

**DERTIG JAAR IN
DE GREEP DER
JEHOVA-
GETUIGEN**

**WILLIAM
J. SCHNELL**

30 jaar in de greep der Jehova-getuigen

Gewijd aan de nagedachtenis van mijn vader, die,
terwijl hij stervende was, tot mij zei:
"Jongen, hebben we gedwaald in ons geloof?"

W.J. Schnell

Oorspronkelijk uitgegeven door Jan Haan N.V., Groningen - 1958

Inhoud

Op de achterflap	3
Op de achterflappen	4
Ten geleide (Ds Th. Delleman)	5
Woord vooraf	7
I. Het leek zo onschuldig	8
II. Aanvankelijke kuiperijen	15
III. Het binnengaan in de Wachttorens-slavernij	21
IV. Een kijkje bij de organisatie in Amerika	28
V. Een blik vooruit	33
VI. Rechter Rutherford bezoekt Duitsland	37
VII. Ziften	41
VIII. Gods organisatie	46
IX. Genot wordt afkeer	50
X. "Pioniers! O, Pioniers!"	56
XI. Leerstellige kronkels	65
XII. Er wordt afgerekend	73
XIII. Verdedigd door rechtbanken	81
XIV. Dienst in New York	86
XV. Een programma van zeven stappen	96
XVI. Het werk in New Jersey	104
XVII. De Theocratie van 1938	108
XVIII. Zone I wordt op één lijn gebracht	113
XIX. Het instellen van een wereldtheocratie	124
XX. Wie is de grote boze wolf?	131
XXI. Ik kom uit de doolhof van de Wachttorens-slavernij	141
XXII. Een waarschuwing	148

Op de achterflap

De schrijver

Geboren in Jersey City, New Jersey in 1905. Door zijn ouders meegenomen op een uitstapje naar hun moederland, Duitsland en daar gestrand bij het uitbreken van de eerste wereldoorlog. Van Lutherse afkomst werd hij vroegtijdig in die kerk opgenomen. In dankbaarheid voor Gods bescherming gedurende de eerste wereldoorlog, besloot hij zijn leven in Gods dienst te besteden.

In aanraking gekomen met de Bijbelonderzoekers en met hen in de greep gekomen van de Wachttorengemeenschap onder zijn eerezuchtige nieuwe president, rechter Rutherford. Tewerkgesteld in het hoofdkwartier van de Duitse tak van het Wachttorengenootschap te Maagdenburg. Hielp als een der voornaamste medewerkers om de Duitse Bijbelonderzoekers onder het dictatoriale juk van het genootschap te brengen. Hielp het werk organiseren in Duitsland, Polen en Tsjecho-Slowakije.

Van afkeer vervuld over de maatregelen en de werkwijze van het Genootschap, emigreerde hij in 1927 naar de Verenigde Staten. Kwam weer in dienst van het Genootschap als Pionier in 1933. Werd in leidende posities naar verschillende delen van de Verenigde Staten gezonden. Hielp om relletjes te maken en vocht in meer dan 500 rechtsgedingen tot in de hoogste instantie. Werd gewijd tot prediker door het Wachttorengenootschap, doopte 463 nieuwe bekeerden en organiseerde ongeveer 84 afdelingen.

Kwam tot een groeiend besef van de dwalingen van het Wachttorengenootschap, toen hij terugkeerde tot persoonlijk gebed en onderzoek van Gods Woord. In 1954 teruggekeerd tot een leven van vrijheid in Christus na een nacht van angstige zielenworsteling en gebed.

Op de binnenflappen

Dertig jaar in de greep der Jehovah-getuigen

Het was in het jaar 1954 dat William J. Schnell een gehele met angst vervulde nacht worstelde met God. Toen het morgenlicht aanbracht, stond hij op, met vrede in zijn ziel. En een lied in zijn hart. Voor de eerste maal in dertig jaren was Schnell een vrij man. Dertig jaren lang had hij in de slavernij doorgebracht van een van de meest totalitaire systemen der twintigste eeuw. Die morgen stond hij op met het vaste besluit om, met Gods hulp, aan de wereld het geheime werk van het Wachttorengenootschap bekend te maken. Het resultaat is dit meeslepende boek.

Dit is een zeer nodig boek. Als een reuzen-octopus heeft het Wachttorengenootschap zijn voelhorens tot in de verste delen der wereld uitgestoken. Ondanks zijn ontkenning van de meest belangrijke Bijbelse waarheden, waarbij Drieëenheid, de Godheid van Christus, de lichamelijke opstanding van Christus, de wederkomst van Christus, doet het zich voor als een Christelijke beweging. Jaarlijks neemt het duizenden in zijn greep met zijn knap uitgedacht systeem, om bekeerlingen te maken.

Het werksysteem van deze organisatie wordt door de schrijver voor de eerste maal in zijn geschiedenis bloot gelegd. Iedere vroegere poging is met succes verhinderd. Ook de schrijver van dit boek is aan druk bloot gesteld geweest. Maar zijn eed van dankbaarheid aan God, omdat zijn ogen geopend zijn en hij uit deze netten bevrijd is, heeft hem er door geholpen.

Ofschoon de schrijver de puntjes op de i zet, vertoont hij geen wrok of bitterheid. Dit boek is de geschiedenis van zijn leven als een Jehova-getuige. Het is zijn belijdenis van zonde aan God en Zijn medemensen. Zodoende laat hij de Jehova-getuigen en de Wachttorenbijbel en het Tractaatgenootschap zien zoals zij werkelijk zijn.

Dit boek is een machtig getuigenis aan allen en een ieder, die benaderd mocht worden door de zogenaamde Jehova-getuigen. Het is de roepstem van de schrijver tot zijn vroegere broeders, om hun ketenen af te schudden en terug te keren tot de vrijheid, welke is in Jezus Christus.

Lees dit boek. Ieder behoort op de hoogte te zijn van deze agressieve beweging. Vroeger of later zult u in aanmerking komen met zijn misleidende boodschap.

Ten geleide

De schrijver van dit boek kwam in 1921 te Berlijn in aanraking met de "ernstige bijbelonderzoekers". Deze hadden ook daar hun "ecclesia's" (letterlijk: gemeenten), geleid door ouderlingen, die de broeders zelf kozen. De band tussen deze ecclesia's was vrij los. Geestelijk stonden deze kringen onder leiding van Russell, de voorloper van de tegenwoordige Jehova-getuigen. In 1870 begon deze met de uitgave van "Zions Wachttoeren". Na de eerste wereldoorlog valt de leiding over deze kringen van bijbelonderzoekers in handen van rechter Rutherford. Dan worden deze mensen in streng disciplinair verband georganiseerd: plaatselijke eenheden, zones, districten, enzovoorts, met voorgangers die van bovenaf benoemd worden. In 1938 wordt de "theocratie" gesticht. De schrijver verhaalt de geschiedenis der Jehova-getuigen in verband met zijn eigen belevenissen en diensten. Rutherford heeft hij herhaaldelijk ontmoet.

Zijn boek bevat tal van interessante gegevens. Hier wordt door een insider veel wat ons in deze sekte duister was, duidelijk gemaakt. Het boek loopt uit op een fel requisitoir tegen de leidinggevende klasse ("de getrouwe en beleidvolle slaaf-klasse"). De kritische lezer vraagt zich echter af: wordt hier niet overdreven? De leiders eisen kadaver-gehoorzaamheid, vernietiging van de eigen persoonlijkheid van hun volgelingen door "hersenspoeling" enzovoorts. Hun geloof brandmerkt de schrijver als een geloof van kopen en verkopen. En op een wijze, een Jehova-getuige waardig, worden dan teksten uit Openbaring toegepast op deze leiders en hun volgelingen.

Ik had er dan ook behoefte aan, het oordeel van de leiding der Jehova-getuigen in ons land te vragen, hoe zij over dit boek denkt. Men wist echter wel van het bestaan van dit boek, maar kende het verder niet. We zullen haar oordeel dus nader moeten afwachten. De schrijver vertelt heel eerlijk waardoor hij tenslotte uit de slavernij van dit pseudo-geloof werd bevrijd. Merkwaardig is namelijk dat deze breuk lag op het gebied van het voor eigen rekening verkopen van boeken, waardoor hij zijn onafhankelijkheid herwon. Er zijn bij ons allerlei vragen gerezen, vooral als de schrijver suggereert dat de leiders niet te goeder trouw zijn. Wij mogen en kunnen dit zo maar niet aanvaarden.

Na deze kritische bemerkingen wil ik wijzen op enkele waardevolle kanten van dit boek. De schrijver geeft een scherpe tekening van de verachting en afkeer, die de heersende klasse heeft voor de kerk. Dit hebben we ook in ons land gemerkt. Reeds in 1941 werden door de Hollandse Jehova-getuigen de bisschoppen van de Rooms-katholieke kerk op één lijn gesteld met Hitler c.s. Ik kan me begrijpen dat de schrijver, zonder enige consideratie, met de felheid van een ex Jehova-getuige deze verachting aan de kaak stelt. Als hij dan echter wat deze lieden aan "openbaringen" ontvingen gaat kritiseren, stuit ik weer op het bezwaar, dat ik boven noemde. Uitvoerig vertelt de schrijver van zijn eigen aandeel in de felle activiteiten en onchristelijke praktijken van het Wachttoeren-genootschap. De lezer zal er verstandig aan doen, te beginnen met eerst even hoofdstuk XI te lezen. Daar wordt een korte samenvatting van de

leer en de geschiedenis van het Genootschap gegeven. De schrijver heeft het nog al vaak over de drie verdiepingen in het gebouw van deze Jehova-getuigen historie. De eerste periode is die van de reeds genoemde Russell - de tijd van de "ernstige bijbelonderzoekers" - 1879-1916. De tweede periode begint met het optreden van de rechter Rutherford. In 1918 werd deze gevangen genomen, zodat zijn activiteit pas ten volle begint in 1919 en eindigt met zijn dood in 1942. In deze periode komt de theocratische bestuursvorm (1938), treedt o.a. de nieuwe klasse van de Jonadabs op (hun aantal is nu 560.000). De leidende klasse zijn de geroepenen - van deze zijn er nog 17.000 op aarde. In het geheel zijn er 144.000. Zij vormen het lichaam van Christus. (Zij heten ook wel de Bruidsklasse). In deze jaren werd ook de Gilead-school gesticht. Nu zijn we in de derde periode, die 1000 jaar zal duren. Na Rutherford trad als leider op: Knorr met zijn rechtsgeleerde Covington. De nieuwe wereldmaatschappij begint zich te ontwikkelen. De schrijver heeft in 1953 voor goed met de Jehova-getuigen gebroken. Hij schreef zijn boek in de jaren 1952-1956. Het is met name de periode-Rutherford, die uitvoerig verhaald wordt.

De "belijdenissen" van deze bekeerde Jehova-getuige vormen een belangrijk document voor ieder die van deze fanatieke sekte meer wil weten. Hun eigen geschriften - dat heeft de schrijver volkomen terecht opgemerkt - zijn uiterst vermoeiend. Onder een lawine van teksten en beschouwingen wordt vaak wat ons eigenlijk interesseert bedolven. Het is daarom inderdaad niet zo gemakkelijk door te dringen tot wat deze beweging eigenlijk wil. Hier heeft de schrijver ons vele goede diensten bewezen. Alles bij elkaar genomen wilde ik gaarne aan het verzoek van uitgever en vertaler voldoen, om een korte inleiding te geven. De vertaler heeft het niet altijd gemakkelijk gehad, omdat het betoog van de schrijver nog al eens uit erg lange zinnen bestaat, waarin vaak herhalingen voorkomen.

Uit dit boek kan, men veel leren. We krijgen dieper inzicht in de zo fel veroordeelde sekte. We voelen ons ook vaak diep beschaamd bij de aantasting en vervalsing van het heilig Evangelie, welke in dit boek gesignaleerd worden. Moge door de lezing van dit boek de oude bede verdiept worden: "Regeer ons, Hemelse Vader, alzo door Uw Woord en Geest, dat wij ons hoe langer zo meer aan U onderwerpen; bewaar en vermeerder Uw kerk, verstoor de werken des duivels en alle heerschappij, welke zich tegen U verheft, mitsgaders alle boze raadslagen, die tegen Uw heilig Woord bedacht worden; totdat de volkomenheid Uws Rijks kome, waarin Gij alles zult zijn in allen".

Th. Delleman

Woord vooraf

Door Gods genade ben ik een Christen. God vond mij in mijn prille jeugd. Nog heel jong werd ik reeds verleid toe te treden tot de Wachttorens-organisatie en later werd ik een slaafse volgeling. Daar mijn geestelijk leven verschaalde, deed ik wanhopige pogingen om vrij te komen. Elke poging liep alleen uit op diepere slavernij. Twee keer dacht ik weer vrij te zijn, maar gleeed terug in de afgrond. Nu echter ben ik vrij man. Door Gods genade kwam ik tot vrijheid, toen Hij mij ophief na een nacht van gebed en ik zo opgewonden en vol geestelijk leven werd, dat ik de Here een gelofte deed. Die nacht werd ik vrij. Met het schrijven van deze geschiedenis over mijn dertig jaren slavernij vervul ik deze gelofte, die mij door Gods genade tot vrijheid bracht. En nu is het geen geleerde verhandeling, die ge hier zult lezen. Het is eenvoudig het aangrijpend verhaal over een slavernij, zo diep, dat ik er dertig jaar voor nodig had om vrij te worden. Door te onthullen hoe iemand al meer in slavernij geraakt, dien ik een Christelijk doel.

Als ge reeds als Jehova-getuige in deze slavernij verzonken zijt, weet ik dat deze onthullingen u zullen helpen tot het juist waarderen van uw toestand en in plaats van in het donker rond te tasten, zult ge de enige juiste weg vinden om er uit te komen, die ik ook mocht leren na veel zelfonderzoek en na heel wat pogingen en mislukkingen. Als ge geen Jehova-getuige zijt, dan zult ge door het lezen van deze geschiedenis van mijn dertigjarige slavernij vooraf gewaarschuwd zijn en goed uit uw ogen zien. In elk geval wil dit boek u een grote zegen aanbieden. De inkt, die gebruikt werd om te drukken, mag dan dit verhaal zichtbaar voorstellen, zijn geestelijke inhoud en gedachten werden geschreven met mijn hartebloed en met gevoelens van kwelling en worsteling, die ik onderging in een hel, die voor mij veel levendiger was dan de inferno van Dante.

Ik koester geen wrok tegen mijn voormalige broeders. Ik heb geen zelfzuchtige bijbedoelingen bij het schrijven van dit verhaal. Ik heb slechts één grote taak te volvoeren en die is:

Ik moet een gelofte vervullen, die ik voor God aflegde, toen Hij mij weer in de vrijheid zette: weer een christen te zijn!

Youngstown, Ohio

W. J. Schnell

I. Het leek zo onschuldig

Door de Vader geroepen

Ik werd door de Vader geroepen, toen ik twaalf jaar was. Op een zondagmorgen in juli 1917, toen ik een zondagsschool-klas bezocht van de plaatselijke Lutherse kerk, werd ik diep geroerd, doordat ik als in een visioen Jezus, onze Heiland, zag. Dit geschiedde door de vertelling van de gelijkenis van de Barmhartige Samaritaan. Wat onze onderwijzer zei over de achtergrond van het uitspreken van deze gelijkenis door Christus wekte in mijn hart sterk verlangen op, om alles, wat maar mogelijk was, te weten te komen van Jezus. Ik zag in, dat Zijn opvatting van hulpvaardigheid ver nationaliteit, religie en klasse te boven ging. Ik voelde dat Zijn ruimheid van opvatting van wat goed doen betreft, in sterke tegenspraak was met wat er gebeurde in de wereld om mij heen, waar de eerste wereldoorlog zijn derde jaar inging. Dit alles vuurde mijn verbeelding aan, waardoor ik tot het besluit kwam alles wat mogelijk was te weten te komen over Jezus, zowel wat betreft Zijn onderwijs als Zijn diepere achtergrond.

Nadat ik die zondagmiddag thuis gekomen was, begon ik inderdaad de vier Evangelien te verslinden, daarna het gehele Nieuwe Testament en tenslotte het gehele Oude Testament. Wat ik las trof mij diep. In latere jaren besepte ik dat wat hier plaats vond, was het geroepen worden op de manier, zoals Jezus beloofd had: "Niemand kan tot Mij komen, tenzij de Vader hem trekke" (Johannes 6 : 44). Want door deze gretige Schriftstudie werd mij mijn grote behoefte aan een Heiland duidelijk en een vurig verlangen ontwaakte in mijn hart en vervulde mijn geest. Ik kon mijn toestand zien als van iemand, die in deze wereld gebracht was onder het oordeel van zonde en dood en in overeenstemming met het gevoel en de bedoeling van de Psalmist kon ik uitroepen: "Zie, in ongerechtigheid ben ik geboren, in zonde heeft mijn moeder mij ontvangen" (Psalm 51 : 7). Met deze wassende kennis van mijn ware toestand en met begrip van wat God deed voor mijn verlossing in Jezus, Die niet alleen de Barmhartige Samaritaan, maar ook de Goede Herder is, kwam in mijn hart vertrouwen, om te geloven in Gods wondere voorzieningen voor mij in Jezus Christus.

Ik begon te geloven in zonde en verlossing. Ik vernam met blijdschap dat Jezus voor zondaars, als ik, aan het kruis was gestorven en dat Zijn bloed mijn zonden afgewassen had en dat in Zijn opstanding de dood overwonnen was voor mij en voor allen die Hem in geloof aannemen. Toen ik mij dit bewust werd, kwam er een nieuwe zekerheid in mijn leven en ik aanvaardde oprecht en gelovig deze leerstellingen, die Jezus Christus mij gaf: vergiffenis van zonde en opstanding ten leven. Toen ik deze grote waarheden omhelsde, die ik omschreven en verklaard gevonden had in Gods Woord en toen ik geloofde, dat ze mij toebehoorden, als ik ze maar aangreep, kregen deze woorden van waarheid wederbarende kracht in mijn hart en geest en vernieuwden ze mijn kijk op het leven totaal. In dit proces werd ik door de Geest wedergeboren tot een nieuwe hoop of tot een nieuw leven in Christus Jezus (Jakobus 1 : 18). Zo kwam ik tot de Vader (Johannes 3 : 5). Later werd het mij duidelijk dat, wat er met mij was

gebeurd, datgene was wat Jezus zei, dat geschieden zou: "Niemand komt tot de Vader dan door Mij" (Johannes 14 : 6). Op deze gedenkwaardige wijze werd ik wedergeboren.

Oppericht om te vallen

Ik behoor tot een geslacht mensen die in hun kinderjaren gedurende de eerste wereldoorlog in Europa woonden en van wie alle zekerheid en zielevrede waren verwoest, lang vóór zij volwassen waren. Velen van mijn tijdgenoten gingen in wanhoop ten onder; anderen werden atheïst; weer anderen werden strijdvaardige revisionisten, die opstandig waren tegen de toenmalige politieke toestand. Op zo jeugdige leeftijd opgewekt te zijn tot levensvernieuwing, en dan onder zulke voorwaarden, was een grote zegen voor mij. Ik weet nu dat het mij kracht gaf de jaren, die volgden, door te komen. De Vader gaf het mij door Christus Jezus, geheel onverdiend, alleen uit genade; iets dat ik nooit heb vergeten.

Toen ik als kind van Adam veertien jaar was, werd ik door de Geest gedwongen mij over te leveren aan Christus Jezus en door Hem aan de Vader, afgestorven aan mijn vlees en mijn vroeger leven. Ik was inderdaad levend geworden in de Geest en kwam zo tot het kindschap Gods in het nieuwe leven. Het is niet nodig te zeggen dat de innerlijke krachten, die in mijn binnenste vrij kwamen, zo machtig waren dat ik van vreugde opsprong en mijn hart zong van geluk en dat ik alles zag in een nieuw licht. Mijn hele visie op de wereld waarin ik leefde, was veranderd en alle begeerte naar haar genoegens en rijkdom verdween voor mijn oog en mijn geest, toen ik, wat een zeker christelijk dichter zo welsprekend noemde "mijn Christelijke Lente" ging beleven. In die roerige tijden werden, zoals ik al zei, velen van mijn tijdgenoten handlangers van krachten die hen tenslotte naar het communisme, atheïsme of nazisme voerden. Ik werd uiteindelijk het slachtoffer van een zelfs nog groter "isme" en ik werd zijn loyale slaaf voor zo ongeveer dertig jaar van mijn leven en wel van "De Wachttorenen-religie". Op sluwe wijze gebruikte het WT-genootschap, zoals ik duidelijk in mijn geschiedenis zal aantonen, de onzekere tijden en toestanden van dat onrustige tijdperk van 1918-1938 voor het vormen van een Nieuwe Wereld Maatschappij, die, naar zij hopen, duizend jaren zal duren.

Gestrand door de oorlog

Ik werd geboren in Jersey City, New Jersey, in het jaar 1905, en toen ik negen jaar was, namen mijn ouders mij mee op een reis naar hun geboorteland, Duitsland. Deze reis deden wij vroeg in de lente van 1914, om precies te zijn in mei, toen de oorlog nog ver weg scheen. Toen het tenslotte duidelijk werd dat er oorlog zou komen, deden mijn ouders wanhopige pogingen passage te krijgen naar de USA, maar tevergeefs. Daar mijn vader alsnog geen Amerikaans burger was, maar nog slechts zijn eerste stukken daarvoor had, werd hij al gauw ingedeeld bij de strijdkrachten van de Centralen, omdat hij vóór zijn emigreren naar Amerika reserve-officier was geweest. Hij moest mijn moeder, mij, een broer, een zuster, nog een zusje, dat in september zou geboren worden, achterlaten. We kregen vier acres land en een huis in Posen,

een provincie in het oosten van Duitsland. Het huis lag ongeveer zestien kilometer van de Russische grens. Een paar weken nadat de oorlog was uitgebroken, zwierven er overal om ons heen al Russen rond in de bossen en drongen ze door heel het grensgebied. Plotseling werd toen onze hele streek een gewapend kamp. In al onze huizen werden soldaten ingekwartierd en ze bivakkeerden in het veld rondom ons. De Duitsers bereidden een groot offensief voor, waarvan de spits gericht was op het gebied Tannenberg in Oost-Pruisen, waar Von Hindenburg grote Russische legers vernietigde. Het kanongebulder kon in de verte worden gehoord. Op zekere morgen begon toen een driedaagse mars van tienduizenden Russen, die gevangen waren genomen, door ons dorp, dat aan een belangrijke hoofdweg in het oosten lag. Het slagveld drong tot diep in Rusland door. In al die tijd hadden we niets van onze vader gehoord.

Eindelijk, vroeg in 1915, kregen we bericht van hem. In de grote strategische terugtocht van de Oostenrijks-Duitse legers in het begin van 1916, onder generaal Mackensen, toen de Centrale Mogendheden heel Galicië ontruimden, had de divisie, waarin mijn vader diende, de opdracht gekregen de Russen tegen te houden door achterhoedegevechten beneden Przemysl. Daar hielden ze het hele Russische leger gedurende twee en zeventig uur vast en gaven zo de hoofdmacht gelegenheid, terug te trekken achter de Karpathen. Het zal niet nodig zijn te zeggen dat de divisie volledig werd gedecimeerd. De compagnie, waarin mijn vader diende, was teruggebracht tot slechts zeven officieren en deze haveloze rest vond een weg door de bergpassen naar Hongarije. Gedurende al die tijd kregen we weer geen bericht van vader en onze harten waren vol zorg. Het was speciaal in deze tijd dat ik ontvankelijk werd voor de boodschap van Jezus Christus in de gelijkenis van de Barmhartige Samaritaan.

Mijn vader mocht zes maanden in Hongarije blijven om op te knappen. Intussen gelukte het Oostenrijks-Duitse tegenoffensief, waardoor de Russen uit Galicië werden verdreven, diep in Wolynia, ver in de Oekraïne, waardoor Galicië bevrijd werd. Het oude Polen en andere Oostelijke gebieden, waar heel wat streken van bewoners waren beroofd, moesten de zo noodzakelijke voedselvoorraden leveren voor het leger. In Hongarije werden teams officieren gevormd, die duizenden Russische gevangenen moesten bewaken, die in deze uitgestrekte gebieden de grond moesten bewerken. Mijn vader behoorde tot zo'n team van drie officieren, die de verantwoordelijkheid hadden over een groot landgoed aan de rivier San, beneden Lemberg. Gedurende die tijd had mijn vader een wondermooie gelegenheid zijn christen-zijn in praktijk te brengen. Hij hielp, waar hij maar kon en ging eerlijk en vriendelijk om met deze arme Moesjiks van de Russische steppen. Zijn mede-officieren daarentegen waren hard en wreed.

Deze toestand duurde voort tot de herfst van 1918, toen de Oostenrijks-Duitse legers in het westen ineens stortten en opgesloten zaten midden tussen Slavische volken, die de Duitsers bitter haatten. De Russische gevangenen braken los en vermoordden allereerst alle Duitse officieren, die ze te pakken konden krijgen. Daar zij zich al het goede herinnerden, dat mijn vader voor hen gedaan had, grepen zij vader, voerden hem vlug weg in 't holst van de nacht, zetten hem op een snel paard en leidden hem, door alle verwarring en wanorde in Oost-Galicië,

van Lemberg naar Przemysl. Daar kon vader met een goederentrein mee rijden, die hem drie weken later in Krakau bracht, een rit, waarvoor normaal een goederentrein twaalf uur nodig had. Vandaar kon hij een trein krijgen naar Breslau, waar hij zich tenslotte kon afmelden. In het laatst van december 1918, dichtbij kerstmis, kwam vader lopend thuis. Wat een vreugde!

Maar die zou niet lang duren. In het begin van januari 1919 vlogen Poolse opstandelingen te wapen en begonnen de provincie Posen te bezetten, waarin wij woonden en die hun bij het wapenstilstandsverdrag was afgestaan. Weer werd ons dorp een slagveld. Mijn broer en ik, die gevangen waren in een huis tussen een school, waarin Duitse troepen lagen, en onze woning, moesten zo eens een hele tijd in een aardappelkelder doorbrengen, terwijl machinegeweren boven ons ratelden. Tenslotte gaven de Duitse strijdkrachten zich over en burgers, zoals mijn vader, werden geïnterneerd als gijzelaars. Voor een poos leek de toekomst donker, omdat heel wat van de geïnterneerden, die oud-officier of ambtenaar waren, de kogel kregen.

Het gebeurde op een avond, dat een groep bandieten een stroomtocht hield in ons dorp, om voedsel te krijgen. Ze ontnamen ons al ons voedsel en plaatsten de vrouwen, onder wie ook mijn moeder, op een rij, als gijzelaars. Het begon er op te lijken, alsof de aanvoerder van plan was, al de vrouwen te laten fusileren. Ik kroop tot dicht bij mijn moeder en, zoals ik zag, hield zij zich, net als altijd, dapper. Ik had een Duitse dolk in mijn mouw verborgen, want ik had mij vast voorgenomen de dolk op hetzelfde ogenblik als de aanvoerder bevel gaf te schieten, in zijn rug te stoten. Maar, Gode zij dank, deze situatie deed zich niet voor. Het bevel werd niet gegeven en de vrouwen werden tenslotte weer vrijgelaten. Begin 1921 werden we in veewagens geladen en door Polen gevoerd naar de nieuwe Duitse grens en daar in handen gesteld van de Duitsers. Daar namen Duitse beambten ons over en vervoerden ons naar een vluchtelingenkamp in West-Berlijn. De dag, toen we in Berlijn aankwamen, hielden de Spartakisten, zoals de communisten in die dagen werden genoemd, geregelde straatgevechten met republikeinse troepen. 't Was overal een warboel, maar ten langen leste waren we betrekkelijk veilig.

Ik geraak in verwickelingen

We waren de Here dankbaar dat we allen nog in leven waren en dat we weer samen in vrede bij elkaar konden wonen en mijn vader en ik besloten daarom dat we van nu af aan heel ons leven God op de een of andere manier wilden dienen. Terwijl we daar als verloren in de reusachtige stad Berlijn woonden, kregen we op zekere dag bezoek van een bijbelonderzoeker, die enige boeken hij ons achterliet, die we begonnen te lezen. Niet lang daarna zochten we de bijbelonderzoekers op en kregen omgang met hen. Wij hadden geen andere connecties en bij de Berlijnse bijbelonderzoekers-gemeente vonden wij een zekere mate van broederlijke liefde en van kameraadschappelijkheid. Ik was toen ongeveer zestien jaar oud en mijn geestelijk leven werd rijker. Ik wil hier even zeggen, dat deze bijbelonderzoekers-gemeenten toen maar heel in de verte leken op de tegenwoordige vergaderplaatsen van de Jehova-getuigen, die we kennen,

als "Kingdom Halls" (koninklijke zalen). Ze waren geheel onafhankelijk van elk centraal toezicht. Ze kozen hun eigen ouderlingen uit de geestelijk volwassenen in hun midden, in overeenstemming met de voorschriften van Paulus aan Titus en Timótheüs. We bemerkten, dat deze mensen toegewijde christenen waren. Ze waren doorgevoerde individualisten, wie het er vooral om te doen was, hun "roeping en verkiezing" vast te maken en om gelijkvormig te worden aan de Heer in hun denken, leven en gedrag, zowel in hun werk als in hun dagelijks leven. Als zij samenkwamen op zondag voor een bijbelbespreking of op woensdagavond voor een bidstond en om te getuigen, ging het er om te worden gesticht en om zelf bij te dragen tot stichting.

De samenkomsten waren inderdaad feesten door 't genieten van gemeenschap en christelijke liefde. Ze waren instructief - nooit autoritair of eigenmachtig, zoals de tegenwoordige samenkomsten in Kingdom Halls van de Jehova-getuigen. Zij, die deze samenkomsten bijwoonden, hadden niet alleen belangstelling voor elkaars geestelijk welzijn, maar er werden ook regelingen getroffen voor 't bezoeken van zieken en behoeftigen en er werd geld bij elkaar gebracht door de gemeente om hulp te verlenen waar dat nodig was. Deze bijeenkomsten vulden een leegte in het leven van mijn vader en van mij. Ze waren een geestelijke zegen voor ons. Nog eens: dit was wel heel iets anders dan de tegenwoordige manier van doen in een Kingdom Hall, waar een dienaar alleen een propagandist of Jehova-getuige komt bezoeken als hij in gebreke blijft zijn maandelijks dienstrapport in te leveren of als hij niet op een samenkomst is verschenen. Het doel van dergelijke bezoeken is tegenwoordig alleen een kwestie van tucht. Maar toen was dat niet het geval. Ik kan u verzekeren, dat dit echte christelijke bezoeken waren in de zin, waarin de bijbel charitas (liefde) leert. Charitatieve werken namen heel wat tijd in beslag van deze groepen bijbelonderzoekers. Niet alleen hielpen ze behoeftigen van de gemeente, maar ook vaak buitenstaanders, waar men die maar aantrof. Wij brachten gewoonlijk zulke ongelukkigen binnen en gingen ze voeden en kleden. Nadat we dan gezorgd hadden voor hun lichamelijke noden gingen we ze helpen aan meer waardevolle dingen, die de ziel betreffen. Velen werden zo gered van wanhoop en gebracht binnen het christelijk gemeenschapsleven.

Ik ga meedoen

De bijbelonderzoekers besteedden veel tijd aan het spreken tot andere mensen over hun geloof, over Gods bedoelingen en over de verlossing, die in Jezus Christus te verkrijgen is. Daar ik in zo'n omgeving opgroeide, begon ik mij natuurlijk al spoedig toe te leggen op een dergelijke prediking. Tussen 1921 en 1924 kon ik mijn scholing voortzetten en kreeg toen ook enige academische opvoeding. Gewoonlijk nam ik er twee uur voor, van drie tot vijf 's namiddags, om, van huis tot huis gaande, de mensen iets te vertellen over Gods bedoelingen. Ik gevoelde, evenals mijn broeders, dat de heersende onzekerheid onder het volk overal riep om speciale maatregelen, om extra inspanning tot prediken, om ze nader bij wezenlijke hoop en redding te brengen. Dat was oorspronkelijk het motief voor de praktijk van het gaan van huis tot huis.

Door Gods genade had ik, ofschoon erg jong, hierbij veel voorspoed. Bij een zekere gelegenheid, na al die jaren staat het mij nog levendig voor de geest, ontmoette ik een dame, die zei, dat ze door boze geesten bezeten was. (Van zoiets hoorde men in die tijd veel in Duitsland). Zij begon mij te vertellen van haar toestand en van de kwellingen die zij te verduren had. Toen ik daar zat en naar deze dame keek - haar gezicht dodelijk bleek, het haar stijf over het hoofd gekamd, haar ogen diep in de kassen - werd ik zo bang, dat ik niet van mijn stoel kon opstaan. Toen het eindelijk tot mij doordrong dat zij wilde dat ik iets zou zeggen en ik niet van mijn stoel kon gaan staan, liet ik mij op de knieën vallen, wat zij toen ook deed. Ik bad toen ruim een half uur en stortte als bij ingeving al haar moeilijkheden voor de Here uit en vroeg Hem haar te helpen. Toen wij tenslotte oprezen, vroeg zij mij nog eens terug te komen. Na heel wat bezoeken werd zij ook een bijbelonderzoeker. Later vertelde ze mij nog dat haar angst was begonnen te verminderen toen we op onze knieën in gebed waren tijdens dat merkwaardige half uur. Daar ik totaal niet wist wat ik in een dergelijke situatie moest doen, want ik was eigenlijk toch nog maar een zeventienjarig kind, wierp ik mij in de armen van de Heer en Hij liet ons niet aan ons lot over.

Deze ervaring was een bewijs van de grote sterkte en kracht die God bereid is uit te storten over iemand in Zijn dienst. Ik zal nooit vergeten wat ik die dag heb geleerd. Was ik niet uitgegaan om de blijde Boodschap te brengen, zoals toch de plicht van elk christen is, om te trachten mensen in hun nood te helpen, dan zou ik zeker die dag de verliezer zijn geweest. Gedurende deze drie jaar, terwijl ik school ging en in Berlijn werkte, gebruikte God mij, om zeventien mensen tot Christus te brengen, van wie er drie atheïst waren, één anarchist, één communist. (Berlijn was vlak na de oorlog vol van deze goddeloze groepen). Dit alles werd gedaan, zoals al het werk van de prediking van de Berlijnse ecclesia in deze jaren, door innerlijke drang en niet door de dwang van een organisatie, zoals tegenwoordig geschiedt door de theocratische Jehova-getuigen. Het werd gedaan in de Geest. Paulus zegt in Romeinen 10 : 10: "Want met het hart gelooft men tot gerechtigheid en met de mond belijdt men tot behoudenis". Deze waarheid werd duidelijk bewezen door die Berlijnse christenen. Ik had zoveel om dankbaar voor te zijn en het werd mij duidelijk dat ik met al de mij van God gegeven macht moest doen wat mijn hand vond om te doen en waartoe mijn ijver mij in staat stelde. Vele anderen hadden het precies zo. Er waren natuurlijk ook velen die het niet zo aanvoelden. Zij werden echter, als zij dit niet wensten, niet lastig gevallen om te gaan prediken. Het werd hun toegestaan met ons om te gaan en wij gingen voort hen te helpen, om meer te zien van Gods bedoelingen. Ik bemerkte, dat langzamerhand velen uit zichzelf mee gingen doen, als de gelegenheid zich aanbood en zich gingen gedragen als mensen in Christus. Als dat gebeurde, was er grote vreugde onder ons, want het was duidelijk dat dit door de Here was gewerkt en niet door gebruik te maken van de psychologische kracht van een Genootschap of van de een of andere dienaar (company servant).

Daar ik nog niet gedoopt was, voldeed ik in november 1921, ook met blijdschap, aan dit schriftuurlijk bevel en voorschrift. Het leek mij, alsof van die dag af de geestelijke dingen voor

mij gemakkelijker en duidelijker werden. Het was alsof de hemelen voor mijn toegewijde geest en hart open gingen. Het loont om gehoorzaam te zijn aan alles wat Jezus Christus beveelt en het werd mij spoedig duidelijk dat ik inderdaad een "nieuw schepsel" was geworden. Laat niemand abusievelijk menen, dat dit hoofdstuk een waardering of goedkeuring is van de leerstellingen der bijbelonderzoekers. Ik wil alleen maar proberen te verklaren wat het was, dat mij in hen aantrok. Dit is nodig om uiteen te zetten hoe en waarom ik meegesleept werd door een van de meest dictatoriale en autocratische systemen ter wereld en er tenslotte slaaf van werd.

II. Aanvankelijke kuiperijen

Onrust op komst

Terwijl dit alles plaatsvond en wij verheugd waren, paktten zich donkere wolken samen aan onze geestelijke horizon. Op de achtergrond van het rustig toneel dat ik beschreef, loerde het gevaar van het nieuwe leiderschap van het WT-genootschap, ver weg in Brooklyn, N.Y. De leiders waren koortsachtig bezig met het reorganiseren van hun werk en poogden overal hun vroegere positie te midden van de broeders terug te krijgen en hun aanzien bij de ecclesia's van de bijbelonderzoekers, die zij genoten hadden onder Charles T. Russell. De heerszuchtige nieuwe president, rechter Rutherford, was een sluw navorser van de menselijke natuur en zijn wrok, omdat hij in de gevangenis was gezet wegens anti-Amerikaanse gevoelens, kende geen grenzen. Hij moest revanche nemen tegen de geestelijkheid, die hij hiervan de schuld gaf. Daar hij mogelijkheden zag in de onstabiele toestanden over de hele wereld, trachtte hij daar gebruik van te maken voor het bouwen van de tweede "verdieping" van het gebouw van de Wachtoren op de eerste, die gebouwd was door Russell. De Wachtoren-leiding begreep dat er in het christendom vele miljoenen christenen waren die niet vast stonden in de "waarheden, aan de heiligen overgeleverd" en die nog al gemakkelijk van de kerken konden worden losgeweekt en ondergebracht in een weer tot nieuw leven gebrachte Wachtoren-organisatie. Het genootschap rekende er terecht op dat dit gebrek aan juiste kennis van God en het aannemen van wijdverbreide halve christelijke waarheden grote massa's mannen en vrouwen zou overhalen. Als de hele zaak maar verstandig werd aangepakt, de aanval doorgezet, de resultaten werden vastgelegd en die dan weer werden toegepast in steeds ruimere kring. Op deze manier werd er een plan beraamd voor een grootscheepse, voortgezette aanval tegen het georganiseerd christendom. De religie kreeg de schuld van alle kwaad en juist het feit dat zij georganiseerd was, werd verklaard tot de oorzaak van alle boosheid. Veel later, toen de aanval tegen het georganiseerd christendom als doel uitgediend had en toen onder het mom van deze aanval het Wachtoren-genootschap er in geslaagd was haar eigen organisatie op te bouwen, ging de redactie van de Wachtoren de uitspraak verkondigen dat religie toch eigenlijk echte eredienst is.

Hersenspoeling

Voorheen was deze nieuwe aanval al voorbereid door een pamflet, getiteld: "De val van het grote Babylon" (1919). Dit pamflet bedoelde de fundamentele argumenten voor de georganiseerde bouw van het christendom uiteen te rafelen. Omdat het christendom gebruik maakte van de beginselen van organisatie, verklaarde het pamflet het brutaalweg voor "het grote Babylon" uit de Openbaring. Dit was misschien de eerste poging in deze 20ste eeuw, om gebruik te maken van de kunst van hersenspoeling, die haar oorsprong vond in Spanje tijdens de Inquisitie. De eerste fase van deze hersenspoeling was, oude opvattingen en meningen, die er mee verwant waren en die maar oppervlakkig in de harten van miljoenen der bij de kerk

aangesloten christenen leefden, uit te roeien, in die jaren, en ook nu nog, een zeer gemakkelijke taak. Mensen die maar oppervlakkig geloofden, waren inderdaad niet in staat dat geloof naar waarheid uit te leggen en nog minder het te verdedigen. Maar natuurlijk was bij deze hersenspoeling de vernietigende aanval op het grote Babylon niet voldoende. Als men iets vernietigt, moet men er iets anders voor in de plaats stellen. Dat is het eigenlijke geheim van het slagen der hersenspoeling. Wat was nu het positieve, dat er voor in de plaats moest komen? In christelijke kringen is en was het altijd helder en klaar dat Jezus het eeuwige leven heeft verdiend voor allen die geloven. Dus Gods kinderen zijn niet langer onderworpen aan het doodvonnis, gericht tegen Adam, onze voorvader, met de woorden: "Gij zult de dood sterven". Men kan zeggen dat christenen niet sterven. Zij ontslapen, in Christus en ontwaken in heerlijkheid. Jezus zegt: "Dit is nu het eeuwige leven, dat zij U kennen, de enige waarachtige God en Jezus Christus, die Gij gezonden hebt" (Johannes 17 : 3). En in Johannes 3 : 36 lezen wij: "Die in de Zoon gelooft, heeft eeuwig leven". Deze christelijke leer: "Die in Mij gelooft, zal in eeuwigheid niet sterven" (Johannes 11 : 26) die Jezus leerde en die zo oud is als de christenheid, beweerde de Wachttorens plotseling als een splinternieuwe waarheid ontdekt te hebben, als een nieuw licht, dat verkregen was op een geheimzinnige wijze.

Met Machiavelliaanse listigheid haalden zij deze waarheid uit het geheel van de christelijke leer, gaven haar een splinternieuwe omlijsting en zetten deze parel in een montuur van woorden van menselijke uitleg. Daarna boden zij ze aan als een nieuwe Wachttorens-leer met de pakkende slagzin: "Miljoenen levenden zullen nooit sterven" en verklaarden dit in een boekje met die titel (1920). Aan het eind van een periode waarin miljoenen gestorven waren op de slagvelden en in de hospitalen en in een tijd, toen massa's mensen geleden hadden aan voedseltekorten, te midden van verwarring en strijd, was dit een bezielende verklaring! Door deze wonderschone opwekking tot hoop van de Heer te verdraaien, deden zij het voorkomen, alsof nu voor het eerst dit feit door dit geslacht kon worden gerealiseerd en dat alleen als de mensen het christendom vaarwel zegden en zich gingen voegen bij de Wachttorens-organisatie. Ik raad u aan het boek te lezen, als u het krijgen kunt, en na te gaan hoe de verdraaiing van deze oude christelijke leer in elkaar gezet werd. Dus, terwijl Jezus in Johannes 11 : 25 en 26 zei: "Ik ben de opstanding en het leven, wie in Mij gelooft, zal leven, ook al is hij gestorven en een ieder, die in Mij gelooft, zal in eeuwigheid niet sterven", zei de Wachttorens eigenlijk: "Hij, die leeft en gelooft in de Wachttorens-organisatie en zich bij ons voegt en onze boeken, brochures en tijdschriften aanneemt, rapporten uitbrengt en onze vergaderingen bijwoont, met uitsluiting van alle andere, zal nooit sterven". Het WT-genootschap stelde door deze verdraaiing der waarheid in de plaats van het georganiseerd christendom, dat zij in het pamflet: "De val van het grote Babylon" verachtelijk aan de kant schoven, de Wachttorens-organisatie met de leus: "Miljoenen levenden zullen nooit sterven", als zij zich daar maar bij aansloten. Ze wisten, dat ze dat gerust konden doen, omdat duizenden deze inconsequentie nooit zou opvallen.

Het proces van hersenspoeling begon dus al dadelijk in het allereerste stadium zowel de nieuwe als de oude bekeerlingen te doordrenken met deze gedachte, dat de inzichten van de Organisatie de enig ware bijbelse zijn; en dit werd voortgezet door geleidelijk aan onverdraagzaamheid en bewustzijnsverenging aan te kweken bij hun aanhangers. Toen men eenmaal begrepen had hoe men door deze hersenspoeling de gedachtenwereld met succes kon beïnvloeden, ging men in de dertiger jaren, met als hoogtepunt 1938, over tot het vernietigen van de individualiteit of het persoonlijk denken. Men ging dit vervangen door het theocratisch denken, dat van bovenaf door Brooklyn geleid werd en dat de basis vormde voor massa-actie. Natuurlijk was men er dan nog lang niet, maar ge zult u er over verbazen hoe handig en hoe volhardend dit doel werd nagejaagd, totdat dat theocratisch denken blinde trouw en het in paradepas in massa meelopen van elke volgeling werd geëist.

In Berlijn verkeerden we nog in zalige onwetendheid over de strekking van deze twee verspreide geschriften over de hele wereld: "De val van het grote Babylon" en "Miljoenen levenden zullen nooit sterven". We zouden het hebben kunnen weten, daar de laatste slagzin door het Wachttorengenootschap verzonnen en helemaal niet bijbels was. Wij verkochten van deze pamfletten miljoenen. Ik verkocht in Berlijn in een week tijds zo'n duizend exemplaren van "Het grote Babylon" en duizenden van het andere. Gewoonlijk reed ik de hele zaterdag in de Ceintuurbaan, een lijn om Berlijn, en ventte dan in de derde klas luid met: "Miljoenen levenden zullen nooit sterven", waar ik dan ook over ging getuigen. Ik verkocht het boekje voor 25 pfennig. Er waren wel zaterdagen, dat ik er zo'n drie honderd verkocht en dan 75 Reichsmark beurde voor de Wachttorenen, die ik afdroeg aan de vertegenwoordiger. Zo raakten velen van ons, ik zelf ook, er al dieper in en werden tenslotte slaven van de Theocratie.

Met verzonnen redenen koopmanschap bedrijven

Niemand kan de geschiedenis en de literatuur van de Wachttorenenorganisatie lezen zonder te denken aan het woord van Petrus (2 Petrus 2 : 3): "En zij zullen uit hebzucht met verzonnen redenen u als koopwaar behandelen". Steeds maar weer haalde men woorden uit de bijbel aan, rukte ze uit hun verband en maakte ze pasklaar voor eigen doel. Hun uiteindelijk doel was boeken te verkopen, om aan geld te komen voor het vormen van een wereldorganisatie voor de Wachttorenen. Deze strategie bleek zo'n succes te hebben, dat ze tot op heden gebruikt wordt. Van 't eerste begin af gebruikte men deze truc, om de mensen te bewegen de WT-boeken te kopen en te lezen. Ze bevatten, vooral op de eerste bladzijden, een kern van waarheid. Dat was het lokaas. Maar als geheel was het zo moeilijk te begrijpen en zo doorspekt met eigen jargon, dat het de lezer begon te duizelen. Voordat het arme slachtoffer het zelf wist, had het alle individualiteit verloren, alle persoonlijk denken prijs gegeven en alle eigen initiatief opgegeven. Dit had alles tot doel om de lezer zo ver te krijgen dat hij niet anders las dan de uitgaven van het Genootschap. Als hij dan smaak in dat soort voedsel gekregen had, was hij door deze hersenspoeling niet alleen zo ver, dat hij de WT-literatuur geloofde, maar in zijn nieuwe functie van "Kingdom Publisher" (propagandist voor het Koninkrijk) was hij nu

gedwongen deze lectuur deur aan deur te venten als het ware Evangelie. Hij hield zich aan de uren die de WT had vastgesteld en deed zijn uiterste best zijn aandeel in de verkoop op te brengen. Hij kon tegen zijn eigen zin gedwongen worden naar bepaalde streken te gaan, om daar boeken te verkopen en de tijd die hij daarvoor nodig had te rapporteren. Kan men een duidelijker voorbeeld bedenken van "mensen als koopwaar behandeld door verzonnen redenen?"

We zullen nu een treffend voorbeeld geven, hoe het Genootschap op de Schrift afvloog, als het in zijn kraam te pas kwam: Er was overal onrust en onzekerheid als gevolg van de eerste wereldoorlog. Welk Schriftgedeelte kwam nu meer van pas, dan Matthéüs 24? Dit hoofdstuk sloeg, naar men beweerde, nu speciaal op deze tijd. Zij zagen natuurlijk bij het proclameren van deze mening gemakshalve over het hoofd dat er herhaalde malen oorlogen en geruchten van oorlogen geweest zijn en zelfs oorlogen, die we gerust wereldoorlogen kunnen noemen. Toen de Mohammedanen Frankrijk bedreigden, na Afrika en Azië onder de voet gelopen te hebben en heel Europa er in te hebben betrokken, was er ook een oorlog die de hele wereld in beroering bracht. En de uitslag was voor de westerse beschaving veel belangrijker en beslissender dan die van de eerste wereldoorlog! Toen de Hunnen, die Aziaten, Oost-Europeanen en Levantijnen waren, Europa overstroonden, werden ze tenslotte tegengehouden en verslagen door de bloem van Europa's legers. Dat was ook een wereldoorlog, die alle volkeren van het verre Carthago tot de zuilen van Hercules in zijn maalstroom meetrok. En de gevolgen waren ook veel beslissender dan de eerste wereldoorlog. Dus de geruchten van oorlogen en het opstaan van volk tegen volk, zoals in 1914, was niet speciaal eigen aan die tijd; 't was al eerder gebeurd.

Bovendien sprak onze Heer in de profetie van Matthéüs 24 over heel iets anders. Hij antwoordde op vragen die Hem door zijn discipelen gesteld waren: "En Jezus ging de tempel uit en vertrok. En Zijn discipelen kwamen tot Hem, om Hem op de gebouwen van de tempel te wijzen. En Hij antwoordde en zeide tot hen: Ziet gij dit alles niet? Voorwaar, Ik zeg u, er zal hier geen steen op de andere blijven, die niet zal weggebroken worden". Onze Heer merkte hoe Zijn discipelen nog vastzaten aan de gebouwen, de tempel en de stad Jeruzalem en welk een hoge dunk zij hiervan hadden. Ze begrepen nog maar weinig van de grote veranderingen in betrekking tot de tempeldienst die op komst waren, als ze niet langer zouden aanbidden "in gebouwen, met handen gemaakt", zoals in deze tempel en in deze stad. Aan dit alles, zo profeteerde Hij, zou een einde komen in een tijd van vreselijke beproevingen, zoals de wereld nooit te voren gezien had. Natuurlijk wilden de discipelen graag weten wanneer deze dingen zouden geschieden en daarom: Toen Hij op de Olijfberg zat, kwamen Zijn discipelen alleen tot Hem en zeiden: Zeg ons, wanneer zal dat geschieden en wat is het teken van Uw komst en van de voleinding der wereld? Alle drie delen van de vraag betroffen een speciale situatie en Jezus' antwoord sloeg daarop. Nergens blijkt hier dat deze passage slaat op een tijd waarin een speciale wereldoorlog een reeks reacties zou bewerken, zoals de WT die zag in de gebeurtenissen na de oorlog 1914-1918. Waarom maakte het Genootschap dan gebruik van

deze plaats? Wel, die kwam het juist van pas. Door dit hoofdstuk ten onrechte te betrekken op de heersende onrust na de eerste wereldoorlog, schiep het Wachttorengenootschap (WT-genootschap) een psychologische achtergrond voor een ogenschijnlijk diepe betekenis van zijn reclame-campagne. De climax kwam dan in het veertiende vers: "En dit Evangelie des Koninkrijks zal in de gehele wereld gepredikt worden tot een getuigenis voor alle volken en dan zal het einde gekomen zijn". Dit gaf er profetische kleur aan en rechtvaardigde volkomen zijn boekverkoop-campagne. Het handig stellen van de profetie tegen de achtergrond van de naoorlogse wereld was een meesterlijk staaltje van tactiek, zoals zelden vertoond werd. Deze tactiek volgde de Wachttorens steeds daarna, met grote slimheid, uiterste bekwaamheid en organisatorisch succes! Dit is de spil waarom heel zijn strategie voor het maken van proselieten over de hele wereld draait.

"Verkondigt de Koning en het Koninkrijk"

Voor het opbouwen van een wereldorganisatie, zoals rechter Rutherford voor ogen stond, was veel geld nodig. De meeste bijbelonderzoekers waren arm en de nieuwe leer van de vernieuwde WT-organisatie was allesbehalve populair. Alle degelijke mensen verafschuwden die zelfs. Heel wat bronnen van mogelijke financiële steun waren dus automatisch afgesloten. Zo tussen 1919 en 1922 kwamen de leiders op het idee, echt volgens de Amerikaanse manier van zaken doen, om over de hele wereld een reclame-campagne te beginnen voor het verkopen van boeken en boekjes, uitgegeven en gedrukt door het WT-genootschap, om daar het geld mee te verdienen dat nodig was voor de opbouw van de toekomstige, reusachtige wereldorganisatie. Als startpunt namen ze de samenkomst in Cedar Point (sept. 1922). Maar hier kwamen ze voor een probleem. Als ze reclame gingen maken voor de WT-organisatie, zou dit niet veel baten. Die was in ongenade in Amerika en was zelfs op bevel van de President ontbonden. Al haar dienaren, te beginnen met de president, waren gevangen genomen en veroordeeld. Natuurlijk kon men daar geen reclame mee maken of het moest bij de Duitsers zijn. Ik zeg dit met opzet, want toen de Rechter in het naoorlogse Duitsland kwam, werd hij aangekondigd als de Amerikaanse vriend, die wegens oppositie tegen de oorlog gevangen had gezeten. Dat bracht grote massa's volk op de heen in Berlijn, München, Hamburg, Dresden en Leipzig. Maar daar kon men niet prat op gaan in Amerika. Dit soort reclame zou geen geld opbrengen. Maar welke reclame dan? Hun boeken? Ook niet. Doch zij wisten er weer raad op. Ze begrepen maar al te goed, hoe mooi ze gebruik konden maken met het komen "van verzonnen woorden, om koophandel te bedrijven" met het Woord van God en met hen die er toe verleid zouden worden om die boodschap te brengen. Zij besloten, hun reclame-campagne te betrekken op de eeuwenoude christelijke hoop op het Koninkrijk Gods en die nog te versterken door gebruik te maken van het afscheidsbevel van Jezus aan Zijn discipelen: "Gaat dan henen, maakt al de volken tot Mijn discipelen en doopt hen in de naam des Vaders, des Zoons en des Heiligen Geestes en leert hen onderhouden al wat Ik u bevolen heb. En zie, Ik ben met u al de dagen tot aan de voleinding der wereld."

Hadden zij hier niet alle rechtvaardiging die nodig was voor hun verkoop-campagne? In het gebruik maken van dit zogenaamd mandaat gaven ze hun campagne het vooruitzicht op de eindtijd en maakten ze de indruk dat ze bovendien nog een speciale opdracht gekregen hadden naast de aloude! En zo zagen zij, die de samenkomst in Cedar Point bijwoonden, een reusachtig doek, dat langzaam en plechtig ontplooid werd boven van het toneel af tot beneden aan het podium, waarop de pakkende leus gedrukt stond: Advertise, advertise, advertise the King and his Kingdom (Verkondigt de Koning en het Koninkrijk). Zij, die christen zijn, weten dat deze verkondiging van Christus en Zijn Rijk begon Anno Domini 33 en dat dit de laatste 2000 jaar zonder onderbreking is volgehouden door de volgelingen van Christus over de gehele wereld. Het uitroepen, van het Koninkrijk Gods is voor het christendom niet iets nieuws. Maar het is, helaas, waar dat deze verkondiging onvoldoende was en nooit met zoveel ijver en geest- drift is verricht als een volkomen aan God toegewijd hart vraagt. Door nu gebruik te maken van de slagzin: "Verkondigt de Koning en het Koninkrijk!" hoopten de WT-leiders juist in sterk contrast daarmee grote geestdrift te verwekken en tegelijk daardoor ook onopvallend het eigenlijke doel van hun campagne te verbergen. Dat doel was: het verkopen van de WT-"uitgaven om geld te krijgen voor de vorming van de wereldorganisatie en voor het verbreiden van hun denksysteem!

Van toen al gebruikten de WT-leiders voortdurend bijbelgedeelten om het legitieme en de juistheid van hun campagne te bevestigen. Ze namen Israëls ervaringen als opkomend volk van de Uittocht tot Salomo's tempelbouw als voorbeeld voor de opbouw van hun organisatie. Vooral uit het boek Exodus en speciaal Exodus 11 : 2, 3, trokken zij lering. "Spreek toch ten aanhore van het volk, dat ieder van zijn buurman en iedere vrouw van haar buurvrouw zilveren en gouden voorwerpen vragte. En Jehova bewerkte dat de Egyptenaren het volk gunstig gezind waren". Nu had Israël eigenlijk recht op die buit, omdat het meer dan honderd jaar slavenarbeid had verricht zonder daarvoor loon te ontvangen, waardoor Egypte zeer was verrijkt. Het WT-genootschap gebruikte deze geschiedenis nu om aan zijn doen een schijn van recht te geven. Ze waren zo slim om de mensen van wie ze geld vroegen "Egyptenaars" te noemen. De Jehova-getuigen verkregen dus hun buit van hen en gebruikten die voor hun organisatie. Ieder, die niet onder de hypnose was gekomen van de wonderlijke kunstgrepen van de Wachtstoren zal onmiddellijk beseft hebben dat dit in hoge mate immoreel is. Terwijl de Israëlieten alle recht hadden om hun buit te bemachtigen en ze de zegen van Jehova mochten ervaren, kan door de WT-organisatie niet waar gemaakt worden, dat de wereld hun buit en levensonderhoud moet verschaffen, alleen maar omdat ze de WT-organisatie zijn! Het idee om het nemen van buit van de Egyptenaren te gebruiken als een zedelijke grondslag voor het door de WT-organisatie en de Jehova-getuigen ontvangen van financiële steun van de volkeren der wereld is zeker gegrond op een zeer wankele redenering, zeer immoreel en onchristelijk. Ik zal u later nog laten zien, hoe voordelig deze campagne werd voor de organisatie.

III. Het binnengaan in de Wachttorens-slavernij

De persoonlijkheid onderdrukt

Vanaf 1925 kwamen de bijbelonderzoekers voor een waar probleem te staan, als gevolg van de nieuw naar voren komende Wachttorens-politiek. Er moest een beslissing vallen over deze vraag: Zullen we voortgaan met het ontwikkelen van onze christelijke individualiteit en onze tijd tussen geboorte en dood uitkopen als een nieuwe schepping, of zullen we toegeven aan de opvatting van de WT en onze tijd tussen geboorte en dood besteden aan verkopen van boeken om geld te krijgen en dat over te dragen aan de WT, met een rapport over de tijd die we er elke maand aan besteed hebben? Na verloop van tijd werden zij, die 't grootste aantal boeken verkochten, die elke maand de meeste uren besteedden aan de verkoop-campagne, de gunstelingen en zij die voortgingen al hun tijd te gebruiken voor 't voortbrengen van vruchten des geestes, werden steeds achteruit gezet, geleidelijk uitgestoten en tenslotte gebrandmerkt als "onnutte dienstknechten". De bijbelonderzoekers werden dus gedwongen een hoge prijs te betalen voor de inzet van de WT-campagne van 1922. Men kan zich dus voorstellen welk een druk en spanning zulke nieuwe opvattingen veroorzaakten bij de bijbelonderzoekers afzonderlijk. In die eerste jaren waren zij nog gewend om "te doen wat goed was in hun ogen", terwijl zij God dienden naar de ingeving van hun eigen geweten en tot op zekere hoogte wilden ze elke goede zaak wel vooruithelpen. 't Was voor hen erg moeilijk om de rechte kijk op de zaak te krijgen, als zij geconfronteerd werden met de eis van zulk een drastische verandering en dan nog wel door het orgaan waarvan de bijbelonderzoekers schriftuurlijke leiding verwachtten, namelijk het WT-genootschap. In verschillende ecclesia's van bijbelonderzoekers herkende men maar langzaam de bedoelingen van deze gang van zaken. Daar ze er in hun hart van overtuigd waren dat ieder in zulke dingen voor zichzelf moest beslissen, geleid als hij werd bij het bijbelonderzoek door de Heilige Geest, gevoelden zulke groepen het gevaar niet, dat hen dreigde in de stuwkracht van de situatie, voortdurend verwekt en onderhouden vanuit Brooklyn door het WT-genootschap.

De slavernij in

Gedurende deze tijd onderging het Genootschap ook een omvangrijke verandering in de organisatie. Er kwamen meer kantoren en drukkerijen en het apparaat van de grote verkondigings-campagne werd uitgebreid. Bestellingen van boeken, brochures en pamfletten begonnen binnen te stromen. In Duitsland moest men de kantoren van het Genootschap verplaatsen van Barmen in het westen naar Maagdenburg in Centraal Duitsland, waar grote eigendommen gekocht werden met Amerikaanse dollars, die men reeds verdiend had met de boekverkoop-campagne in Amerika.

In die tijd was het dat de directeur van de Duitse afdeling hulp begon in te roepen voor Bethel te Maagdenburg. Op 18 augustus 1924 kwam ik in Bethel, het hoofdkwartier van de Duitse afdeling van het WT-genootschap. Weinig besepte ik toen, dat ik in zo diepe slavernij kwam, dat

het mij niet zou lukken mij als christen hieraan te ontworstelen dan na 30 jaar, zodat ik het grootste deel van mijn leven daaraan besteed heb. Ik realiseerde mij niet, toen ik de kantoren in Maagdenburg binnenkwam, dat ik mijn christelijke persoonlijkheid achterliet en inging in een soort Zombi-bestaan, half individu en half massa-mens. Ik werd daar toen een rad in de machinerie van een der grootste omwentelingen der eeuw, wier gelijke men slechts eenmaal te voren had aanschouwd en wel in de eerste grote afval onder leiding van Cush, Nimrod en Semiramis onder het vaandel van de Wachttore van Babel.

Als de meeste bijbelonderzoekers in die dagen had ik mij altijd veel bezig gehouden met het vastmaken van mijn roeping en verkiezing en met het vriendschappelijk omgaan met mijn broeders in Berlijn of in onze plaatselijke ecclesia's. Ik was me slechts vaag bewust van en bekommerde mij maar weinig om de daden van het hoofdkwartier van het WT-genootschap in Brooklyn of in Maagdenburg. Evenals de meeste bijbelonderzoekers geloofde ik vast dat de positie van het Genootschap, zoals het zelf had verzekerd, toen het nog jong en nederig was, dat het namelijk "het lastdier" van de broeders was. Als zodanig voorzag het ons van hulpmiddelen: bijbels en het tijdschrift "De Wachttore". Wij begrepen niet waarom een organisatie zulke karweitjes niet voor ons zou doen. En daar ze ons zelf vertelden dat ze onze lastdieren waren, vermoedde niemand van ons ooit dat ze hun plaats zouden vergeten en plotseling zich ontpoppen zou als een dier, om christenmensen de wet voor te schrijven en ons te vertellen wat we wel en wat we niet moesten doen. Doordat we ons zo door het Genootschap in slaap lieten sussen, werden de meesten van ons bedot door het zogenaamde "lastdier", dat zich heden gekeerd heeft tegen hen die het vroeger dienden en ze vernederd heeft tot de positie van slaven.

Een opvallend contrast

Dadelijk toen ik in dienst trad bij de WT te Maagdenburg voelde ik de verschillende veranderingen. In Berlijn bewoog ik mij in de kringen van een der grootste ecclesia's van bijbelonderzoekers ter wereld en had er erg van genoten. Er heerste een geest van broederlijke liefde en vrijheid. We hadden daar een gemeenschap van christenen, die wedergeboren waren door de Geest, en die, door Christus, persoonlijk stonden voor de troon van God. Het ging hier alleen om gemeenschap en stichting. Uit zulk een vriendengemeenschap kwam ik in de kille, organisatorische sfeer van het hoofdkwartier van het WT-genootschap in Maagdenburg. In plaats van broederschap kwam er nu een nadruk leggen op papieren en quota's, bespreking van productie-politiek, berekening van kosten en belangstelling voor organisatie. In plaats van de leiding van de Geest, hoorden we de dirigerende stem van de WT-leiding. Persoonlijke vrijheid werd vervangen door blinde gehoorzaamheid aan de richtlijnen van de WT. Waar we in onze bijeenkomsten van bijbelonderzoekers in Berlijn misschien ervaren zouden hebben, dat "de Heilige Geest getuigde met onze geest, dat wij kinderen Gods zijn", moesten we nu luisteren naar de company-servant, die getuigde dat wij goede publishers van het Koninkrijk waren naarmate we de quota's haalden die men ons had opgedragen. Het grootste contrast lag hierin, dat, terwijl onze ecclesia's gemeenschappen van christenen waren, de samenkomsten, die ik nu in

Maagdenburg bijwoonde, van het synagogale type waren. Hiermee bedoel ik dat ze bestonden uit een gemengde massa.

In Israël had men van ouds de proselieten van de poort en de proselieten der gerechtigheid. De eerste waren degenen, die wel in het land woonden, maar die niet door de besnijdenis tot het Verbond behoorden. De laatsten waren zij, die tot het jodendom bekeerd waren, de besnijdenis hadden ontvangen en de gehele wet van Mozes navolgden. Zulken vormden samen met de geboren Joden een gemengd gezelschap. Een dergelijke situatie kreeg men in Maagdenburg. Zij waren volstrekt niet allen uit de Geest geboren en dat patroon is men blijven volgen in de "Kingdom Halls", tot vandaag. Zo waren er, in 't begin van 1931, de volgende klassen: de Mordechai-Naomi-klasse, de Ruth-Esther-klasse, de Jonadabs, "mensen van goeden wille". Zoals later zal worden uiteengezet, wordt aan de JG van de Jonadab-klasse verteld, en dat stemmen ze zelf toe, dat zij niet altijd van de Geest vervuld kunnen zijn, maar dat ze 't nieuwe leven krijgen door gemeenschap met de WT-organisatie. Terwijl deze toestand heden in heel Duitsland de overhand heeft, was er in 1924 maar één plaats, waar dit het geval was. En daar moest ik nu juist heen en nog wel geheel vrijwillig!

In dienst te Maagdenburg. Ofschoon ik nog maar negentien was, paste ik me snel aan bij de toestand in Maagdenburg. Juist uit oorzaak van mijn jeugd sprak het nieuwe in de toestand mij toe. Daar ik onder Duitsers was opgevoed, was ik een gehoorzame jongen, van mijn prille jeugd af gewend de voorschriften en bevelen van mijn ouderen en meerderen te respecteren. Ik had ook in mij de aangeboren liefde van de Duitsers voor orde en organisatie, waardoor ze zo beroemd en berucht werden. Ik ging dan naar het kantoor en zat spoedig tot over mijn oren in het voorbereidend werk voor het tijdschrift "Das Goldene Zeitalter" (De Gouden Eeuw). Ik was behulpzaam in het tot stand brengen van vrije verkoop in plaats van het werven van abonnees of een door de company uitgevoerde verspreiding naar plaatselijk gebruik. Het resultaat was dat we van 1925 tot 1927 de uitgave zagen stijgen van 40.000 tot 325.000 per oplage. Het leek er op dat ik hier in mijn element was en ik kreeg steeds meer te maken met organisatieplannen, waardoor ik helemaal in beslag genomen werd. Ik vergat "mijn eerste liefde". Daar ik het zo druk kreeg, vond ik steeds minder tijd voor meditatie, bijbelstudie en persoonlijk geloofsleven. Ik had ook weinig tijd meer voor het leven en wandelen "in de Geest" en steeds meer tijd voor het WT-genootschap en zijn opdrachten. Onnodig te zeggen, dat mijn leven als nieuw schepsel verschaalde tot een klein overblijfsel en in plaats van te leven in "nieuwigheid des levens", begon ik weer het leven van de oude "beginselen der wereld". De droom van een Wereldmaatschappij, die ik toen nog niet zag als een slavengemeenschap, evenals de droom van een nieuw en groot Duitsland, gekoesterd door miljoenen Duitsers van mijn generatie, had de werkelijkheid van een leven in Jezus Christus vervangen.

Voorspellingen over het eind van de wereld

De WT-organisatie heeft zich steeds gekenmerkt door wat excentriek te zijn. Zo mocht men o.a. heel graag op wat sensationele manier data voorspellen voor het eind van de wereld. Men had oorspronkelijk dat eind voorspeld in 1914. Maar in dat jaar waren heel wat bijbelonderzoekers, die de voorspelling geloofden, in de kou blijven staan toen het Koninkrijk, waarnaar zij uitzagen, niet verscheen. Dit had natuurlijk bij velen een lelijke nasmaak gegeven. De leiders werden echter niet ontmoedigd. De jaren daarop ging de WT-organisatie, speciaal in het pamflet: "De val van het grote Babylon" en in het boekje: "Miljoenen levenden zullen nooit sterven" heel eenvoudig overschakelen op 1925. Ze hielden ons en alle anderen die nieuwe datum gestaag voor als het jaar, waarin het Koninkrijk zou komen met het weer verschijnen op aarde van de Oud-Testamentische helden en vorsten te midden van de bijbelonderzoekers. Deze verwachting werd verlevendigd door elke publicatie van de Organisatie uit die tijd en het maakte op ons een diepe indruk. Het maakte inderdaad velen van ons tot onzinnige praatjesmakers (*noot van de vertaler; hier wordt gezinspeeld op Galaten 4 : 3*). Ik herinner mij bijvoorbeeld nog heel goed dat in de herfst van 1924 mijn vader voor mij een pak kleren wilde kopen, dat ik zeer nodig had. Ik verzocht hem dit niet te doen, want over een paar maanden was het immers 1925 en dan zou het Koninkrijk komen. Nu schijnt me dit erg belachelijk. Zelfs indien het Koninkrijk, zoals verwacht werd, was gekomen had ik toch even goed nieuwe kleren erg nodig gehad. De WT-mensen hielden deze grote verwachting levendig, evenals de Farizeeërs hadden gedaan in de dagen, die onmiddellijk voorafgingen, aan de verschijning des Heren in Israël. Ik ben er nu zeker van, dat zij dit deden, niet, omdat zij het geloofden, evenals de Farizeeën vóór hen, maar omdat zij dit nodig hadden om de mensen in de juiste geestestoestand te brengen voor een publieke daad. Want precies als de WT-organisatie te voren veel geestelijke ideeën uitgedrukt had in haar beleidsuitspraken, gebruikte ze nu deze verwachting, die onder de bijbelonderzoekers zoveel voorkomt, om een achtergrond van hoop te vormen en vestigde die op een datum waarop zij gereed hoopten te zijn om hun verkondigings-campagne van het Wachttoeren Koninkrijk nog intensiever te maken. Toen begonnen echter enkelen van de meer bezadigden onder de bijbelonderzoekers er iets van te snappen en de tegenstrijdigheid op te merken in de uitspraken van de Wachttoeren inzake 1925, dat het begin zou zijn van het teken van het Koninkrijk en het eind van de tegenwoordige boze wereld én het feit van de steeds drukker wordende activiteiten inzake het aankopen van het land en gebouwen, het bestellen van drukpersen, wat alles op uitbreiding wees. Dat klopte niet al te goed met elkaar!

Een nieuwe natie - een conceptie van de Wachttoeren

Tegen Kerstmis 1925 werd het ware plan voor een Wereldorganisatie, zoals het WT-genootschap zich dit voorstelde, openbaar gemaakt. In het begin van dat jaar kwam ook de kennisgeving van een verandering van leer. In het artikel van de Wachttoeren: "Geboorte van een natie", begon het WT-genootschap zijn organisatorische idee op te bouwen. Terecht wees het er op dat de christenheid een "natie van koningen en priesters" moest zijn. Maar na deze heerlijke bijbelse

waarheid te hebben geconstateerd, ging het Genootschap deze opvatting, die het eigenlijke van de christelijke persoonlijkheid is, weer verdraaien door zichzelf te proclameren tot deze natie, of beter nog, dat zij, die te samen door hen waren georganiseerd, deze nieuwe natie vormen. Terwijl Petrus duidelijk aantoonde, dat elk christen individueel een deel van dat volk zou zijn onder God en Christus, misvormde de Wachttorens deze opvatting en verklaarde dat het op een klasse sloeg. In dit geval, zoals latere leerstellige ontwikkelingen aantonen, lieten zij deze opvatting slaan op de naar voren komende "Getrouwe en beleidvolle slaaf-klasse", waaraan "al de goederen van het Koninkrijk waren toevertrouwd", om vergroot te worden met andere klassen tot de klasse-gedachte het individualiteits-aspect van een koninkrijk van koningen en priesters, zoals Petrus, die schreef onder leiding van de Heilige Geest, die voor christenheid gezien had, totaal deed verdwijnen. Het zou tenslotte uitlopen op de verschijning van een, reusachtige klasse, die Jonadabs heetten, die er helemaal geen aanspraak op maakten, uit de Geest geboren te zijn. Deze nieuwe natie, die in 1925 ontstond als resultaat van de invloed van het WT-tijdschrift, zou uiteindelijk samengesteld zijn uit: een getrouwe en beleidvolle slaaf-klasse, een Theocratie van goud, die van bovenaf zou heersen, maar ook nog een Theocratische massa van ongeestelijke Jonadabs, die geen deel aan dit koninkrijk, deze natie, hebben, maar die absoluut onderworpen zijn aan haar bevelen. Die onderdanen zouden niet alleen als slaven worden ingelijfd door dit nieuwe volk, om dan te denken zoals de heersende klasse, maar ook om precies naar hun bevelen te werken. Dit plan, vastgelegd in het artikel "Geboorte van een volk", is nauwgezet uitgevoerd.

Zo verscheen gedurende de kunstmatig geschapen periode van grote verwachting, toen er een hoopvol vooruitzicht was op het Koninkrijk en de komst der Vorsten, een nieuw volk te midden, van de volkeren der wereld, dat tenslotte in universele zin een nieuwe wereldmaatschappij zou worden. Deze nieuwe natie was dus in verraad ontvangen, want zij beleed het beginsel dat de mensen niet allen gelijk zijn, maar verdeeld moeten worden in klassen en georganiseerd met de bedoeling dat allen die er aan onderworpen zijn, Theocratische slaven zijn. En het gaf uitzicht op een slavenmaatschappij, die duizend jaar zou duren. Vergezocht, zegt u? Let maar eens op, hoe het in dit boek bewezen zal worden met onweerlegbare feiten.

"Verbond of offerande. Wat?"

In 1925 verscheen nog een WT-artikel, dat revolutionair was. Het was getiteld: "Verbond of offerande: Wat?" Op aanschouwelijke wijze plaatste het karakter of persoonlijkheid naast een nieuwe figuur, namelijk die van een Kingdom Publisber (Koninkrijkspropagandist).

Individualiteit had tot nu toe alle bijbelonderzoekers gekarakteriseerd, typeert vandaag nog alle ware christenen en is het kenmerk van allen die werkelijk in de geest geboren zijn. Het kind van God is door Jezus Christus in een zeer persoonlijke verhouding gekomen tot God, de Vader. Deze verhouding is zo persoonlijk en zo belangrijk dat deze nieuwe schepping slechts groeien en rijpen kan als ze de Heilige Geest ontvangt, die van de Vader gezonden is. Met dit wandelen in de Geest gaat de individuele christen voort in het licht van het Evangelie naar die dag, wanneer hij in heerlijkheid één van de priesters zal zijn van dat Koninklijk en Priesterlijk volk.

Natuurlijk zijn dan het bezien van eigen persoonlijk gedrag en de verbetering van eigen leven door dit te leiden naar de opvattingen van het christendom van buitengewoon groot belang. In de kringen van de bijbelonderzoekers werd dit "karakterontwikkeling" genoemd. Het WT-Genootschap, dat het er om te doen was al de tijd van zijn toekomstige slaven te benutten voor zijn verkondigings-campagne, kwam nu met de stelling dat deze karakterontwikkeling een offer van de persoonlijkheid was en dat ze zulke christenen belemmerde om hun aandeel in het Verbond te vervullen. Terwijl het beweerde de spreekbuis van dit Verbond te zijn, wees het Genootschap er op dat iemand, door zo voor zichzelf en zijn persoonlijke verhouding tot God te zorgen, toch wel heel dwaas zijn tijd vermorste, die hij niet weer kon terug winnen. Bovendien, aldus argumenteerde de WT, met een persoonlijkheid was het als met een stempel of een lettervorm. Ontwikkeling of beschaving kon niets meer veranderen aan hem, die nu eenmaal zo was gegoten of gevormd. Voor een bijbelonderzoeker zou het daarom verstandiger zijn het persoonlijk beleven van het christen-zijn na te laten en te werken op hoger niveau. Daar het karakter al was bepaald en niet vatbaar was voor verbetering, zou het beter zijn, om te werken in samenwerking met een gemeenschap, als een massa. Om kort te gaan, hij moest een deel worden van de "Nieuwe Natie". Er zou in dit ruimer verband een nieuw model persoonlijkheid worden gevormd. Allen zouden, dezelfde eigenschappen hebben en dezelfde kenmerken dragen. Uit deze redenering volgt dat zulke personen beter Kingdom Publisher (propagandist) konden worden. De tijd, die nu dwaas en nutteloos verspild werd aan stichting en karakterontwikkeling, konden ze beter gebruiken voor prediken, en het verkopen van boeken, brochures en tijdschriften, het bijwonen van speciale vergaderingen voor het verder trainen tot Publisher en de tijd, aan dit werk besteed, te berekenen en te rapporteren op rapport-strookjes aan het WT-genootschap.

Wat hier voorgesteld werd was het leven voor de Heer te vervangen door het leven voor het Genootschap. Voorgesteld werd om in plaats van aan God eigen christelijke geestes-vruchten te brengen, het beter zou zijn vruchten te dragen voor het "Koninkrijk". In plaats van God lof te brengen door werken van dankbaarheid, moesten er rapport-strookjes naar het Wachttorengenootschap gezonden worden, waarop aangegeven was al de tijd aan dit werk besteed en nauwkeurig opgegeven het aantal verkochte boeken, brochures en tijdschriften. Dus het WT-genootschap nam inderdaad de plaats van God in ten opzichte van de Publisher. Deze vernieuwing legde het Genootschap geen windeieren. Daar men geïnteresseerd was bij het maken van de grote verkoopcampagne van 1922, wilde men graag een schijn van schriftuurlijke achtergrond bij de hand hebben voor organisatorische slimmigheidjes. En dientengevolge wilde men het denken van elke Kingdom Publisher onder de hypnose brengen van het schema van de organisatie. Dit was de tweede fase van hersenspoeling, namelijk de vernietiging van de persoonlijkheid in een robotachtige massa-actie, of zoals het nu heet: "Theocratische actie".

Dit waren de leerstellige en organisatorische veranderingen, die openbaar werden in 't begin van 1925 en die de Wachttorens Theocratie van 1938 voorbereidden. Zo werd de grondslag gelegd

voor de slavernij van allen die onder de dwang van de Theocratie zouden komen. En ik was één van de slaven.

IV. Een kijkje bij de organisatie in Amerika

Rechter (Rutherford) neemt de leiding

Laat mij, om te kunnen begrijpen wat ik eigenlijk gedaan had, u eens laten zien wat er gebeurd was en wat er nog gebeurde bij de bijbelonderzoekers in Amerika en over de gehele wereld. Niet zodra was Charles T. Russell gestorven of er begon achter de schermen een gevecht om zijn mantel. Russell had in zijn testament instructies nagelaten voor bepaalde mannen, om hem op te volgen. De wettelijke gevolmachtigde, Rechter Rutherford, wist echter op handige wijze volmachten van de Corporatie te verkrijgen, met het gevolg dat hij voor de dag kwam als president van het WT-genootschap. Om de woede, die ontstaan was over de erg handige manier, waarop deze ommekeer was verricht, wat te stillen, gelukte het hem in het begin van de oorlog een strijd te ontketenen buiten de organisatie door zijn redactionele politiek van het WT-tijdschrift, waardoor hij tenslotte als een held naar voren kwam. Als gevolg van de redactionele anti-oorlog politiek van het WT-tijdschrift werden Rechter Rutherford en de andere directeurs van het Genootschap gevangen genomen, het WT-genootschap werd wettelijk ontbonden en de Rechter en anderen werden verhoord en veroordeeld. Hun vonnis bestond in een totaal van 80 jaren gevangenisstraf in de federale strafgevangenis te Atlanta in Georgia. Toen Amerika de oorlog gewonnen had liet hij natuurlijk door zijn vrienden een verzoekschrift rondgaan, om het vonnis te herzien en tenslotte werd hij niet alleen in vrijheid gesteld, maar algeheel in ere hersteld. Rechter Rutherford had handig gebruik gemaakt van een toevallige situatie om een toestand te scheppen waardoor hij de spanning kon verminderen, die ontstaan was binnen de organisatie door zijn vreemde verkiezing tot president. Hij wist de verdenking, die er lag over de manier waarop hij president van WT-genootschap werd, geheel weg te nemen en hij maakte gebruik van de gevangenneming en de daarop gevolgde veroordeling om zijn daden een aureool te verlenen, alsof hij ze verrichtte als dienaar van God en als de uitverkorene, die de "Nieuwe Natie" naar een betere toekomst zou leiden. Dit aureool behield hij tot de dag van zijn dood.

Toen hij in Californië stierf (1942) was de verering zo groot dat zijn naaste vrienden daar zijn stoffelijk overschot wilden laten begraven op het terrein van Beth Sarim. Zij wilden van die plaats een heiligdom maken voor de Organisatie, waarheen de toekomstige generaties van onderdanen der Nieuwe Wereldmaatschappij pelgrimstochten konden ondernemen. Rechter Rutherford zelf had zijn bezit van deze speciale villa binnen de stadsgrenzen van San Diego, die bij Beth Sarim (Huis der Vorsten) noemde, zo verklaard, dat hij die in beheer had voor Abraham, David en andere vorsten, die haar in eigendom zouden krijgen, als zij wederkwamen. Zo bracht hij ongetwijfeld zijn vrienden op de gedachte dat deze plek voor altijd een heiligdom zou worden. Deze zet mislukte echter. De raad van San Diego wilde geen grensverandering toestaan, die nodig was om van die plek een begraafplaats te maken.

De Rechter had met zijn uitspraak van 1919 een gunstig resultaat voor het Genootschap behaald. Door zijn schijnbaar verzet tegen steun aan de oorlog van de kant van het christendom was hij er

in geslaagd het WT-genootschap af te scheiden van alle andere organisaties die er prijs op stelden christelijk te zijn. Daarom werd het noodzakelijk het WT-genootschap op te bouwen tot een machtige organisatie, die niet slechts de bijbelonderzoekers zou voorzien van literatuur en hulpmiddelen voor de bijbel en vergaderingen voor hen zou beleggen, maar die ook de aandacht van de wereld zou richten op deze geheimzinnige Wachtstoren, die op precies dezelfde manier als de eerste Wachtstoren van Babel opgericht was boven de massa der mensen.

Ge zult u herinneren, dat de eerste Wachtstoren van Babel gebouwd was als een uitdaging tegen God om de mensen veilig te stellen tegen een mogelijke vloed, die de laaggelegen plaatsen weer zou kunnen overstromen. Het WT-genootschap van Brooklyn beweerde nu dat zijn gebouw het redmiddel zou zijn dat miljoenen, om zo te zeggen, over de Rubicon zou brengen, dat is door Armageddon, naar het Duizendjarig Rijk, waarin het zou uitkomen als "De Nieuwe Wereldmaatschappij", die duizend jaar zou bestaan.

De Rechter maakt plannen voor veranderingen

Om te komen tot de bouw van deze Nieuwe Wereldmaatschappij moest het beleid van de Organisatie veranderd worden met een doel en een ideaal en dan alles gezet in een schriftuurlijke omlijsting. Voorlopig begon hij, terwijl hij de boeken van Charles T. Russell, die in alle kringen van de bijbelonderzoekers aanvaard werden, als basis aannam met het thema van "The Kingdom", daarbij de wereldoorlog en de daaruit voortvloeiende, steeds verergerende toestanden gebruikend als reclame voor de noodzaak van een verkondigings-campagne over de ganse wereld. Zijn eerste pogingen in die richting in 1919 waren zeer rijk aan succes geweest. Dit drong hem er toe, een samenkomst te organiseren, die in september 1922 te Cedar Point, Ohio zou worden gehouden" waar, zoals reeds eerder vermeld werd, de samengekomen afgevaardigden overgehaald werden geestdriftig een door hem uitgevaardigde resolutie aan te nemen met de inhoud: "Verkondig, verkondig de Koning en het Koninkrijk!" De Rechter begreep dat er meer dan een motto nodig was om zijn plannen te doen slagen. Tot aan die tijd toe waren de bijbelonderzoekers van zulk een sterk persoonlijk type geweest, dat ze, naar ze beweerden, verschillende organisaties hadden verlaten om vrij te worden en te blijven en niet gestoord te worden in hun bijbelstudies en in hun leven als christenen. Ze waren van oordeel dat de organisaties, waaruit ze gevlucht waren, te star en te benauwd waren geworden, een toestand, die ze schadelijk achtten voor hun christelijk leven. In die dagen waren inderdaad de bijbelonderzoekers wel de ruigste individualisten die er sinds de dagen van de oude kerk waren geweest. Hun motto: "Niet conformeren" werd een scheldnaam in de 80 en 90er jaren van de vorige eeuw. Om zulke mensen te winnen voor het idee van een superorganisatie was er niet alleen een verandering van tactiek nodig, maar een buitengewone scherpzinnigheid. De Rechter bezat die!

Hoe gelukte dit? Weer door buiten de kern van de bijbelonderzoekers en buiten de sfeer van hun denken een verschil op te werpen. Daar men wist dat de bijbelonderzoekers de verschillende

kerkelijke organisaties en denominaties verlaten hadden, omdat zij georganiseerd waren, zetten de Wachttorens-organisatie en haar president een anti-christendom of een anti-organisatiebeleid in elkaar, dat, zoals ik reeds liet zien, toegespitst werd in een pamflet: "De val van het grote Babylon". Het was gemakkelijk voor het Genootschap dat vuurtje op te stoken in de kringen der bijbelonderzoekers, daar deze allen van mening waren dat organisatie de ondergang van het christendom is. Voordeel trekkend van deze voorgewende tegenstand tegen georganiseerd christendom gelukte het Rechter Rutherford over de gehele wereld bekend te worden als de onverzoenlijke vijand van georganiseerd christendom. Toen hij dit foefje uithaalde voor de ogen van de groepen bijbelonderzoekers over de hele wereld, begon hij de grond te leggen voor een organisatie die veel absoluter en veel strenger is dan de Rooms-katholieke kerk, die hij zo bitter bestrijdt. Deze organisatie durft niet alleen de plaats in te nemen van de georganiseerde christelijke kerken, die van 1919 af met zoveel lawaai werden beschuldigd en veroordeeld door het WT-genootschap, maar ze roepen hun organisatie uit als Gods organisatie, terwijl de kerken en alle andere organisaties van de duivel zijn.

Het Genootschap stelt orde op zaken

Toen deze nieuwe klik eenmaal goed en wel in Brooklyn N.Y. geïnstalleerd was en in de bestuursstoel zat als het WT-genootschap, met dit nu aangenomen vooropgesteld doel van hun beleid, moest het WT-genootschap noodzakelijk in eigen huis orde op zaken stellen. Men moest de weerspannige elementen uitroeien en de gelederen sluiten, zelfs als dat een decimering zou betekenen van hen die verbonden waren aan de vroegere bijbelonderzoekers-beweging. Er kwam een geestelijke zuivering en de WT-genootschap gebruikte, lang voordat het woord "zuivering" zo berucht werd in deze 20ste eeuw, dit middel om al degenen wie de verandering in de organisatietactiek niet lag, kwijt te worden. Op grote schaal begon men nu allen met wie dit het geval was aan te vallen. Het was duidelijk dat de kern van de tegenstand tegen de tactiek van het Genootschap gevonden werd bij de onafhankelijke groepen bijbelonderzoekers, die geheel autonoom waren, die hun eigen ouderlingen kozen en die hun eigen regelingen voor het prediken hadden. De boeken, brochures en tijdschriften van het Genootschap werden niet gebruikt bij besprekingen op zulke bijeenkomsten, maar alleen Gods Woord. Het probleem was nu dit bolwerk van individualisme te breken en te bereiken dat het zich overgaf en zich geheel verenigde met de centrale organisatie.

De eerste stappen in deze richting waren, zoals we zagen, reeds gedaan door de bijbelonderzoekers zelf met het aannemen van de leiding van het WT-genootschap als hun kampioen. Dit bleek zo duidelijk bij de ontbinding van het Genootschap in 1918 en later, toen zij stevig steun gaven aan de door de WT-genootschap krachtig voorgestane resolutie, waarbij zij gemachtigd werden om een verkondigings-campagne te voeren over de gehele wereld. Laat ik hier echter even opmerken, dat slechts een klein percentage bijbelonderzoekers deze manier van doen aanvaardde en de meerderheid lijdelijk berustte. De volgende stap die het WT-genootschap nam, was het publiceren van een totaal nieuw stel boeken en brochures, met een nieuwe kijk, om

de weg te bereiden voor een totalitaire organisatie. Deze lectuur was bedoeld om een andere manier van denken te bewerken over al dat soort dingen bij de groepen van de bijbelonderzoekers en zo geleidelijk individueel denken te vervangen door een organisatie-mentaliteit. Om zulke hulpmiddelen goedkoop en in massa te kunnen maken kocht het WT-genootschap eigen drukkerijen en met het boek: "De Harp Gods" (1922) begon het zijn uitgevers- en drukkersloopbaan. Al gauw kon het grotere boeken uitgeven voor slechts 35 cent per stuk (dollarcent is f 0,04) en die prijs daalde tenslotte tot slechts 25 cent. Een stroom van boeken begon zich over de wereld te verspreiden. Het gebruiken van de door het WT-genootschap uitgegeven boeken, brochures en tijdschriften had een drieledig doel: 1. Om het denken "en masse" over de schriftuurlijke dingen in de kring van de Organisatie te bevorderen. 2. Om alle bijbelonderzoekers, zo mogelijk, te gebruiken voor het verkopen van deze boeken aan 't gehele mensdom. 3. Om een mooi kapitaaltje achter de hand te hebben voor het steunen van een aanhoudende wereldcampagne.

Natuurlijk maakten eerst maar heel weinig bijbelonderzoekers in hun kringen gebruik van deze boeken. Al gauw ontbrandde er twist over heel wat van de inhoud en de onenigheid nam steeds meer toe. Deze onrustige toestand was niet plezierig en zeker niet bevorderlijk voor de uitbreiding, zoals de Organisatie zich die gedacht had. Om nu tot een crisis te komen begon men vroeg in 1925 met een strenge methode toe te passen bij het afrekenen en het rapporteren over de tijd die men er aan besteed had. Men hield vol dat deze nieuwe manier van doen in de plaats kwam van de christelijke karakterontwikkeling en dat werken voor het Genootschap dragen van levende vrucht voor God verving. 't Is zeker niet nodig te zeggen dat dit een scheuring tot gevolg had over de hele wereld en dat velen weigerden te rapporteren over de tijd en de colportage en weer anderen zelfs weigerden de WT te verkopen. In de jaren 1921-1931 verliet ongeveer drie kwart van de bijbelonderzoekers, die oorspronkelijk in los verband stonden met het Genootschap, de Organisatie. Dat was juist wat het nieuwe WT-genootschap wilde en waarop het gehoopt had.

Nadat men zo met succes de kringen van de bijbelonderzoekers was binnengedrongen en ongeveer driekwart gedeelte gedwongen had ze te verlaten, kreeg het Genootschap spoedig een voldoende aantal leden om zonder oppositie te werken onder degenen die overbleven. Nu was men vrij om individualiteit uit te schakelen. Zonder tegenstand kon men nu vaststellen welke tijd maandelijks voor elke verkoper vereist werd en welke hoeveelheden boeken minimaal per maand verkocht moesten worden. Te voren hing het Genootschap, wat zijn werkkapitaal betreft, helemaal af van de vrijwillige bijdragen van de bijbelonderzoekers. Maar toen het plan van boekenverkoop over de hele wereld in volle werking was, stroomde het geld binnen en dit maakte het niet alleen mogelijk dat er voldoende bedrijfskapitaal kwam, maar ook dat er al gauw nieuwe drukkerijen kwamen en nieuwe operatievelden. Dit ging zelfs door tijdens de grote "depressie". Zo begon het Genootschap, binnen de nieuwe organisatie, een vorm van "Eredienst", gebaseerd op aandelen en bedragen, "koopwaar makend van mensen", zoals de Joden in hun tempel deden in de dagen van Jezus (Johannes 2 : 16). De propagandisten werden

gerecruteerd uit de nieuw georiënteerde massa's, die getraind waren in het denken "en masse", in tegenstelling met het individuele denken. Deze waren natuurlijk in de meerderheid na de zo handig verrichtte aderlating van drie kwart van de bijbelonderzoekers. Tijdens de twintiger jaren kwam er een merkwaardige verandering bij de oorspronkelijke bijbelonderzoekers die nog in de WT-organisatie overgebleven waren. Zij stelden niet meer zo erg veel belang in wat men vroeger genoemd had "Christelijke levenswandel in de Geest" als een nieuwe schepping, "hun roeping en verkiezing vastmakend". Het was algemeen bekend, en ze stemden dat toe, dat zij nu meer belang hadden bij 't bekeren van de wereld tot hun manier van denken en om steeds meer mensen over te halen om mee te doen aan de dienst voor het Koninkrijk, berekend in tijdsduur, aantal verkochte boeken, godsdienst oefeningen, enzovoorts. Dit alles kwam voor hen in de eerste plaats, net als bij de Joden, die in hun theocratisch dienen hun goede werken onderstreepten: bestede tijden, godsdienstige plechtigheden en die zelfs het aantal stappen telden, die ze elke Sabbath mochten afleggen.

V. Een blik vooruit

Klasse op klasse

Om te begrijpen wat ik wil vertellen over mijn ervaringen in Duitsland en later in Amerika, moeten we een blik vooruit werpen. Hierdoor krijgt veel van wat ik te zeggen heb de achtergrond die nodig is om het te verstaan. Het was het WT-genootschap er om te doen het geringste spoor van eigen gedachte en daad uit te roeien in zijn gelederen en onmiddellijk over te gaan tot de volgende stap in het proces. Het deed dit prachtig op tijd. Tegen 1927 had men miljoenen boeken uitgegeven. Het gevolg was geweest het groeien en rijp worden van klassen nieuwe bekeerlingen in plaats van de vroegere individuele leden. Men was dus gereed voor de volgende stap: die van het vormen en officieel aanwijzen van klassen binnen de organisatie.

Het allereerst werd de Mordechai-Naomi-klasse erkend, in de jaren 1922-1929 gevolgd door de Ruth-Esther-klasse en na 1931 door de zeer grote Jonadab-klasse of: "het volk van goeden wille". Toen alles zo goed voorbereid was, begon het Genootschap zich zelf te herscheppen in een superklasse over en boven deze klassen. Zij kondigden zich aan als "de getrouwe en beleidvolle slaaf-klasse", waaraan alle goederen waren gegeven, om voor eens en altijd het geloof van de oude bijbelonderzoekers uit te roeien, dat Charles T. Russell die "getrouwe en beleidvolle slaaf" was geweest. Dit had men knap klaar gekregen door de nieuwe bekeerden, de klasse-gedachte aan te praten en op die manier een systeem in elkaar te zetten dat henzelf ook als een klasse in de enige positie plaatste om de voorschriften van de Organisatie aan te geven: hoe moet worden aanbeden, wat moet worden aanbeden en wat geloofd moet worden. Het is wel duidelijk dat ze niet maar zo zulk een klasse hadden kunnen worden, zonder voldoende voorbereiding. De oude bijbelonderzoekers, mensen, wedergeboren door de Geest, echte christenen, zouden nooit meegegaan zijn met zo'n totaal andere manier van denken en doen. Als onderzoekers van de bijbel waren ze gewaarschuwd door wat Paulus had gezegd in 2 Timótheüs 4 : 3 "Want er komt een tijd, dat de mensen de gezonde leer niet meer zullen verdragen, maar omdat hun gehoor verwend is, naar hun eigene begeerte zich tal van leraars zullen bijeenhalen, dat zij hun oor van de waarheid zullen afkeren en zich naar de verdichtsels keren".

Het is interessant om in terugblik de procedure na te gaan die de Genootschaps-leiders gebruikten om hun klassen te vormen. Een menigte volgelingen was gegroeid op hun akkers door massa-distributie van WT-boeken en was besproeid door middel van boeken en WT-studies in de opkomende Kingdom Halls (Koninkrijkszalen). Deze massa volgelingen was er naarstig in getraind om hun geestelijk voedsel uitsluitend te halen uit het halfmaandelijks nummer van "De Wachttoeren". Verder was alles er op gezet dat zij elk jaar zouden uitzien naar een of andere organisatorische waarheid in een boek en naar wat minder belangrijke waarheden in brochures, elke keer nieuw, genoeg om de oren te kittelen van de klassen die tuk waren op fabeltjes. Toen dit proces in stuwkracht toenam, zag men, leerstellig en ook werkelijk als een natuurlijke en bijna noodzakelijke ontwikkeling, eerst de Mordechai-Naomi-klasse (MN-klasse), vervolgens de

Ruth-Esther-klasse en tenslotte de grote Jonadab-klasse opkomen. Let er op dat elke klasse op een lager niveau stond en hoe lager het niveau des te groter het aantal, wat wees op het minder worden van de kwaliteit der nieuwbekeerden en deed denken aan de structuur van het Theocratisch beeld in Daniël 2 : 31-34, met zijn gouden hoofd, zilveren borst, koperen lendenen en voeten van ijzer en leem. Aan de Mordechai-Naomi-klasse was gezegd dat zij de laatste leden waren van de georganiseerde Christus op aarde. De WT-leer hield in dat deze "Christus" bestond uit Christus zelf en 144.000 leden. Toen velen van deze eerste klasse ontrouw werden en zich niet overgaven aan het WT-genootschap verloren zij hun plaatsen in de volgens de Wachttorens georganiseerde Christus van 144.000 en Eén. Daarom werd de Mordechai-Naomi-klasse vervangen door een jongere recruten-klasse, de Ruth-Esther-klasse. Het kwam goed van pas dat men ontdekt had dat de deur naar de hemelse roeping niet gesloten was, dadelijk nadat de MN-klasse was binnengegaan. Er was nog juist tijd voor de Ruth-Esther-klasse om binnen te gaan.

Inderdaad begon de deur naar de hemelse roeping volgens de WT dicht te gaan tijdens hun binnengaan. Maar toen zij binnen waren was de deur gesloten en Christus was compleet. En toen Christus helemaal netjes onder bedekking zat, of onder "het kleed der gerechtigheid", gingen zij verder met het vormen van een grotere klasse, maar een veel lagere, waarover zij zich wilden uitbreiden als een beschuttend scherm en waarop zij van boven af konden inwerken. Deze nieuwe klasse, de Jonadabs geheten, kende men als "houthakkers en waterputters", naar het voorbeeld der Gibeonieten, die slaven van Jozua en de Israëlieten waren (Jozua 10 : 18-27). De Jonadabs worden niet beschouwd als broeders in Christus, want de Jonadabs kunnen, naar men beweert, niet uit de Geest geboren zijn. Denk er om: de deur is dicht! Dus, daar de meeste Jehova-getuigen behoren tot de Jonadab-klasse, volgt er uit dat ze niet langer christenen zijn. Daar hebt ge nu de drie klassen en boven hen verheven, ze, allen beschermend, onderwijzend en voedend, bevindt zich het WT-genootschap als "de getrouwe en beleidvolle slaaf-klasse". Vanaf die noodlottige dag hebben de leden van deze klassen elke fabel geloofd die de redactie-commissie van de Wachttorens heeft uitgedacht en verzonnen voor hun "stichting", zelfs al moest deze commissie zich herhaalde malen herzien.

Enkele gelijkenissen, die in de kolommen van de Wachttorens werden besproken, en gewoonlijk uitgelegd werden om de een of andere organisatorische zet te rechtvaardigen, zijn daarom wel zo'n drie of vier maal in de laatste dertig jaar nieuw uitgelegd. Uit dit alles blijkt wel dat deze klassen zonder nadenken hebben toegestaan dat over hen deze klasse van onderwijzers werd gesticht, wier leerregels zij volgen alleen maar, omdat hun oren er door gekitteld worden en die ze toestaan zichzelf te betitelen als: "de getrouwe en beleidvolle slaaf-klasse" met het hoofdkwartier 24 Columbia Heights Brooklyn, New York.

Aan ieder een penning

Het WT-genootschap begon als "de getrouwe en beleidvolle slaaf-klasse" zijn wereldopmars. Een voorbereidende maatregel was, deze door de WT gevormde klassen te proclameren tot de

samenstellende delen van "De Nieuwe Natie". Ze gebruikten dus het oude foefje van het poneren van de leer van het extra-grondgebied (extra-territorality). Dit stelde bij voorbaat al de praktijken der Organisatie buiten het terrein van de kritiek. En nu kon de organisatie zich snel uitbreiden. Er kwamen tienduizenden bij als vruchten van een klasse-bewuste bekering. Er werd helemaal niet meer gesproken of gedacht over "een persoonlijk door de Geest geboren worden", zoals dat het geval was onder de vroegere bijbelonderzoekers. Ze waren de vrucht van een splinternieuw WT-evangelie, dat gebracht werd in de nieuw uitgegeven boeken, brochures en tijdschriften, die alleen geschreven waren om de kittelachtige oren van zulke nieuw bekeerden te bevredigen. Spoedig voelden steeds meer van deze zogenaamde "bekeerden" dat het niet de bedoeling was, dat ze naar de hemel gingen. Dat soort denken werd natuurlijk door het WT-genootschap bevorderd, want daar het zich vroeger gebonden had aan een Christus, bestaande uit 144.000 leden, had het, onbedacht, de uitbreiding van zijn organisatie gestuit. Dit moest hersteld worden. En daarom verklaarde het Genootschap maar dat zijn eigen positie die was van het overblijfsel van Christus op aarde, of "de laatsten"; en de positie van allen die nog toekwamen was die van de "Grote Menigte", die niet langer zulk een uit de Geest geboren, klasse kon zijn.

Om een schriftuurlijke achtergrond te geven aan de overgang van een beperkt klasse dienaren van Christus tot de geweldige massa's WT-slaven die ze wilden opnemen in de Organisatie, maakte het Genootschap gebruik van de gelijkenis van de penning (Matthéüs 20 : 1-16). Ze verklaarden dat deze gelijkenis het werk beschreef dat door het WT-genootschap gedaan was van 1919-1931. Ze legden het zo uit dat het WT-genootschap in de taal van deze gelijkenis "Gods wijngaard" is en de twaalf jaren van 1919-1931 de twaalf uren van de gelijkenis zijn. Ze verklaarden dat deze werkdag nu ten einde was en dat het WT-genootschap als "de getrouwe, beleidvolle slaaf", aan wien al deze goederen gegeven waren" nu op het punt stond, de penning te betalen. En wat was nu die penning of dat loon, dat het WT-genootschap hem gaf? Op de conventie van Columbia, Ohio, gehouden in 1931, gaf het WT-genootschap zijn nieuwe bekeerlingen en hen die nog bij hen waren, een nieuwe naam: "Jehova-getuigen". Die nieuwe naam was hun penning en de beloning voor beide, voor het overblijfsel of het christelijk deel, zowel als voor de grote menigte of onchristelijke Jonadabs, was gelijk. Dit was het argument, gebruikt om de fusie van beide typen te verklaren, zoals dit werd gesymboliseerd in het beeld van Daniël 2 : 31-34 door het mengsel van ijzer en leem van de benen. Dus deze getuigen, een geweldige gemengde massa, werden aangeduid als de "Begmen" ("beenmensen") van de Organisatie. Zij die er misschien ontevreden over zouden zijn dat allen dezelfde naam van Jehova-getuigen zouden krijgen, zouden gelijk zijn aan die mensen in de gelijkenis, die vroeg in de wijngaard gekomen waren en die gemurmureerd hadden, toen zij zagen dat de laatkomers hetzelfde loon hadden gekregen. Op deze manier vermomden zij handig hun officiële bewering dat de grote massa der Jehova-getuigen christenen waren en bewezen daarmee dat ze Jezus als de Christus loochenden en de werking van de Heilige Geest niet erkenden. De leiders van het Genootschap beweerden nu dat zij alleen "de getrouwe en beleidvolle slaaf-klasse" waren en als zodanig ook alleen het nieuwe licht lieten schijnen en waarheden van de tempel verkondigden, die ze, naar ze zelden, rechtstreeks ontvingen, van voor het aangezicht des Heren. Dus omstreeks

1931 had het WT-genootschap Gods Woord uitgeschakeld door er zijn eigen boeken als het nieuwe zaad voor in de plaats te stellen. Het had de enige naam, die onder de hemel gegeven is, waardoor wij zalig kunnen worden, de naam Jezus, vervangen door die van zijn eigen organisatie en had voorgoed een eind gemaakt aan het werk van de Heilige Geest als de bevruchter van Gods Woord in de geest en de harten der christenen en had zich zelf als een Theocratie er voor in de plaats gesteld.

Tenslotte kondigde het Genootschap, om zijn organisatie een moderne vorm te geven, in 1918 officieel "de Theocratie" af en liet elke vergadering van Jehova-getuigen bij besluit vaststellen, dat zij geen recht van spreken hadden in geestelijke zaken. De Jehova-getuigen stemden er mee in dat ze het onderwijs van het Genootschap onvoorwaardelijk zouden aannemen en zich zouden onderwerpen aan zijn oppertoezicht. Verder stonden zij aan het Genootschap het alleenrecht toe om tussenbeide te komen in de gemeente, alsmede om dienaren vanuit Brooklyn te benoemen om hun Theocratische voorlichters te zijn, zone-dienaren die op hun beurt de ogen en oren van het Genootschap zouden zijn. Deze tweede golf van hersenspoeling bewerkte dus de volledige vernietiging der individualiteit, waarvoor in de plaats kwam een tot Theocratie-gezindheid en dit noemden ze nu "Gods organisatie".

Intussen was de grondslag van de organisatie ook verbreed door afdelingen op te richten en door het werk te organiseren in honderd en veertig landen over de gehele wereld. Ze hadden ook gesticht het Gilead-Wachtoren-Seminarium, waarop honderden zendelingen van het Wachtoren-koninkrijk zouden worden gevormd om uitgezonden te worden in de wereld als geheime agenten van het Genootschap. Zo is het WT-genootschap een wereldorganisatie geworden en in ongeveer 30 jaar veranderd van een groep onafhankelijke gemeenten van bijbelonderzoekers tot een "Theocratie", die reeds spreekt in termen van Wereldheerschappij, als de komende Nieuwe Wereldmaatschappij. Dus de Mordechai-Naomi-klasse, de Ruth-Esther-klasse en de Jonadabs, die in dit proces de mijlpalen van de vooruitgang aanduiden" zijn nu alle gemeenschappelijk samengevat onder de naam Jehova-getuigen. Daar boven hebben zij "de getrouwe en beleidvolle slaaf-klasse" of het WT-genootschap gesteld, net als de heidenen van ouds, die hun afgoden maakten en vormden met hun eigen handen en, als ze dan klaar waren, neervielen en ze aanbaden ofschoon het 't werk was van eigen handen. Op dezelfde manier buigen de Jehova-getuigen heden voor de goden van Brooklyn en vereren ze kruiperig, maar ze hebben ze zelf verheven tot een hoge Theocratie. Gisteren laaggeplaatste individuen, vandaag een klasse van Theocratie, morgen een nieuwe wereldmaatschappij.

VI. Rechter Rutherford bezoekt Duitsland

Vroegere dagen te Maagdenburg

Het Bethel van de WT-geenootschap in Duitsland was gevestigd in Maagdenburg. Het was kort geleden daarheen verplaatst van Barmen in het westen om de organisatie wat gemakkelijker en doeltreffender te maken. 't Was een van de eerste verplaatsingen op grote schaal, verricht door de pas gevormde tweede "verdieping" van het WT-geenootschap te Brooklyn N.Y., onder directie van Rechter Rutherford. Natuurlijk stond toentertijd het kantoor te Maagdenburg op zijn kop. Ik had een slaappleats aangewezen gekregen op de vliering van het Kristallen Paleis, zoals dit welbekende gebouw heette vóór het gekocht werd met Amerikaanse Wachttoen-dollars. Er was nog geen trap en we moesten naar boven klimmen met behulp van een ladder en dan door een venster naar onze slaapruiimte. Enkele van de broeders daar zeiden schertsend dat ze door middel van deze ladder "de Wachttoen-hel op- en afklommen" in tegenstelling met de ladder van Jakob. Ge begrijpt wel dat zij die zo spraken de plaats al gauw voorgoed gingen verlaten. Wie zou nu graag op en neer gaan naar een hel met behulp van een ladder? In de kelder van het Kristallen Paleis drukten we toch maar even in 't begin van 1925 een miljoen exemplaren van het boek: "De Harp Gods" in het Duits, dag en nacht doorwerkend, zeven dagen per week. Maar het was oorlog, een veldtocht, en dit eiste een oorlogsinspanning met volle kracht. Mijn eerste karwei in Bethel was op een krukje zitten voor een ronddraaiende tafel, die in afzonderlijke afdelingen de verschillende vellen bevatte, waaruit de "Harp" bestond. Het was mijn taak, de verschillende vellen achtereenvolgens er uit te nemen en ze op elkaar te leggen tot ik het complete boek in handen had. Dan ging het naar de boekbinderij, waar het werd genaaid, gelijmd, van een band voorzien en bedrukt. Toentertijd deden we alles nog wat ruw, maar we gaven een enorm aantal boeken uit.

In plaats van de Vorsten, de Rechter In de lente van 1925, toen volgens de WT-voorspellingen de wereld zou vergaan en de Vorsten zouden verschijnen, verscheen in hun plaats Rechter Rutherford. Hij kwam met een zak vol Amerikaanse dollars, die het Geenootschap had verzameld door verkoop van boeken. Hij kocht voor ons een nieuw stuk grond en nieuwe gebouwen en machines. Dadelijk na zijn vertrek begonnen we aan een uitbreidingsprogramma dat een jaar duurde. Tijdens het bezoek van de Rechter had er nog een vermakelijk voorval plaats. De directeur van onze Duitse afdeling had, zoals velen vóór hem, een lange baard laten groeien naar 't model van die van Charles T. Russell. De Rechter wilde evenwel letterlijk totaal niets overhouden van wat kon herinneren aan Russell, zelfs niet de verzorging van een baard. Terwijl we eens op een avond aan tafel zaten te eten, hoorde ik dat de directeur de Rechter vroeg om een grotere rotatiepers. De Rechter antwoordde niet direct en at gewoon door. Toen keek hij plotseling op en zei, met strenge blik kijkend naar de volle baard van de directeur: "Ik wil de pers voor u kopen, als u dat ding wegneemt", wijzend naar de baard. Het trof de directeur zeker pijnlijk, maar hij nam deemoedig de waarschuwing ter harte en vertoonde zich spoedig met beschaamd gelaat zonder baard. Natuurlijk had de Rechter hem een poosje verlof

gegeven. De directeur hield zich groot bij het verlies van zijn baard en verklaarde trots: "Ik had toch liever de rotatiepers, om het Koninkrijk maar verder te brengen". (Latere gebeurtenissen bewezen echter, dat dit niet helemaal echt waar was). Zo bracht de Rechter op een knappe manier de gedachten van de Duitse Bethel-groep af van het eind van de wereld en leidde ze naar het begin van het WT-Koninkrijk.

De Maagdenburger conventie

Rechter Rutherford's bezoek viel samen met een grote conventie te Maagdenburg, die drie dagen duurde. Het geregistreerde aantal bezoekers was ongeveer 12.000. In werkelijkheid kwamen er 15.000. Daar er in een provinciestad als Maagdenburg geen voldoende gelegenheden waren om zo'n grote menigte te verzorgen, moesten we die improviseren. We huurden grote circustenten en zetten die op in een veld buiten Maagdenburg. We richtten een cafetaria in, waarin we warme maaltijden opdienden voor een lage prijs. Dit was de eerste cafetaria door Wachttorens-kringen georganiseerd en dit had zo'n groot financieel succes dat het Genootschap dit in het vervolg telkens deed bij al zijn conventies en kringvergaderingen over heel de wereld. Men verkreeg onderdak voor deze grote massa door kamers te charteren met bedienden, die vooraf heel zorgvuldig waren gekeurd. Ook dit gebeurde voor het eerst, maar dit wordt nu overal gedaan bij de conventies en kringvergaderingen. Ik moest zorgen voor de regeling van het vervoer voor de aanvang der conventie. Onze nu baardloze directeur zei mij, dat ik trachten moest zoveel mogelijk geld te verdienen ter bestrijding der onkosten, om zo de Rechter een goed financieel verslag te kunnen overleggen. We charterden veertien extra treinen uit alle delen van Duitsland en lieten kleine etui's maken van celluloid voor een witte kaart met de naam van de Vereniging er op getypt. Ze kostten ons 3 pfennig per stuk en ik verkocht ze voor 50 pfennig. We maakten een aardig sommetje geld uit deze transactie en zo werden de geldkoffers van het Genootschap weer wat zwaarder.

Op deze conventie werd een meesterlijk stukje van tactiek-verandering vertoond. De Rechter bracht 15.000 vergaderde bijbelonderzoekers het idee bij, of trachtte althans dit te doen, van een over de hele wereld gevoerde verkondigings-campagne en van een bouwprogramma en ook van het rekenschap geven van hun tijd met rapport daarvan, en over de boekenverkoop, met rapport aan het Genootschap. Het WT-genootschap was zo vaderlijk geworden in zijn houding ten opzichte van de bijbelonderzoekers dat de Rechter als climax heel nederbuigend één van Jezus' wonderen gebruikte als een massaal teken van welwillendheid. Hij voedde op de laatste zitting grootmoedig ieder van de menigte van 15.000 met een gebraden worstje (hot dog) op een broodje en een hapje aardappelsalade. De mening dat hij een groot weldoener was, werd door deze laatste daad op de conventie nog versterkt en maakte zo'n indruk, dat nog jaren daarna op mijn reizen door heel Duitsland, van alle dingen die op deze gedenkwaardige conventie waren gebeurd; verlies van individualiteit; verlies van gemeentelijke autonomie; verlies van vrijheid; het verplichte rapporteren over de tijd, enzovoorts; de meeste toen

aanwezig zijn alleen nog het ene gratis gebraden worstje en de aardappelsalade wisten te herinneren. Knappe Rechter!

Op de vooravond van de conventie, toen we een diner hadden en de Rechter de vergaderde Bethel-groep, honderd vijftig man sterk, presideerde, hield hij een toespraak. Levendig schilderde hij ons hoe hij in de Atlanta gevangenis (ik kreeg toen voor het eerst de indruk dat hij dit terwille van het effect op touw had gezet) zijn cel op en neer liep. "Toen", zei hij, "greep ik de ijzeren tralies van mijn cel en keek op naar de hemel en ik beloofde den Heer: Als Gij mij hieruit helpt, zal ik steeds doorgaan met het christendom te ontmaskeren en ik zal maken dat dit Evangelie van het Koninkrijk wordt gepredikt". Naar aanleiding van deze belofte vertelde hij ons wat hij als 't ware heel in de verte zag. Terwijl hij de houding aannam van een ziener, hoog op de Wachttoeren van het Genootschap, kregen zijn ogen een verziende blik en zei hij ons dat wij niet zelfzuchtig in 1925 onze gang naar de hemel zouden willen verhaasten, als er nog zoveel werk op aarde te doen was. Hij ging onze verwachtingen bekoelen. Onze spanning, die nog groter werd door onze verwachting van het eind der wereld, verslakte. Maar terwijl hij dit deed, voerde hij ons mee hoog op de Wachttoeren, zo hoog als de berg der verzoeking, die al de koninkrijken der aarde overzag en hij toonde ons een grote wereldorganisatie. Hij schilderde ons een stroom van miljarden, die uit al de koninkrijken der wereld kwamen, persoon na persoon, klasse na klasse, die langzaamaan tot het Koninkrijk waren gekomen. Hij zag bergen hoge stapels boeken, die gedrukt en uitgegeven moesten worden.

Het plan van de Rechter

Wat de Rechter ons toen duidelijk voor ogen schilderde bewees ons dat hij werkte volgens de lijnen van een goed gevormd en meesterlijk plan. Het plan was gevormd naar wat Israël beleefd had vanaf de dag dat het bevrijd was uit Egypte (en hij onderstreepte dit met de naam, die hij gaf aan het boek dat toen juist uitkwam, namelijk: "Bevrijding", 1926), tijdens zijn woestijnreis en tot zijn intocht in het beloofde land en tenslotte tot de oprichting van het Koningschap, dat zijn heerlijke climax bereikte in de bouw van de Tempel door Salomo. Pas tegen juli 1938, toen de Rechter, terwijl de komst van de Theocratie van 1938 besproken werd, weer de veroveringen en het bouwprogramma van Salomo als schriftuurlijke grondslag gebruikte, kwam ik op het idee dat de Rechter volgens een plan werkte. Plotseling schoot mij toen te binnen dat gedenkwaardige diner aan de vooravond van de Maagdenburger conventie, waarover ik zo juist schreef. Toen had hij in zijn slotopmerkingen ook verwezen naar het bouwprogramma van Salomo. Dus al die jaren door, van 1919 tot 1938, had het WT-genootschap wat Israël ondervond in zijn ontstaan gebruikt als voorbeeld voor de vorming van het Nieuwe Volk, zelf maar wat improviserend waar en wanneer het met zijn plannen strookte, met het doel om het heel wat beter te doen dan Israël. Bij het volgen van dit voorbeeld namen ze zelfs ook over het verlies van individualiteit in Israël, toen het de monarchie als bestuursvorm koos. Ook het beslissend effect van zulk een programma op de monarchie zelf, toen ze na Salomo's dood in tweeën brak, werd niet vergeten. Want tenslotte gebruikten ze dit om een derde en meer

verheven "verdieping" goed te praten voor het WT-genootschap, daar het niet langer zou worden bestuurd door één man, zoals bij Russell en daarna bij Rutherford, maar door een vast consortium aan de top of door een collectief leiderschap. Deze derde "verdieping" werd ingesteld in 1938. Ze zouden Salomo's fout niet gaan herhalen.

Het spreken van de Rechter voor de Bethel-groep had die avond weinig doel, omdat de tolk niet voor zijn taak berekend was. De broeder, die tolk zou zijn tijdens de conventie, was nog niet uit Londen gearriveerd. Maar als geboren Amerikaan, die zijn Engels goed onderhouden had, begreep ik elk woord en nam het in mij op. Ik had inderdaad ogenblikken van bang voorgevoel. Wat ik hoorde en zag bezorgde mij heel wat "onderzoekingen des harten" en veel verwarring van geest. Met vele angstige vermoedens lag ik 's nachts dikwijls wakker en vroeg mij af wat er was geworden van mijn ideaal van een "nieuwe schepping" als christen. Ik maakte mij bezorgd over al die drukte en beweging en de voortdurende veranderingen, die mij in maar steeds sterkere ketenen klonken. Ik was ontstellend veel gaan gevoelen voor de organisatie. En dan weer waren er van die dingen die met elkaar in tegenspraak waren. Bijvoorbeeld Oudejaarsavond 1924 gedachten we te Bethel met dankbaarheid in 't gebed de komst van 1925 en we zagen met verlangen uit naar de verschijning van de Vorsten en van het Koninkrijk in dat jaar. Maar tegelijk vergrootten we de stoffelijke bezittingen van de Organisatie!

In de lente van 1925 deed het Genootschap een oproep door heel Duitsland gaan om timmerlui, metselaars en loodgieters voor het bouwen van een mooie, nieuwe fabriek en gebouwen voor Bethel. Hierdoor kwam ik tot nadenken. Vervuld van het succes en de vooruitgang was ik absoluut organisatie-minded. Ik was toen aanvankelijk geslaagd met de uitgave van "Das Goldene Zeitalter" (Gouden Eeuw) en daar niets zoveel succes heeft als het succes zelf, ging ik tenslotte helemaal op in deze taak, waarbij ik mijzelf en mijn positie als christen geheel vergat. Gebed en studie geschieden alleen in massa, louter uit sleur en met alle persoonlijk denken was het gedaan. Zoals ik al zei, vaak 's nachts, als ik alleen in mijn bed lag en niet kon slapen, omdat mijn geest onrustig was, kwamen er wel eens angstige voorgevoelens in mijn hart. Dan herinnerde ik mij de dagen van mijn eerste tijd als christen, toen het voor mij zoveel betekend bad, dat ik voor ik insliep verzekerd was dat de Here elke daad van die dag had goedgekeurd. Nu scheen ik alleen maar belang te hebben bij het afdoen van productiequota en andere taken van de Organisatie. Had ik, door een onderdeel te worden van een Wereldorganisatie, "de wereld gewonnen en mijn ziel verloren?" (Matthéüs 16 : 26). Als dat zo was, had ik er zeker geen voordeel van getrokken, geestelijk noch financieel, of anderszins. Veel later, 15 februari 1951, toen ik na een tijd van 22 jaar van volledige dienst bij het Genootschap, niet langer geneigd was te werken of mij te conformeren en van de lijst was afgevoerd en mijn verband met het Genootschap geheel was verbroken, zou ik begrijpen dat het mij geen voordeel zou brengen door een positie te winnen als Koninkrijks-propagandist in de over de hele wereld verspreide WT-Organisatie en daardoor, mijn ziel of mijn persoonlijkheid te verliezen. Achteraf waren mijn bange voorgevoelens dus juist geweest.

VII. Ziften

Conformeer u, of anders ...

Af en toe kwam ik terug in Berlijn om mijn ouders en mijn vrienden te bezoeken. Ik voelde dan altijd dat de politiek van het WT-genootschap net als overal verwoesting aanrichtte in de Berlijnse gemeente. Vele gerespecteerde ouderlingen werden gedwongen af te treden onder verdenking van ontrouw, terwijl anderen op de achtergrond werden gedrongen. Telkens als ik terugkwam kon ik er op rekenen dat dan een nieuwe jonge groep aan invloed gewonnen had, met hulp van het Genootschap, terwijl de oudgedienden uitgestoten werden, telkens als ze weigerden mee te doen aan het rapporteren over tijd en boeken. Terzelfder tijd werd er een organisatorische verandering voltrokken. Door het Genootschap werden service directors (directeuren van dienst) aangesteld. Eerst waren ze alleen maar de helpers van de leidende ouderling der gemeente. Maar spoedig kreeg de directeur van dienst grotere invloed, daar het Genootschap liever alle poststukken en stukken van de Vereniging aan hem zond dan aan de leidende ouderling. Dit werd gedaan onder het voorwendsel dat de directeur van dienst de dienaar was van het Genootschap, terwijl de leidende ouderling de dienaar was van de gemeente. Het gevolg was dat de directeur van dienst erkend werd als de officiële vertegenwoordiger van het WT-genootschap. Tenslotte waren in 1927 de meeste ouderlingen in de hoek geduwd of verdwenen uit de gemeente en de directeur van dienst nam alles over. Successievelijk kwamen er meer dienaren bij het officiële deel van de gemeente. Terwijl men hier arglistig mee voortging, kreeg de directeur van dienst geregeld alle instructies uit Maagdenburg, die men ontving van Brooklyn.

Langzamerhand ging dan het karakter van de gemeente veranderen tot de gewenste organisatie compleet was. Zij, die jong en strijdlustig waren en als vanzelf loyaal als ik, werden gewoonlijk benoemd tot directeur van dienst en als we onze taak vervulden, deden we dat vaak meedogenloos zonder respect voor grijze haren en dank voor vroegere eerbiedwaardige dienst. We waren er in getraind dit meedogenloze werk dadelijk flink aan te pakken en onze ouderen en beteren er uit te werken, zonder rekening te houden met moraal of broederlijke liefde. Op deze manier werd ik, tot mijn eeuwige schande, gebruikt in een middelmatig grote Duitse stad, waar een gemeente van 175 bijbelonderzoekers was, die geen directeur van dienst wilde aanvaarden en ook geen tijdrapporten inzenden of de bevelen van het WT-genootschap opvolgen. Ik werd daar heengezonden van uit Maagdenburg, nog maar een kereltje van 21 jaar, met de volledige steun van het WT-genootschap, om te zorgen dat de gemeente alles aanvaardde en met speciale instructies die gemeente op te heffen als men niet toegaf. Tegenover mij stonden mannen die vergrijsd waren in de dienst des Heren, fijne christen-ouderlingen, en ik, nog maar een jongeling, negeerde hun bezwaren bij voorbaat door na een bespreking van een uur te vragen: "Wie is vóór het WT-genootschap?" Toen ik geen antwoord kreeg, begon ik de leden van die gemeente uit te maken voor "boze dienstknechten" en vroeg allen die vóór het WT-genootschap waren op te staan en mij uit die zaal te volgen. Acht van de

honderd-vijf-en-zeventig volgden mij naar buiten en we begaven ons naar het huis van een van de broeders en stelden daar een nieuwe gemeente in. Ik werd natuurlijk de directeur van dienst. Het Genootschap gaf mij in alles carte blanche en ik mocht drie trucks vol propagandisten iedere zondag vanuit Maagdenburg doen komen, ofschoon dit een afstand was van zo'n 100 kilometer. Op die manier was deze nieuwe gemeente al spoedig even groot als de oude. Maar wat een verschil, zowel wat het personeel aangaat als de geest er van! Er waren hier nu niet langer edele christen-mannen en -vrouwen, maar doelbewuste, energieke verkopers en propagandisten, er op uit om zich te onderscheiden.

Op dezelfde manier werd deze zuivering meedogenloos voltrokken door het gehele land en tenslotte ontstond er een nieuwe gemeente van geheel andere aard. De directeur van dienst, die het Genootschap vertegenwoordigde, kreeg de eerste plaats in de gemeente, daar de voorschriften van het Genootschap zich steeds uitbreidden, terwijl de ouderlingen meer en meer achteruitgezet werden en alleen te zorgen hadden voor de geestelijke zaken. Maar deze verantwoordelijkheid verloren ze ook nog. Het Genootschap maakte door een artikel in de Wachtoren met één slag een eind aan de positie van de ouderling in de gemeenten. Dat moest zo, werd gezegd, omdat de verkiezing van ouderlingen onschiftuurlijk was. In werkelijkheid gebeurde het om een eind te maken aan de plaatselijke controle over de gemeente en een theocratische regeling van boven in te voeren, vanaf de controletoren te Brooklyn. In enkele gemeenten, vooral in de grotere, was het echter niet zo gemakkelijk om de ouderlingen hierin gewillig te maken of ze in het achterste gelid te plaatsen. Maar het Genootschap wist er wel raad op. In zo'n geval werden ze omringd met niet-begeerde assistenten, die altijd Genootschap-mannetjes waren, en langzamerhand werden ze dan vervangen voor het uitvoeren van kleinigheden, die tegen hun wensen in gingen en die op speciaal voorschrift van Maagdenburg geschieden moesten. Daar het Genootschap, deze assistenten telkens meer rechten gaf en goed vond dat de tactiek van het Hoofdkwartier werd gevolgd, kwamen de assistenten bij de gemeente in de gunst te staan. En dit alles leidde er toe dat de ouderlingen min of meer stilzwijgend in diskrediet geraakten. Het aantal van hen, dat het min of meer eens was met het nieuwe systeem en doel van het Genootschap, nam steeds toe. Deze mensen gaven de voorkeur aan de nieuwe assistenten boven de ouderlingen. Op een zeer onvriendelijke manier gingen zij dan zeggen: "Waarom treedt die mijnheer niet af en laat iemand die het kan het werk doen?" Dat gaf natuurlijk wrijving. De vrienden van deze ouderlingen, die zo lang het vertrouwen hadden genoten, keurden de manier, waarop deze oudere broeders werden behandeld zeer af en beklagden zich bitter bij het Genootschap. Maar zij speelden het juist daarom onwetend in de kaart, want door deze klachten maakten zij bekend wie in de gemeenten moesten worden uitgeschakeld. Vele gemeenten in de omgeving van Maagdenburg, waarvan de ouderlingen niet wilden medewerken, gingen het kantoor om hulp vragen voor het leiden van haar vergaderingen. Het Bethel-kantoor willigde dergelijke verzoeken in voor alle gemeenten binnen een straal van 100 kilometer.

Het "uitziften" van Bethel

Voor dit alles was eerst een nieuw georganiseerd Bethel-kantoor nodig geweest, dat in volle harmonie werkte met de nieuwe Brooklyn-politiek. Deze stap werd in Bethel gedaan van 1924-1926, waar ik nu met mijn verhaal aan toe gekomen ben. Bij de reorganisatie werden alle weerspanningen zorgvuldig weggewerkt. Dit maakte een belangrijke personeelwijziging nodig. Gedurende deze twee jaren hadden we een personeelwisseling van gemiddeld 75 procent. Allerlei bestuursregelingen, geformuleerd en opgesteld naar de nieuwe voorschriften van de nieuwe Wachttorenklied in het Brooklyn-kantoor, waren zo streng en willekeurig dat ze wel haast onaannemelijk schenen aan velen die er anders ernstig over dachten naar Bethel te gaan. We vonden het goed dat het WT-genootschap niets betaalde voor bewezen diensten, daar we gevoelden dat we de Here dienden; en daar we geen vrouw te verzorgen hadden, hadden we alleen voedsel, onderdak en wat kleren nodig. Met deze nieuwe voorschriften oefende het Genootschap eigenlijk controle uit over onze gedachten en ons gedrag als een soort inquisitie. De gehele opzet was negatief. Telkens was het: "Gij zult niet". Velen voelden dat dit onverantwoordelijk was. En zij weigerden natuurlijk de reglementen en deze nieuwe code te tekenen. Dat was juist weer wat het Genootschap graag wilde. Het geheime doel van deze actie was allen op te sporen die het misschien niet geheel eens waren met de nieuwe politiek van het WT-genootschap.

De Wachttorens veinsde weer een schriftuurlijke grond te hebben voor dit "ziften", zoals men het noemde. Men legde het bijbels verhaal over de verlossing van Israël, onder aanvoering van Gideon, van het juk der Midianieten (beschreven in Richteren 7) uit als het voorbeeld van het bevrijdingswerk van het Genootschap, geleid door Jezus, van wie Gideon het vóórtype was, en door hen die waren uitverkoren om daarin mee te helpen. Net als in het door hen misbruikte Schriftverhaal, waar het aantal tenslotte was uitgezift tot 300, die het water staande dronken, zou, zo beweerden zij in de kolommen van de Wachttorens, het Genootschap tenslotte omringd worden door een kleine vurige groep, aan wie uiteindelijk de overwinning zou worden gegeven. Zij maakten een hele ophef van dit verhaal en schenen er veel troost uit te halen toen hun gelederen werden gedecimeerd door het willekeurig gedrag van het Genootschap. Het uitziften van Bethel was tegen 1926 klaar. Het Genootschap meende nu het zuivere goud te bezitten, waaruit het gouden hoofd van de Theocratie kon worden gevormd, waarover gehandeld wordt in Daniël 2 : 31-34. En nu dit alles hier in Bethel klaar was, dachten ze dat ze het zelfde konden doen over een gebied met een radius van 150 kilometer. Ik vermoed dat dit een nabootsing was van wat er in Brooklyn was gebeurd, waar ook Bethellieten uitgezonden werden om gemeenten te helpen en bij te staan binnen een radius van twee honderd mijl. In onze 150 kilometer-radius, zo werd ons voorgeschreven, moesten we eerst ongemerkt en daarna wat duidelijker de nieuwe gang van zaken toepassen, gebaseerd op boekenverkoop, rapport over de tijd, enzovoorts, enzovoorts. Al gauw, tegen 1927, werden deze gemeenten het voorbeeld voor heel Duitsland.

Het Genootschap praat met twee monden

Het Genootschap had het toen in de kolommen van de Wachttoeren maar steeds over de afval in de "Mordechai-Naomi-klasse", waarmede de oude garde bedoeld werd. In werkelijkheid was dit praten met twee monden, een uitspelen van de jongeren tegen de ouderen. Ze wezen er voortdurend op dat er een nieuwe klasse, de Ruth-Esther-klasse, aan het opkomen was. Natuurlijk was de conclusie, die hieruit voor de positie van de ouderen in de gemeenten kon worden getrokken, fataal. Ze werden openlijk betiteld als non-conformisten (afgescheidenen), ontevreden en ongelovigen. Het is waar dat van zijn standpunt het Genootschap reden tot klagen had. Die van de Mordechai-Naomi-klasse waren bijna allen schuldig, met uitzondering van de weinigen in Bethel en hier en daar enkelen op verantwoordelijke plaatsen, verspreid over het land. Het feit dat de Ruth-Esther-klasse overal de Mordechai-Naomi-klasse verving, was een positieve en zwijgende erkenning van deze nieuwere en jongere elementen in elke gemeente; en natuurlijk moest dit wel onmiddellijke gevolgen hebben. Daar de klachten uit de groep der ouderen toenamen, voelde het Genootschap zich geroepen om de favoriete jongere Ruth-Esther-klasse te hulp te komen. En zo verscheen het Genootschap ter plaatse op het toneel, al was het dan op verzoek, om als Siegfried met zijn zwaard de draak te verslaan. Al heel spoedig, en met Machiavelliaanse sluwheid, brandmerkten ze de klagers als ruziemakers en gingen ze de ouderlingen beschuldigen dat ze zelf deze onrust aanmoedigden. Ze zorgden er dan voor dat ze zonder vorm van proces aan de kant werden gezet, onder verdenking van ongeloof. De onophoudelijke strijd tegen hen, de voortdurende wrijving als gevolg van de nieuw benoemden van het Genootschap, om wier personen, allerlei ruzie ontstond, was juist te veel voor deze edele christenen, die nog leefden in persoonlijke verhouding tot Jezus Christus. Ze verwierpen de aanmatigende hegemonie van de slaaf-klasse te Brooklyn en Maagdenburg. Het resultaat was dat ze verdwenen van de plaatsen waar ze eens sieraden waren van christelijke levenswandel.

Zondebokken voor Brooklyn

Wij in Maagdenburg waren feitelijk zondebokken voor Brooklyn. In werkelijkheid werkten we voor Brooklyn. Maagdenburg was als het ware het proefkonijn. Wat wij deden werd het voorbeeld voor de toekomstige aanval op de gemeenten in de USA. Elk onderdeelje van het werk om op de meest afdoende manier de gemeenten te veranderen werd onderzocht en beproefd door ons en er ging een rapport over naar Brooklyn, dat dan werd opgeborgen voor toekomstig gebruik in de USA. De grootste gemeenten bleken het moeilijkst te zijn, omdat de ouderlingen daar over 't geheel goed getraind en degelijke christenen waren. Ze bleven op hun post, gaven niet zo gemakkelijk toe en hielden het verwoestend werk van het Genootschap zoveel mogelijk tegen. Maar het getij was tegen hen. Daar steeds meer boeken werden verkocht, die het nieuwe WT-evangelie brachten en er steeds meer aanhangers kwamen, begon men te experimenteren met onderwerping bij gedeelten. We pasten in steden als Berlijn, Dresden, Leipzig, München, Hamburg, het Unit (eenheids)-systeem toe. Wij gingen de totale

gemeente in deze grote steden willekeurig verdelen in zes tot twaalf stukken, alle semi-autonoom, om het wat aannemelijker te maken voor de mensen. Aan het hoofd van elk deel stelden wij een speciaal door het Genootschap benoemde directeur van dienst aan. Er bleef echter nog een schijn van de eenheid der oude gemeenten bewaard door het houden van een maandelijks tweedaagse vergadering van de hele gemeente op de een of andere speciale plaats. Zo probeerden we de gemeenten wat handelbaarder te maken. Het werkte prachtig. En wel zo goed, dat het Genootschap in Brooklyn, toen men de tijd er rijp voor achtte (omstreeks 1934, 1935) dezelfde methode begon toe te passen in de grotere steden van de USA.

Natuurlijk namen de ouderlingen hier dit ook niet en begonnen zich te verzetten, boos over deze willekeur van het Genootschap. De verhoudingen werden steeds slechter, wat het Genootschap juist graag zag, omdat dit het immers veel gemakkelijker voor hen maakte deze ouderlingen als opposanten aan de kaak te stellen. Omdat zij weigerden samen te werken met de getrouwe en beleidvolle slaaf-klasse van Brooklyn, die zich de regerende klasse noemde, waren de ouderlingen de boze dienstknechten. De tegenstrijdigheid van het WT-genootschap in zijn willekeurig Schriftgebruik als verdediging van hun organisatiedoel was weer heel duidelijk in hun verklaring van Matthéüs 24 : 45-52. Zij hielden vol dat "de getrouwe en beleidvolle slaaf" uit dit Schriftgedeelte een klasse was om zo de vroegere mening, dat het Charles T. Russell was, te ontkennen; maar de "boze dienstknecht" uit het tweede gedeelte van deze pericoop sloeg, zoals zij precies even stijf volhielden, op individuen en niet op een klasse. Kortom, terwijl het Genootschap collectief "de getrouwe en beleidvolle slaaf-klasse" was, waren de tegenstanders individuele boze dienstknechten. Deze dubbele manier van uitleg komt duidelijk uit in al de geschriften van het WT-genootschap.

VIII. Gods organisatie

Een tegenstrijdigheid weggenomen

Toen de reorganisatie van 1926 in volle gang was, werd het, van doctrinair standpunt gezien, steeds duidelijker dat er een schrille tegenstrijdigheid was tussen onze aanhoudende, rumoerige aanval op de organisatie van het christendom, én onze eigen opbouw van een zeer doeltreffende organisatie. Met de Londense conventie van 1926 in 't zicht werd ons vanuit Brooklyn gezegd dat er iets groots voor de dag zou komen om deze schijnbare tegenstrijdigheid te verklaren. Nog eens weer wachtten wij met grote spanning op de afkondiging van een nieuwe waarheid vanuit Brooklyn. Met de typische Wachttorenopportunititeit en op een wat zakelijke manier kwam de argumentatie van de Rechter om de zaak recht te zetten. En het was me er eentje! Ze luidde ongeveer als volgt: God heeft een organisatie; die had Hij al vanaf 't begin der schepping. Maar satan was God een slag vóór en als de nabootser van God verdraaide hij de organisatie voor eigen gebruik. Maar er was nog een organisatie van God, een oer-organisatie, die, zoals de WT verklaarde, "Gods Vrouw" was. Met deze vreemde bewering dat God een organisatie heeft en dat deze organisatie een vrouw is, ging het Genootschap niet alleen zijn organisatie rechtvaardigen, maar het gaf tevens een geheimzinnige oorzaak voor haar groei door acties en rituele gebruiken, tijdberekening, rapport, boekverkoop en boekstudiën. Nieuwe propagandisten, die door die groei van nieuwe leden verschenen, waren, zo beweerde men, geboren uit "Gods Vrouw", precies zoals kinderen op natuurlijke wijze geboren worden uit een vrouw.

Volgens deze uitleg zijn alle kerken en wereldlijke organisaties organisaties van satan; en al degenen, die hieruit gekomen zijn onder leiding van Gods organisatie als propagandisten van het WT-genootschap, zijn dus de nakomelingschap van God. Gods organisatie werd bestuurd vanuit Brooklyn, New York; satans organisatie vanuit Londen, Engeland. Zo werd in 1926 het fundament gelegd voor wat er in de loop der tijden op gebouwd zou worden tot de Theocratie van 1938 zou verschijnen als Gods enige vertegenwoordiging op aarde. Alle organisaties buiten het WT-genootschap waren organisaties van satan. Politieke en commerciële organisaties werden geclassificeerd als Egypte. De Rooms-katholieke en Protestantse organisaties waren de Moabieten, de Ammonieten, de Edomieten en zo steeds lager. Kliekgeest en apartheid kenmerkten nu de politiek van het WT-genootschap. Al de leden er binnen zien op alle christelijke kerken en de rest van de wereld en het mensdom, als er buiten zijnde. De Jehova-getuigen waren dus de "ins" (binnen-zijnden) en al de anderen, wie ze ook waren, de "outs" (buitenstaanders). Op deze toestand van gescheidenheid, zoals die in 1926 en steeds daarna geleerd werd, is de latere houding van de Jehova-getuigen ten opzichte van andere organisaties en van de volkeren, waaronder ze woonden, gebaseerd. Hun getuigen was niet langer een edel pogen om Christus te prediken en de gelovigen te dopen, maar ontaardde in georganiseerde rooftochten en aanvallen op vijanden. Hun bezoeken, die ze bij de mensen van huis tot huis brachten, waren niet langer eenvoudig een zaak van een verkondigen, maar het

werd een "er van halen wat men kan", een beroven van de Egyptenaren. (Exodus 11 : 2; 12 : 36). Men probeerde zo veel en zo groot mogelijke giften te krijgen. Het bezoeken van studiegroepen werd een indringen in de huizen der andere schapen, om ze weg te roven uit satans organisatie. Wetten, die machtiging eisten voor het regelen van verkopeningen in de gemeenten, werden beschouwd als "een wettelijke regeling van het kwaad". Dus lag het voor de hand dat de Jehova-getuigen onder dit voorwendsel deze wetten negeerden. Gevangenisstraf voor zulke overtredingen moest men in geen geval vermijden of vrezen, want eigenlijk was het "een vervolging om Mijns naam's wil", om een uitspraak van de Heer te gebruiken.

De betekenis van de waarden, waarbij het beschaafde mensdom in 't algemeen leeft, werd door deze nieuwe leer van de Theocratische organisatie verwrongen en er werd een casuïstiek gebruikt, waarbij die van de Jezuïeten wel kinderspel leek. Het groeten en vereren van de symbolen van de Staat was een zich buigen voor het afbeeldsel van satan en dus verboden. Het was goed diep te buigen voor het WT-genootschap van Brooklyn, omdat het Gods organisatie geworden was, maar alles wat van daaruit niet goedgekeurd werd, moest van nu af aan worden tegengestaan. Het dragen van wapenen of het ten oorlog gaan was alleen geoorloofd als Gods organisatie er toe opriep, net als indertijd bij de Israëlieten in hun strijd tegen de Filistijnen. De Jehova-getuigen hebben zich nooit tegen oorlog verzet en hebben er ook geen wezenlijk gewetensbezwaar tegen. Ze geloven dat al de bozen gedood zullen worden. Met "de bozen" bedoelen ze allen die niet van Gods organisatie, dat is van de WT-Organisatie zijn. Eigenlijk leren zij dat allen die tot andere organisaties behoren zullen worden verdelgd, tenzij ze vluchten naar de vrijstad, waarmee Gods organisatie bedoeld wordt, uitgaande van het WT-genootschap. En in recente "Wachttorens" is verzekerd dat in Armageddon, als al de bozen zullen gedood worden, ook hun kleine kinderen zullen omkomen.

Op de vraag hoe afvalligen van het WT-genootschap moeten worden behandeld, zeggen de aanhangers van het Genootschap vaak: "Het is onmogelijk ze te doden, daar de landswetten dit niet toestaan, maar als Gods wet zou gelden (wat betekent: als wij als Gods organisatie de Nieuwe Wereldmaatschappij eerst maar gevormd hebben) dan zouden ze gedood worden. Het beste is nu maar ze te behandelen alsof ze dood waren. (Tussen haakjes: dat is juist, hoe, onder bescherming van Brooklyn, mijn familieleden, die doolzinnige Jehova-getuigen zijn, mij hebben behandeld sedert ik de Wachttorens-dwaalleer de rug toekeerde, om te jagen naar de vrijheid der kinderen Gods). Dus vanaf de dag dat de WT-Organisatie "Gods Vrouw" werd, besloot men om alles wat onder de mensen als beschaafd en eervol gold ten dode toe tegen te staan. Dit kwam tot een climax in het oproepen van "een vuurregen van de hemel", het vreselijk voortekenen van een komende totale massaverwoesting in Armageddon, van alle mensen buiten de WT-Organisatie. Al spoedig brachten we deze opvattingen in praktijk. Maar vóór ik daarop in ga, zijn er enkele belangrijke zaken, die ik verder moet uitleggen en die volgden op de Londense conventie.

De methode van aanvuring

Het voornaamste doel van het WT-genootschap was de verkoop van zijn boeken sterk te doen toenemen. Ieder jaar verscheen er een nieuw door Rechter Rutherford geschreven boek. Het was noodzakelijk deze "intermitterende" verkoopcampagne wat aan te vuren met allerlei lokmiddelen. Wij van Bethel werden gevraagd daarin leiding te geven en daar we maar weinig verdienden, vertelde men ons dat we ons inkomen konden vergroten door ons bijzonder in te spannen voor het verkopen van de Wachttorenen-boeken. De Rechter bood ons een premie van twee boeken aan voor elk boek, dat we verkochten. Ik ben altijd een goed verkoper geweest en ofschoon ik alleen de zondag gebruikte voor deze verkoopproeftochten, omdat ik de gehele week in Bethel moest werken, verkocht ik toch soms 25 exemplaren van Deliverance (Bevrijding) en kreeg dan een premie van 50 boeken. En als we door de politie werden aangehouden, verdedigden we ons met te zeggen dat we predikten en er niets mee verdienden, ofschoon we wisten dat we hier wel 200 procent winst maakten! Het maakte mij als christen erg onrustig (en ik voelde me nog gaarne een christen) toen ik me realiseerde dat mijn geweten verhard werd door deze organisatorische casuïstiek. Tot op heden krijgen de mensen van Bethel en de Pioniers hun boeken voor 5 cent en daar zij die verkopen voor 25 cent, hebben ze een provisie van 400 pct. En toch, als ze worden aangehouden wegens venten zonder vergunning, beweren ze dat ze prediken, net als wij toen ook deden, en, zoals ik u later zal bewijzen, maakten ze met deze bewering indruk.

Toen de directeur kennis kreeg van mijn succes, riep hij mij op het kantoor en wees er op dat ik te veel aan de boekverkoop verdiende en dat het reacties kon geven in onze twisten met de politie, als de waarheid eens uitkwam. Maar de methode, om door aandeel in de winst de verkoop aan te vuren, vond navolging. Al gauw werden de Bethel-rapporten gepubliceerd in de "Service Director" (een maandelijks organisatieblad). Dit werd gretig gelezen en nu wilden vele gemeenten ons dit nadoen. Zo namen wij in Bethel, terwille van vuil gewin, de leiding. Toen men zag hoe alles liep en rapporten inkwamen van geweldige verkopen in alle delen van het land, werden die rapporten als voorbeeld gesteld en verschenen met totaal bedragen in de "Service Director". Daarna ging men nationale quota's vaststellen; er verschenen tabellen en verder al de rompslomp van een goed lopende verkooporganisatie. Onze verkopen vlogen de hoogte in. In de quota's en de rapporten had het Genootschap nu de middelen om druk uit te oefenen.

Als er vergaderingen waren, waar de Genootschaps-handlangers of supporters niet aanwezig waren, moesten wij er naar toe om er het woord te voeren. We gingen dan een geweldige reclame maken of, zoals we gewoonlijk zelden, "een vuur onder hen stoken". "Verspreid boeken bij miljoenen", was onze slagzin. In elk geval, het allereerste doel van de: "Verkondig, verkondig, verkondig de Koning en het Koninkrijk"-campagne, die in 1922 begon, was: boeken te verkopen.

Kadaver-gehoorzaamheid

Het was toen ter tijd van 't hoogste belang, dat de gebouwen, die in aanbouw waren, gauw klaar kwamen, om ze in gebruik te kunnen nemen. Onze vergaderingen, onze verkoopafzet schreeuwden om boeken, om meer dan we konden leveren. Het Genootschap had over 't gehele land vrijwilligers gevraagd om bij het bouwen te helpen. Spoedig werden we gewaar dat deze mensen, daar ze vrijwilligers waren, het heel gemakkelijk opnamen. Het bleek de leiders in Brooklyn dat het werk te langzaam opschoot en ze oefenden druk uit op de directeur om spoed te betrachten. Deze huurde drie "wereldlijke", dus "buiten" groepsleiders, in om toezicht te houden en het werk te verhaasten. Deze mannen kregen instructies om de broeders flink aan te pakken en ze harder aan 't werk te zetten. De directeur deed er van de geestelijke kant nog een schepje bij. Hij maakte gebruik van de tekst over het dagelijks Manna, waarover de Bethel-familie elke dag tijdens 't ontbijt discussieerde, en ging naar aanleiding daarvan de broeders berispen. Hij ging zelfs zo ver om ze op te roepen tot "kadaver-gehoorzaamheid". Toen hij deze woorden gebruikte, voelde ik instinctief dat hij te ver was gegaan. Dit is een Duitse militaire term, die wijst op een gehoorzaamheid als die van een lijk. Nu was het genoeg. Meer dan de helft van de werkers vertrok op staande voet en vele anderen al spoedig daarna. Het werd een heel probleem om nieuwe te krijgen om te kunnen voldoen aan de aanvraag uit het land.

De leiders in Brooklyn namen koeltjes notitie van dit resultaat en reserveerden het voor een latere bespreking. In elk geval zou onze ervaring in Duitsland het voorbeeld worden voor de Theocratie, die later in Amerika zou worden ingevoerd. Het hinderde deze Wachtoren-leiders heel weinig dat ze vreemde opzichters over hun broeders aanstelden op bijna dezelfde manier als de Egyptenaren gedaan hadden bij de Israëlieten, wier latere geschiedenis ze gebruikten als een voorbeeld voor het instellen van de Nieuwe Natie. Zij rekenden echter terdege met de opgedane ondervinding dat de broeders geen slaaf wilden zijn van "buitenstaanders". Zij vergaten die waardevolle inlichting vooral niet. En toen de Theocratie van 1938 was ingesteld en daarna, toen ze Theocratische afpersers en opzichters moesten gebruiken om de Koninkrijks-propagandisten, of liever de Koninkrijks-slaven, te brengen tot een betere quotaprestatie, tot het verkopen van meer boeken of tot regelmatigiger bijwonen van de vergaderingen, gebruikten ze daarvoor broeders "Dienaars voor de broeders" noemt men ze nu.

Het schijnt dat de meeste Jehova-getuigen zo weinig persoonlijk denken en tot op een dergelijk laag peil gezakt zijn, dat zij zich slavernij zullen laten welgevalen als die hun theocratisch van boven door hun eigen opzichters wordt opgelegd. Onnodig te zeggen, dat ze zeker buitenstaanders moesten huren om het bouwprogramma in Maagdenburg uit te voeren.

IX. Genot wordt afkeer

Vernieuwde werkijsver

Nu was de tijd gekomen om de nieuwe opvattingen van Gods Organisatie en satans organisatie in praktijk te brengen. We kregen het sein om van wal te steken en pakten aan met de gebruikelijke Duitse grondigheid. Onze hele houding was nu veranderd. Wij waren binnen Gods Organisatie. We volgden nu niet langer, als in de dagen van de vroegere bijbelonderzoekers, het bevel van Jezus in Matthéüs 28 : 18, 20 op om de volkeren tot Christus te brengen; o neen. Dat was veel te tam. Wij waren nu binnen en al de anderen buiten, wat de verhouding tot God aangaat. Het zou beter voor hen zijn om met ons binnen te zijn in Gods Organisatie, want anders moesten ze de gevolgen dragen die automatisch zouden ten deel vallen aan satans organisatie in Armageddon. Het is verwonderlijk wat het aannemen van zulk een praemisse voor een volk kan betekenen. We hielden ons zelf alleen voor Gods uitverkoren volk, net als de Farizeeën en Sadduceeërs uit Jezus' dagen. In plaats van nederig te zijn als echte christenen, werden we veroveraars en soldaten. Omdat, naar ons gevoelen, het christendom gefaald had, meenden wij dat wij, als Gods Organisatie, de opdracht hadden om het christendom te doorzoeken en allen die zuchtten en riepen vanwege al de gruwelen, die hun waren aangedaan, in Gods Organisatie te leiden. Daar het christendom de naam Jezus of Christus bij voorkeur gebruikte, meenden wij, dat voor ons de tijd was gekomen, de naam Jezus wat minder te laten horen en de naam Jehova er voor in de plaats te stellen. We moesten in elk geval anders zijn dan het christendom. Maar door de naam van Christus te verwerpen gingen we tegelijk het idee verwerpen van een levende, persoonlijke, intieme band aan God, die we als christen hebben en ook de gedachte, dat de zaligheid komt door het geloof in het bloed van Christus en niet door werken, verordend door een organisatie.

We werden Jehova's organisatie en we gingen zowel Jezus' naam als Zijn werk verloochenen, de enige naam, onder de hemel gegeven, waardoor de mensen zalig kunnen worden. Net als de Theocratische joden namen we Jehova's naam aan, met de ijdele bedoeling onze organisatie uit te roepen tot Gods Organisatie. Daar we ons de positie van "Gods Vrouw" aanmatigden, namen wij Zijn naam aan, zoals ook een vrouw de naam van haar man aanneemt. We waren wat voorzichtiger, want we waren theocratisch en plaatsten dus Gods naam vóór de vrouw. We konden ons dit permitteren, precies als de Farizeeën, die spraken over de Messias, tot Jezus in hun midden kwam en de boel in de war bracht. Wij gingen onze gang met de houding van: God is in Zijn hemel en hier beneden bij ons is alles in orde.

Wij verhaasten de strijd

Wij zouden, als Gods Organisatie, de aarde gaan veroveren en er een land van aanbidding van maken. Aangevuurd door dat geloof vielen we aan en wel overal, in zalen, in massale vergaderingen, op zondag in kleine steden, waar de mensen hun kerkdiensten bijwoonden, in

de week huis aan huis, in tijdschriftartikelen. Om nog eens de terminologie van de Schrift te gebruiken: "Wij vochten tot in de poort". Natuurlijk veroorzaakten we twist en onenigheid en tenslotte werden we persoonlijk aangevallen en gearresteerd in steden en dorpen. Maar we waren fanatiek geworden en wilden met blijdschap de prijs betalen. We waren nu eenmaal soldaten en we zetten onbevreesd door en streden bloedig tegen de vijand in de loopgraven, het christendom. Voorwaarts dus, er kome van wat wil! Ik had lang geleden al geleerd, en dat predikten we ook, dat als men eenmaal besluit te vechten men dat dan met alle macht moet doen en niet langer moet overwegen of men al of niet zal toeslaan en pijn veroorzaken. Als het gevecht eenmaal begonnen is, is de tijd van overleggen voorbij. Daarom gingen wij de tegenstanders moedig tegen en waren daar trots op. In die tijd begonnen hier en daar de Stormtroepen van de Nationaal Socialistische Partij te verschijnen. Politiek waren ze nog wel niet sterk, maar ze leefden van geweld. Al spoedig hadden ze 't speciaal op ons gemunt en verkondigden dat we Amerikaanse propagandisten waren, georganiseerd door de USA. We trokken ons nooit terug, maar vielen hen overal in heftige taal aan. Eén van mijn samenkomsten werd door Stormtroepen uit elkaar gejaagd, terwijl ik sprak en ik kreeg een slag op mijn hoofd met een zware eiken stoel. Velen van ons werden, op verschillende plaatsen, gearresteerd en hier en daar scheen het een hele rel te worden. De Protestantse kerken vervolgden ons wegens godslastering. In het Hoogste Gerechtshof van Saksen werd een rechtsgeding gevoerd van zeven dagen, dat wij wonnen. De Rooms-katholieke kerk, vooral in het gebied van Fulda, deed een poging ons uit Beieren te verdrijven, maar wij antwoordden met massale demonstraties. Door ons te arresteren en door de steeds meer voorkomende rechtszaken bewezen onze tegenstanders ons een grote dienst. Het resultaat was dat wij ons te meer verbonden gevoelden; het verwekte oprechte belangstelling voor onze organisatie, bij mensen wie de zaken in Duitsland niet naar de zin gingen en het maakte ons tot martelaars. Natuurlijk gingen wij door met de vijand uit te lokken tot openlijke daden. Dit alles was een prachtige reclame voor ons en onze boeken werden gretig gekocht. We leverden bij miljoenen. Onze nieuw bekeerden telden we bij duizenden. "Gods Organisatie" was op mars.

We vissen in troebel water

In het Duitsland van de Weimar Republiek ging alles van kwaad tot erger. Democratische methoden, als gevolg van de voorwaarden van het Verdrag van Versailles, stuitten de Duitsers tegen de borst, omdat zij de democratie van de Weimar Republiek zagen als een symbool van hun nederlaag. Werkloosheid heerste overal en de hoop op betere tijden begon te verdwijnen. De massa's werden heen en weer gedreven als verloren schapen. Links veroverde het communisme miljoenen, rechts namen de Nazi's snel in aantal toe, terwijl het gematigd Centrum slonk. Te midden hiervan waren er echter miljoenen die graag naar de geest en in vrede wilden leven en om deze mensen was het ons te doen. Wij visten in de troebele wateren van het Duitse volk. Daar wij voor hen verschenen als "Gods Organisatie", machtig, onbevreesd voor tegenstand (de leeuw tartend in zijn hol om zo te zeggen) zagen ze ons al gauw als hun kampioenen. Als er iets gebeurd was om de Hitler-beweging in bedwang te

houden, zou Duitsland de eerste Jehova-getuigen-staat hebben kunnen worden van "Gods Organisatie". De Nazi's en de communisten begrepen dit en begonnen zich daarom tegen ons, als de derde macht, te verzetten. En toch, ofschoon ons werk in Duitsland plotseling en gewelddadig tot een eind kwam met het aan de regering komen van het Nazisme, hadden wij in Duitsland het plan voor Brooklyn vastgesteld. Ze wisten hoe het moest. Zo iets kon ook in Amerika gedaan worden, als de tijd er rijp voor was.

We beginnen met massa-productie

Onze fabriek in Maagdenburg was tegen deze tijd klaar en het WT-genootschap vroeg aan een expert in het Taylor-systeem om ons met dit systeem van massaproductie bekend te maken. Velen van ons gingen nu met stophorloges het werk van het personeel "timen". We kwamen tot de ontdekking dat sommige broeders vermoeid werden nadat zij vier uur lang zekere bewegingen - bijvoorbeeld horizontale - hadden gemaakt, terwijl als zij werk kregen waar de beweging op en neer ging, ze de hele dag zonder vertraging konden doorwerken. We begonnen spoedig het personeel te verdelen naar de aanleg. Maar dit verwekte een hele opschudding onder de broeders. We maakten met de klagers korte metten en verzochten hen, als ze praatjes hadden, op te stappen. Bij de steeds aangroeiende stroom van nieuw bekeerden waren er genoeg die graag mee wilden doen en deze waren heel wat ijveriger dan de anderen, veel gemakkelijker te trainen en ook beter te leiden. In die tijd leerden we ook de grote betekenis van de kosten- berekening. Het gevolg was dat we er in slaagden ons boek van één Reichsmark te produceren voor slechts 12 pfennig, wat zelfs nog voordeliger was dan te Brooklyn, waar de fabriekskosten van een 35-cents boek, 14 cent waren. Dit gaf ons een geweldige winstmarge, daar onze bezorgkosten nihil waren. Alle propagandisten betaalden hun eigen onkosten als ze werkten en ze verkochten hun boeken in hun vrije tijd. We hadden colporteurs en pioniers, die de boeken kregen voor 20 pf. en die 80 pf. per stuk verdienden. In Amerika werd een boek van 35 cent aan pioniers gegeven voor 8 cent.

We mochten onze financiële regelingen niet bekend maken om ongepaste publiciteit te voorkomen. Hadden we dat gedaan, dan zouden onze tegenstanders al heel gauw gesnapt hebben wat het voornaamste doel was van de getuigen-campagne over de hele wereld. En toch, als grote bedragen moesten worden uitgegeven, want onze installaties breidden zich voortdurend uit, maakten we geen gebruik van het opgepote kapitaal. In plaats daarvan leenden we van de broeders in de vorm van obligaties. Ditzelfde beginsel paste men toe in Brooklyn. Deze manier van werken voorkwam vragen aangaande onze financiële toestand en gaf de schijn dat we financieel zwak waren. Onze fabriek werkte zo uitstekend en onze leiding en organisatie had zo'n succes, dat Brooklyn ons al spoedig belastte met Polen, Tsjecho-Slowakije, Roemenië en Oostenrijk. En ook werden we aangewezen als drukkers voor de Scandinavische landen. In Polen gebruikten we voor het binden van het boekje "De Harp Gods" spijkertjes in plaats van lijm en we zorgden spoedig voor echte Poolse boeken. Ik ben er vast van overtuigd dat de Wachttorenen-religie tenslotte de voornaamste religie van Europa zou

geworden zijn, als haar voortgang niet was stopgezet door de tweede wereldoorlog van 1939. Zoals het nu lijkt, kan ze, tenzij drastische maatregelen worden genomen door de volkeren der wereld, nog wel eens de voornaamste godsdienst in de USA worden en dan Afrika in de tweede plaats, gevolgd door Zuid-Amerika en tenslotte Europa en Azië. De toename in de USA is nu ongeveer tien keer zo snel als in Duitsland juist vóór de tweede Wereldoorlog. De korte periode van achteruitgang in de tussenliggende oorlogsjaren betekent niet veel in verhouding tot de duizend jaar, waarin de Theocratie denkt te arbeiden. Niet alleen kreeg Brooklyn waardevol materiaal inzake onze invloed in Duitsland van 1919-1932, maar de oorlogsjaren bewezen ook uiterst belangrijk te zijn voor de goede gang van zaken. Zoals ik zal aantonen brachten ze het Wachttorens-seminarium van Gilead te South Lansing, New York tot bloei. Daar deze school in het brandpunt van de beweging ligt, is ze voor de Jehova-getuigen wat Eton, Cambridge en Oxford geweest zijn voor de Engelse diplomatie. Veel van wat in Duitsland werd geleerd zal ook voorkomen in mijn verhaal over mijn slavernij als Jehova-getuige in de USA. In Duitsland kwam het bijna zover dat een geheel volk tot Jehova-getuigen werd; een volgende keer kan dat in een ander land wel eens een feit worden.

Ik geraak in moeilijkheden

Daar ik gewoon was precies mijn mening te zeggen, kreeg ik in Bethel al gauw moeilijkheden. Ik dacht namelijk recht te hebben mijn mening te zeggen, maar ik leerde spoedig dat, als iemand graag vooruit wil komen, hij zijn mening vóór zich moet houden. Zo leerde ik langzamerhand heel weinig te antwoorden op vragen aan de etenstafel te Bethel. Ik ratelde maar wat af in het gewone organisatietaaltje en gebruikte dikke woorden van de Wachttorens als "groot voorrecht", enzovoorts. Ik begon mijzelf er om te haten en uit de gesprekken met anderen vernam ik dat zij dit ook deden. Maar toen werd ik in 't laatst van 1926 "op 't matje geroepen" (omdat niemand van ons rookte, noemden we dat "een sigaar krijgen"). Ik kreeg een flinke uitbrander, omdat ik een aantal broeders beschermden die geen verbintenis wilden tekenen om in Bethel te blijven. Ik moest er voor zorgen dat allen tekenden en ik had verzuimd de namen te rapporteren van hen die er gewetensbezwaren tegen hadden. Ik had dit meer dan een jaar stil kunnen houden tot een van de Wachttorens-spionnen - die zaten er heel wat tussen de Bethel-familie - het ontdekte. De directeur schreeuwde: "Ik weet alles wat je doet, op 't kantoor, in je werk of in de "Kingdom Hall". Hij meende misschien ook wel te weten wat wij dachten. Ik begreep toen dat, terwijl wereldlijke regeringen hun onderdanen toestaan gewetensbezwaren te hebben tegen sommige dingen, het WT-genootschap dit zeker niet toestond aan de leden van de Bethel-familie. Kadaver-gehoorzaamheid was nog altijd de regel. Wie in "Gods Organisatie", ook nu nog, gewetensbezwaren durft te uiten tegen iets dat het Genootschap van Brooklyn wil of leert, wordt vanzelfsprekend een "boze dienstknecht" en op staande voet veroordeeld. Geen genade, geen toegeeflijkheid, geen eerbiediging van iemands overtuiging zijn toegestaan of geoorloofd. Als ik niet bekend had gestaan als een goede jongen, die steeds vooraan stond, zou ik veroordeeld en ontslagen zijn. Het was een waarschuwing, die ik niet vergat.

Onrust in Bethel

In Bethel, het centrum van de Theocratische macht in Maagdenburg, kwam een totale ommekeer tot stand. Toen de organisatie zich uitbreidde, de methoden verbeterd werden, de productie toenam en de verkoop boven verwachting goed ging, werd er weinig meer gerekend met iemands sympathieën of antipathieën. Wij, de gewone werkers, werden goed gevoed en hadden nu moderne woongelegenheden, veel beter dan die van de gezinnen waaruit we kwamen. We hadden uitstekende sanitaire voorzieningen, baden, enzovoorts. Maar onze tijd moest dan ook besteed worden aan het werk. We hadden drie vergaderingen per week en moesten vaak zeven dagen arbeiden. Dit gaf reden tot ontevredenheid. Niemand werd bevoorrecht, behalve zij die spionnen en gunstelingen waren van de directeur. Deze werden op alle mogelijke manieren voorgetrokken. De meesten van deze gunstelingen bleken vroeger of later spionnen en verraders te zijn en ik vind het erg dit nu nog te moeten zeggen. Spioneren is zo'n laag gedoe. Alles wat we zeiden en deden werd op de één of andere manier gerapporteerd aan de directeur en hij zei vaak genoeg tot ons: "Ik weet alles, zo gauw als je iets zegt of doet. Zeg of doe het dus niet."

Er werd een dossier-afdeling ingesteld van spionnen in de plattelandsgemeenten en in Bethel, om alles wat we deden op te tekenen. Dit dossier van ongunstig bewijsmateriaal werd niet gebruikt vóór een lid dat uit het gareel liep. Dan werd hem, geheel onverwachts, deze bijeengebrachte informatie getoond. Gewoonlijk gaf het de man een schok, zoals elk fatsoenlijk mens die voelt, als hij zich bespioneerd weet. Meestal ging hij weer gewillig in 't gareel lopen. Vóór de samenspreking eindigde werd hij gewoonlijk gewaarschuwd dat men nog meer informatie had, zodat hij zich bedreigd bleef gevoelen door het zwaard van Damocles. Op deze manier kreeg de directeur langzamerhand de overhand en wist al de jongens naar zijn hand te zetten. Intussen was de directeur, die van ons goede Bethel-dienaren wist te maken, zelf geen al te beste dienaar. Niet alleen woonde hij veel beter dan wij, afzonderlijk in zijn eigen privé-appartement, maar het bleek ook uit zijn kleding. Hij droeg zijden hemden en sokken en dure maatkleding. En wij vormden een kring, waar elk der broeders 15 Reichsmark per maand verdiende en dus nauwelijks katoenen sokken en hemden kon kopen. We werden vaak in de kleren gehouden door wat we van familieleden kregen. En in het na oorlogse Duitsland waren zijden hemden en sokken inderdaad weelde-artikelen, die alleen de nouveaux riches zich konden veroorloven. Bovendien maakte onze directeur vreemde uitstapjes en verdween soms wel veertien dagen. Hij reisde altijd eerste klas of reed in zijn Mercedes, bestuurd door een broeder-chauffeur. Dit was geheel niet in overeenstemming met onze manier van reizen. Als we uitgezonden werden op organisatiekarweitjes, reisden we derde klas of met ons vijven of zevenen in een auto. Onze directeur gebruikte zelfs de beste vliegtuigen, die er toen weer waren en verspilde zo het geld dat de propagandisten in het zweet huns aanschijns verdiend hadden. De "grote bazen" van het Genootschap gebruiken nu nog altijd de fijnste accommodaties en zoeken de deftigste omgeving, als ze hun wereldreizen maken. Dit alles verbitterde tenslotte zovelen van de broeders, dat het gerucht van deze ontevredenheid

ter ore kwam van de Rechter in Brooklyn. Doordat hij zelfs dáár spionnen had, kreeg de directeur er lucht van vóór de Rechter maatregelen kon nemen. Hij besprak dadelijk plaatsen voor een niet-noodzakelijke reis naar Roemenië en toen hij daar was gedroeg hij zich bij het aandringen bij de autoriteiten daar op invrijheidstelling van enkele broeders zo slecht, dat hij zelf gearresteerd werd. Zodra de Rechter hoorde van de arrestatie van de directeur in Boekarest, probeerde hij hem vrij te krijgen. En hij achtte het toen maar beter, de beschuldigingen tegen hem te vergeten. Op deze handige manier wist de directeur er zich uit te redden. Later liep het toch verkeerd af, toen het werk stopgezet werd vanwege de Nazi-onderdrukking en onze "toegewijde" directeur een tegenstander werd van het Genootschap.

Ik krijg een afkeer

Zo was dus de hele organisatie, die als een paddestoel uit de grond verrezen was, van binnen zeer ongezond. Ze geleek de Joodse Theocratie, zoals de Heer die beschreef in Matthéüs 23 : 27: "Wee u, Schriftgeleerden en Farizeeën, gij huichelaars, want gij gelijkt op gewitte graven, die van buiten wel schoon schijnen, maar van binnen vol zijn van doodsbeenderen en allerlei onreinheid." Ze was onvruchtbaar en dor en voelde absoluut niets voor persoonlijke onkreukbaarheid. Maar toch is deze nieuwe WTO in Duitsland, voortgekomen uit de ruïnes van concentratiekampen, heden nog totaal Theocratisch en oneindig gevaarlijker dan die waaronder ik diende. En dat was nog maar de tweede "verdieping" van het WT-genootschap. Vandaag bereidt de derde "verdieping" zich voor op de wereldheerschappij; het wil een Nieuwe Wereldmaatschappij worden!

In 't begin van 1927 had ik een vreselijke afkeer gekregen van allerlei dingen in de Organisatie. Ik kon de geestelijke foltering en kwelling, veroorzaakt door het onderdrukken van het christelijk denken en werken, om organisatie-minded te worden, niet langer verdragen, evenmin als het banale herhalen van Wachttorens-leuzen. Het werd me duidelijk dat, als ik Bethel verliet en in Duitsland bleef, ik nooit rust zou vinden, maar nagelopen en vervolgd zou worden tot al mijn invloed in de organisatie verdwenen was. En dat is nu juist wat me overkwam in USA van 1942 tot 1954. In Duitsland heb ik dat kunnen voorkomen, door gebruik te maken van mijn recht om naar Amerika terug te gaan. Ik zond mijn geboorteakte en andere vereiste papieren in en vroeg een paspoort aan. In juni 1927 kwam ik, na afwezigheid van dertien jaar, aan in ons goede Amerika.

X. "Pioniers! o, pioniers!"

Aan de buitenkant

Toen ik in juni 1927 in New York aankwam, werden mijn connecties met het WT-genootschap slapper. Nooit weer zou ik de Organisatie bezien vanuit die eigen persoonlijke belangstelling, die ik had toen ik er in 1924 bij kwam. Van 1927 af werd ik ten opzichte van het Genootschap sceptisch, ofschoon ik dat toentertijd nog niet wist en zelfs nog weer geheel in het werk der Organisatie kwam. Het werd echter een werktuigelijk en los verband. Nooit weer zou het gebaseerd zijn op liefde en bewondering voor het WT-genootschap. Mijn eerste taak was nu mijn ouders, mijn broer en mijn zusters naar dit land te krijgen. Ik voelde dat het in Duitsland van kwaad tot erger zou gaan. Ik begreep dat het nationaal gevoel, versterkt door gewonde trots en aangewakkerd door werkloosheid en armoede, steeds meer de overhand kreeg. En mijn ervaringen, toen wij het mikpunt werden van de tactiek der Nazi-stormtroepen, maakten mij wel duidelijk wie in de komende dagen de zondebokken zouden worden. Allen die hun individualiteit bewaarden, wat tegen de toen heersende Duitse geest inging, en ook allen die, als de Wachtoren, hun eigen doel met de wereld hadden, zouden de bittere haat van de Nazi's opwekken.

Gedurende de tijd van aanpassing, tussen 1927 en 1931, bleef ik ten opzichte van het WT-genootschap op een afstand. Er werden heel wat pogingen gedaan om mij weer tot mee doen over te halen, maar daar ik niet zo erg bekend was, werden deze pogingen niet herhaald toen ik weigerde. Maar toen mijn vader en andere familieleden weer in dit land geacclimatiseerd waren, gingen zij zich aansluiten bij de plaatselijke Brooklyn-gemeenten. Jarenlang bezochten zij de vergaderingen in Brooklyn, waar Duits gesproken werd. Er werd een voortdurende druk op mij uitgeoefend om weer in dienst van de Wachtoren te komen. Mijn tegenzin, een gevolg van mijn ondervindingen in Maagdenburg, werd handig weerlegd met de opmerking dat het hier niet zo dictatoriaal toeging als in Duitsland. Weinig vermoedden zij echter dat, hoewel het hier niet zo dictatoriaal toeging, het WT-genootschap, dat de opmars naar de Theocratie in Duitsland was begonnen, nauwkeurig nota genomen had van onze vooruitgang, onze fouten en successen in Duitsland. Men had inderdaad een volledig plan, waaraan men tegen 1929 in Amerika wilde beginnen.

Amerika komt achteraan

Met mijn hart was ik er beslist buiten en ik had voor het WT-genootschap geen belangstelling meer en bekeek het alleen objectief. Ik merkte wel dat het op allerlei manier ver achter stond bij de organisatie in Duitsland, die van boven af geregeld was en bloeide onder de voogdij van het Genootschap. De Amerikaanse drukkerij was in 1927 ver achter, vergeleken bij de onze in Maagdenburg, zowel wat efficiëntie als capaciteit betreft. Ze probeerden dit te verbeteren en waren in 1929 zo ver klaar dat ze met meer faciliteiten probeerden vooruit te komen volgens

het in Duitsland gemaakte plan. Maar de komst van de grote depressie in Amerika maakte er voor een tijd totaal een eind aan en zo kwam er, voor wat de Wachtstoren betreft, een zeer voordelig intermezzo. In de gemeenten had men hier ook ongeveer dezelfde situatie als wij in Duitsland in 't begin van 1924. Ouderlingen regeerden nog in vele gemeenten en vele bijbelonderzoekers weigerden nog beslist te buigen voor het WT-genootschap. Het werk van 't getuigen werd grotendeels nog op werkdagen gedaan. Met het getuigen op zondag begon men, maar slechts zoals men het in Duitsland gedaan had in 1924, door de nieuwe elementen of door hen die er van nature geschikt voor waren en van dat soort werk hielden. Directeuren van dienst hadden toentertijd ongeveer dezelfde macht in de gemeenten als de onze in begin 1925, vóór de grote zuiveringen. Alles ging werkelijk veel langzamer dan in Duitsland.

Waarom dat uitstel?

Omdat ik weetgierig van aard ben en erg graag de dingen onderzoek, begon ik naar de reden te zoeken voor dit uitstel. Daar ik het streven en de bedoelingen van het WT-genootschap ken - omdat ik de ontwikkeling in mijn drie-en-een-half jarig verblijf in het Maagdenburger Bethel meemaakte - wilde ik weten waarom het Genootschap, om zo te zeggen, op eigen erf niet dezelfde methoden toepaste, vooral omdat deze veel succes in Duitsland hadden gehad. Bij navraag bleek tot mijn verbazing dat de zaken hier langzamer moesten gaan vanwege het volkskarakter. Amerikanen verzetten zich tegen elk soort van reglementering en zouden door verstandelijke redenering en door gebruik te maken van een met gevoel gevoerde en zakelijke tactiek moeten worden overgehaald. Bovendien hadden de Amerikanen niet zoveel te lijden gehad in de eerste Wereldoorlog als wij in Europa. Zij hadden daar dus niet zulke verwarde toestanden en levensomstandigheden, die in Europa zo voordelig bleken voor het Genootschap. Niets van dat alles was hier en het WT-genootschap moest natuurlijk wachten op een gunstige gelegenheid vóór een aanval over de hele linie op touw kon worden gezet, zoals wij die hadden gevoerd in Duitsland in 1926. Het Genootschap was vastbesloten, zijn tijd af te wachten, om langzaam zijn organisatiemethoden van binnenuit op te bouwen. Het ging al zorgvuldig personeel trainen, voor de aanstaande actie. En toen kwam in 1929 de prachtige kans. Amerika was bijna vier jaar lang in een wanhopige toestand door de grote depressie. Dit was een buitenkansje voor het Genootschap. (Natuurlijk wees het er op, dat de depressie weer een teken was van het eind der wereld). Deze depressie was oorzaak dat een grote groep mensen zich nooit weer zeker ging voelen onder het Amerikaanse systeem van werken. Zelfs heden, na jaren van voorspoed, zijn er nog miljoenen mensen in de ban van de grote depressie. Zo ontstond hier veel troebel water en spoedig zou het daarin goed vissen worden voor het WT-genootschap. Hier was een enorme massa van ontevreden mensen als het ware geknipt voor ons doel.

Ik treed weer in de gelederen

Om voldoende loyaal getraind personeel te krijgen werd de Pioniersdienst ingesteld, die het colporteurswerk uit de tijd van Charles T. Russell verving. Men begon deze groep te vormen om te dienen als voornaamste reservoir van loyaal getraind personeel voor straks, als de grote aanval zou beginnen, en de Theocratie zou aanbreken. De Pioniers werden de verwende lievelingen van de Rechter, zijn geestelijke stormtroepen van volwaardige dienaren. Bij elke gelegenheid toonde hij zijn voorliefde voor hen. Zo was hij gewoon ieder van hen af en "toe gratis een doos boeken te zenden; dan konden zij, zoals hij het uitdrukte, "een paar schoenen kopen en netjes geschoeid rondwandelen over de aarde". Deze Pioniers werden op dezelfde manier gebruikt als wij in Duitsland de Bethellieten en anderen, die nauw aan ons verbonden waren, gebruikt hadden. De gelederen van de Wachttorenen namen sterk in aantal toe toen de depressie ons trof. Velen van de nieuwelingen werden natuurlijk aangetrokken door de Pioniersdienst. In mijn familie, die nu begon te voelen dat er schot in kwam, net als in Duitsland in 1924, wat zij als een zegen zagen, werden plannen gemaakt om ook in de Pioniersdienst te gaan. Tenslotte namen in 1931 mijn vader (die in 1930 al Pionier geworden was) en mijn zuster met haar man hun hebben en houden bij elkaar en kochten een Ford, model A. Vader maakte een woonauto, één van de eerste, die ik zag. Het Genootschap zorgde in die tijd voor blauwdrukken van woonauto's. Op zekere dag, in de zomer van 1931, haakten zij de Ford aan de trailer en begonnen te pionieren in de provincie New York. Steeds maar drongen ze er bij mij op aan, om ook weer mee te doen. Tenslotte, in het begin van 1933, nadat ik ongeveer twee jaar lang me verzet had, gaf ik toe. Ik kocht een Ford en sloot me aan bij de groep in Clark County, Georgia, waarin de stad Athene ligt. Er werkten in die dagen heel wat families op die manier samen, om in het Pionierswerk te helpen.

Wachttorenen-liefdadigheid

De lezer zal wel zo goed zijn mij een uitweiding te vergeven, die hier nodig is voor het begrijpen van de WT-praktijk. Ofschoon de WTO er openlijk op uit is om een Nieuwe Wereldmaatschappij of een wereldorganisatie op te richten onder de heerschappij van de WT-theocratie, kan men het zeker niet een instelling van barmhartigheid noemen. Het heeft als creditpost geen bonafide liefdadigheidswerk. Dat beschouwt het eigenlijk als ziekelijke sentimentaliteit. Men rechtvaardigt dit gewoonlijk door een uitspraak van de Heer te misbruiken: "Laat de doden hun doden begraven" (Lukas 9 : 60) of ze duiden het georganiseerd liefdadigheidswerk der christenen aan als huichelarij en als op één lijn staand met de werken der Farizeeën, die de Heer veroordeelde met de woorden.: "Wee u, Schriftgeleerden en Farizeeën, gij huichelaars, want gij gelijkt op gewitte graven, die van buiten wel schoon schijnen, maar van binnen vol zijn van doodsbeenderen en allerlei onreinheid". "Zo ook gij; van buiten schijnt gij de mensen wel rechtvaardig, doch van binnen zijt zij vol huichelarij en wetsverachting". Zij gebruiken de uitspraak van de Heer tegen het ijdel vertoon van "goede werken", zoals die luidt in de woorden van Matthéüs 6 : 2-5:

"Wanneer gij dan aalmoezen geeft, laat het niet voor u uitbazuinen, zoals de geveinsden doen in de synagogen en op de straten, om door de mensen geroemd te worden. Voorwaar, ik zeg u, zij hebben hun loon reeds ..." Door op deze manier aan het christendom zijn georganiseerde barmhartigheid te verwijten, leggen zij handig een rookgordijn om de aandacht af te leiden van het totaal ontbreken der werken van barmhartigheid bij hun zogenaamde christelijke organisatie. Als jongen en als man heb ik ze dertig jaar gediend en nog steeds zoek ik bij die organisatie te vergeefs naar het beoefenen van echte, spontane barmhartigheid. En toch houden ze, wonderlijk genoeg, steeds vol dat zij barmhartigheid beoefenen. Hoe dan? Wel, in hun predikwerk, door huis aan huis te gaan, door de mensen in hun vergaderingen te brengen, in de Kingdom Halls, en door hun tijdschriften te verkopen. In hun oog is dat meer waard dan al die liefdadigheid, die het georganiseerd christendom beoefent. Zij vergeten helemaal dat zij juist doen wat Jezus bij de Farizeeën duidelijk en streng veroordeelde. Zij beoefenen hun barmhartigheid inderdaad openlijk. Zij rapporteren aan het WT-genootschap elk uur dat zij gebruiken voor zulk werk; het juiste aantal boeken dat zij verkopen; het aantal bezoeken dat zij brengen en de betogen over boeken die zij bij de mensen thuis houden. Zij staan op de hoeken der straten om "van de mensen gezien te worden", met een tas om hun hals, om tijdschriften te verkopen. In hun Kingdom Halls-vergaderingen laten ze tabellen zien waarop de maandelijkse resultaten staan van hun werken van barmhartigheid en ze stellen zich taken, die zij in een jaar moeten volbrengen. Zij wijden vergaderingen van een uur, die dienstvergaderingen heten, aan een vrije bespreking van wat zij werken van barmhartigheid noemen. En dan willen ze heel graag openlijk beloond worden voor het vervullen van het hun door het WT-genootschap opgedragen aandeel. Zij begeren aanstellingen als dienaars of een goede positie in de gemeente en bij het Genootschap.

Het WT-genootschap veroordeelt de werken van barmhartigheid van het georganiseerd christendom en maakt die belachelijk, omdat men er met zijn goede werken te koop loopt. Maar met hun beweren dat hun getuigenis geven een echt werk van barmhartigheid is, veroordelen zij dan ook zichzelf, want zij verrichten toch zeker die zogenaamde werken van barmhartigheid in 't openbaar en hopen vurig op loon. Na deze uitweiding wil ik er nog op wijzen dat wij als Pioniers, omdat de WTO in geen enkel opzicht barmhartig is, al heel gauw begrepen dat we absoluut geen enkele financiële steun van het Genootschap te verwachten hadden. Zij wilden wel de macht hebben, ons te zeggen hoe we moesten werken en hoeveel uren per maand we daarvoor moesten besteden, maar dat betekende niet dat zij ons ook financieel moesten steunen. In dit opzicht gedroegen zij zich precies als elke verkooporganisatie. Alle Pioniers verkochten in commissie. We kregen toentertijd onze boeken voor 8 cent per stuk en verkochten ze voor 30 cent. Als een Pionier om de een of andere reden in gebreke bleef te betalen, hield het Genootschap op hem boeken te zenden, tot de rekening betaald was. De meesten van ons, die in Pioniersdienst gingen, hadden weinig of geen geld. Ze bezaten vaak alleen het hoogst noodzakelijke om te beginnen: een auto en een aanhangwagen. Om Pionier te zijn moest men wel echt wat aanleg voor zaken doen hebben. Heel wat lieden, begonnen er mee, maar na jaren bleef er slechts een goede kern over. Als men zo nagaat, wie

ze waren en hoe ze werkten, moet men wel tot de overtuiging komen dat deze prediking van het evangelie van het Koninkrijk, geleid door de Wachttorens en haar voornaamste werkers, de Pioniers, een echt bedrijf was geworden.

Pioniersdagen

Toen ik mij aansloot bij onze familiegroep van Pioniers hadden we twee auto's. Ik ben altijd een goed verkoper geweest en het duurde niet lang of ik verkocht zo'n 35 boeken per dag. We merkten al gauw dat het geld daar in die streek ook schaars was, vooral bij de boeren. Daarom pakten wij daar de zaak op een aparte manier aan. Als we in een nieuwe streek kwamen, zochten we allereerst een handelsman op, liefst iemand, die een kruidenierswinkel en een tankstation had. We spraken dan met hem over onze prediking en legden hem met wat tact uit, dat we voor onze boeken, in plaats van geld ook wel waar aannamen. We ruilden dan een aantal boeken voor benzine en kruidenierswaren en wat contant geld. Gewoonlijk vonden we nog al vlug een of andere lichtgelovige. Aan de hand van dit systeem kozen we dan onze verkoopgebieden uit in verband met de aanwezige waren en bewerkten ze tijdens de perioden dat deze te koop waren. Zo kwamen we bijvoorbeeld in Greene County, North Carolina, in de tijd van de tabaksoogst. Dit was, tussen haakjes, de enige tijd dat de pachters over geld beschikten. In enkele weken verkochten we honderden boeken. Om de Pioniers te helpen, die 't volgend jaar daar kwamen, rapporteerden wij alle belangrijke informatie op ons rayonverslag.

Af en toe raakten we vast. Dan moesten we ons er uit redden. We hadden nog al vaak drie of vier kratten eieren, die de handelaar niet kon gebruiken, of wat zakken noten of kooien met kuikens. Ik bracht die dan naar enkele van de grotere steden en ventte er 's zaterdags mee bij de inwoners. In Georgia kwamen we eens in een provincie waar letterlijk niets te verhandelen was. De lieden kregen daar allemaal steun. Het leek er op dat we ons kamp moesten opbreken en naar een andere provincie gaan. We hadden daar erg 't land aan, daar het heel wat geld kostte om van de ene plaats naar de andere te reizen. Want we bewerkten nooit aangrenzende provincies. Ik stelde toen voor, een verkenningstocht van twee dagen door de streek te maken en alles zorgvuldig na te gaan alvorens we het opgaven. Al gauw bemerkte ik dat er op bijna elke binnenplaats een of twee oude auto's stonden. Toen kwam ik op een idee. Ik onderzocht die oude wagens en ontdekte dat de meeste hun oude batterijen en vaak ook de met nikkel beslagen radiatoren nog hadden. Ik ging terug naar de hoofdstad van de provincie en maakte een overeenkomst met een garagehouder. We beloofden hem oude batterijen te leveren voor 30 cent per stuk en radiatoren voor 80 cent. Toen dit voor elkaar was, verkochten we al gauw 25 boeken per dag, terwijl we batterijen aannamen voor 25 cent en radiatoren voor 75 cent, in ruil voor onze boeken tegen de prijs van 25 cent per stuk. U moest de gezichten van die arme boeren in Georgia gezien hebben, toen wij hen een van onze boeken voor een batterij en drie voor een radiator aanboden. Zij dachten dat we wat "raar in 't hoofd" waren. Zij namen onze boeken verheugd aan, want naar ze zeiden, hadden ze heel wat tijd voor studeren en lezen. Dus ook hier bereikten we het voornaamste doel van het Genootschap, om namelijk "hele stapels

boeken in de huizen der mensen te brengen ter onderwijzing", en bevoordeelden onszelf ook. Bij een andere gelegenheid, in Missouri, brak de achteras van mijn auto. Daar de as uit St. Louis moest komen en ik slechts 50 cent op zak had, gaf ik mijn auto als pand aan de garagehouder die de as moest leveren. Ik ging er diezelfde dag op uit in de zakenwijk van de stad en in acht uur hard werken verkocht ik alle boeken die ik had en beurde 19,40 dollar. Ik had het geld al lang vóór de as uit St. Louis was aangekomen en gemonteerd.

In de provincie Carolina, Maryland, op het schiereiland Chesapeake, trof ons in september 1934 een ramp. We kampeerden op een oud kerkhof onder een grote eik. Van de Kaap kwam er een orkaan opzetten, die twee dagen woedde en waarbij het voortdurend regende. Op de morgen van de tweede dag zaten mijn neef en ik op de voorbank van onze auto te lezen. Ik las, wat wel vreemd was, in het boek Job toen het mij plotseling opviel dat de takken van de oude eik de auto begonnen te raken. Dat was wonderlijk, daar de laagste takken zo wat 15 voet van de grond waren. Ik werd er mij plotseling van bewust dat de boom langzaam in de richting van de aanhangwagen, waarin mijn vader, zuster en zwager zaten, viel! Ik sprong uit de auto, rende naar de aanhangwagen, wierp de deur open en gilte: "De boom valt op de wagen, er uit!" Daarop vloog ik terug naar de auto, zette de motor aan en kreeg het juist op tijd gedaan. De boom viel met het volle gewicht op onze aanhangwagen en verpletterde die totaal. Al onze bezittingen werden vernietigd. We brachten de nacht door in een oude kerk. Er vlogen vleermuizen en uilen in de klokkentoren. Daar kwam nog bij de huilende wind, de stromende regen en al de verbijsterende dingen die we die dag ondervonden hadden. Dat alles maakte van die nacht één nachtmerrie.

De volgende dag bezochten we een man, die eigenaar was van een tankstation, waarvan weinig gebruik gemaakt werd. Het lag in een mooie streek met dennen. We kenden die man als een verwoed dweper, die ons verzocht had zijn terrein te verlaten toen wij hem boeken hadden willen verkopen. Hij wilde niets met Jehova-getuigen te maken hebben, zei hij. Wij aarzelden dus wel wat, om hem op te zoeken. Tot onze verbazing was het bericht van ons ongeluk ons vooruitgelopen en in plaats van een boos kijkende boer zagen we een zeer sympathiek mens, die ons dadelijk gratis gebruik van zijn tankstation liet maken. Hij wees ons ook een houtzaak, waar we al het benodigde materiaal kochten voor het weer opbouwen van de aanhangwagen. Mijn vader begon daar onmiddellijk mee, terwijl mijn zwager en ik ons best deden boeken te verkopen. Wij verkochten er zoveel, dat we niet alleen het materiaal konden betalen, maar ook ons onderhoud gedurende de zes weken die wij daar waren. Bovendien hadden we, toen we eindelijk de streek verlieten, een prachtig saldo van 90 dollar. Ten opzichte van deze goede mensen in de provincie Carolina, die zich tegenover ons zo edelmoedig en sympathiek gedragen hadden, toen zij van ons ongeluk hadden gehoord en daarom, bijna in elk huis, boeken van ons kochten, wat ze onder gewone omstandigheden zeker niet gedaan zouden hebben, hadden we een gevoel van heroïsche waardigheid. We hadden het, om een Wachttoeren-term te gebruiken, "de Egyptenaars goed geleverd, roof van hen nemende" (Exodus 11 : 2). Dit

was helaas in het algemeen de houding van de meeste Pioniers en van de groepen, die er in die jaren op uit gingen.

Ik heb u nu vluchtig iets laten zien van enkele hoofdzaken van onze eerste ondervindingen als Pioniers. Daar was niets bijzonders bij. Zo ging het met alle Pioniers tijdens dit gehele Wachttorenen-intermezzo. De Pioniers waren een onverschrokken groep mannen en vrouwen. Ze waren zeker geen Pioniers van het christendom, maar de echte Pioniers van de komende Wachttorenen-theocratie van 1938. Zij legden het fundament van de meest totalitaire organisatie, die ooit was uitgeroepen in het vrijheidslievend Amerika. De idee van een Theocratie kwam niet op in Amerika. Zij ontstond in Palestina, werd later toegepast in Rome en kwam in volmaakte vorm, naar twintigste-eeuwse snit, in Maagdenburg.

De Pioniers worden gedegradeerd

Het scheen wel dat ik bestemd was de zondebok van de Theocratie te worden. Niet alleen in Maagdenburg kreeg ik er mee te maken, maar toen ik daar vrij werd, moest ik in Amerika juist weer in aanraking komen met de Pioniers, die zonder het zelf te weten daar de steunpilaar werden van de Theocratie. Geen wonder dat deze Pioniers "de oogappel" van de Rechter werden en dat hij hen naar voren haalde, waar hij maar kon. Toen echter de kracht der Organisatie bij de gemeenten sterker werd en de boekenverkoop afnam, werd de betekenis van de Pioniers langzamerhand kleiner. Reeds in 1935 zag het Genootschap steeds duidelijker in dat de boekenverkoop niet langer financiële baat voor het prediken kon leveren. De bijdragen kwamen al lang niet meer zo ruim binnen als in de voorafgaande jaren, van 1922 tot 1935. We ondervonden de waarheid van wat Abraham Lincoln eens zei: "Men kan sommige mensen steeds weer bedriegen, en alle mensen soms, maar men kan niet alle mensen altijd bedriegen." We begonnen op het platteland en in de kleine steden te merken dat de mensen de ware reden van onze boekenverkoop gingen snappen. Vooral toen zij er de openlijke aanvallen op hun religies in hadden gelezen, wilden ze geen boeken meer kopen. Hier en daar waren er nog enkelen die bleven kopen, maar de leveranties werden zo klein, dat ze nooit onze bedrijfskosten konden vergoeden. Natuurlijk vergaten we niet de namen en adressen van hen, die boeken bleven kopen, nauwkeurig aan te tekenen. Deze lijst was ons later, tijdens de tweede wereldoorlog, van veel nut toen het WT-genootschap een speciale Pioniersdienst instelde voor kleinere steden en de Pioniers een bijzondere toelage van 25 dollar per maand betaalde. Het resultaat was dat in ongeveer vijf jaar meer dan duizend verenigingen van Jehova-getuigen werden opgericht.

Op de Conventie te Columbus, Ohio, 1937, sneed de Rechter in zijn toespraak de band met de Pioniers door. Hij prees hen nog wel, maar vertelde hun toch dat zij niet alleen alle werk deden. Er waren ook nog andere goede werkers. En hij liet doorschemeren dat zij nu een minder belangrijke rol zouden gaan spelen. Maar de onverschrokken groep van de in de strijd gearde Pioniers wilde zich niet tevreden stellen met de rol die het Genootschap haar toedacht. Zij

waren ongeschikt geworden voor een ondergeschikte positie vanwege hun gevoel van onafhankelijkheid, dat veel had van dat der vroegere Amerikanen. Dan was er hun sterk individualisme en hun eerlijkheid, waardoor zij zoveel succes hadden gehad bij het verkrijgen van fondsen, die ze nodig hadden voor hun werk. Dit alles met elkaar had hen, vooral wegens de grote kansen van toen, met de arbeid doen voortgaan in de jaren van de depressie en haar nasleep, de malaise.

Gebruik makende van de Schriftplaats "Gij zijt getrouw geweest over één stad, over tien zal ik u zetten", benoemde het Genootschap velen van hen tot zone-dienaren en anderen tot groepsdienaren. Weer anderen werden ten slotte speciale Pioniers tijdens de oorlogsjaren. De meeste van hen vonden eindelijk hun plaats in het Gilead-Wachtstoren-college om getraind te worden voor het zendingswerk. Toen het Genootschap inzag dat geen voldoende aantal boeken meer verkocht kon worden om flink geld op te brengen, moest men andere middelen vinden. Over het hele land werd nu het spook van vervolging opgeroepen en de beschuldiging van onverdraagzaamheid gebruikt. Dit zou de Jehova-getuigen tot martelaars maken en de aandacht van het hele volk op hen vestigen.

Leerstellige ontwikkelingen

De leerstellige ontwikkeling in het WT-genootschap hier in Amerika van 1927-1931 was grotendeels een herhaling van wat al eerder in Duitsland was gebeurd. Het ging hier evenwel niet zo op de man af als bij onze aanpak van de dingen in Duitsland, waarover ik al vertelde. De Amerikaanse aard zou dat niet verdragen. Er moesten voorzichtiger middelen worden toegepast. De Apostel Petrus zegt in 2 Petrus 2 : 2, 3: "En velen zullen hun losbandigheden navolgen, zodat door hunne schuld de weg der waarheid gelasterd zal worden" (let er op dat Petrus hier dingen op het oog heeft, die de waarheid bij velen in diskrediet zou brengen) "En zij zullen uit hebzucht met verzonnen redeneringen u als koopwaar behandelen". Deze methode van verdraaiing gebruikte het WT-genootschap met grote geraffineerdheid en sluwheid. De studie van het zuivere Woord van God moest opzij gezet worden door hen die de Wachtstoren wilde gebruiken als zijn propagandisten. Men ging daarvoor op handige manier de betekenis van Schriftuurlijke waarheden verzwakken om dan een nieuwe en ruimere betekenis te geven aan deze Schriftplaats, die ze dan zo maar als "Nieuwe Waarheden" betitelde. Over het terrein van de vaststaande Schriftuurlijke waarheid, "eens aan heiligen overgeleverd" werd die verdraaid toegepast op een manier waartegen Petrus had gewaarschuwd. De woorden der waarheid, zei men, moesten nog "groeien" en dan kregen ze een nieuwe uitlegging, juist van pas voor het doel van de Wachtstoren en uitgedrukt in het Wachtstoren-idioom.

Later ging de Wachtstoren zelfs zo ver dit gebrabbel te betitelen als een "zuivere taal" of een "zuivere lip". Als dit soort van redeneren eenmaal vat gekregen had op de bijbelonderzoekers en het Wachtstoren-taaltje het Woord der Waarheid vervangen had, was de gewenste omkering van christenen in Jehova-getuigen met succes geschied. Als eenmaal de idee van wedergeboorte

van de geest door de Bijbel vervangen is door die van wedergeboorte door een nieuw geloof, gebaseerd op de Wachttorenen-leer, is de bedoelde overgang gemaakt. De geloofsartikelen voor zulke bekeerden waren de dikke boeken die in die jaren werden uitgegeven, één per jaar. Door dit aanhoudende boekenbombardement werd men dan als 't ware gedwongen tot het brengen van de Boodschap van het Koninkrijk.

Het resultaat van dit Wachttorenen-proces beantwoordde aan de verwachtingen. Allen die werden "bekeerd" begonnen precies dezelfde kijk te krijgen op het onderwijs uit de Bijbel, zoals hun dit in het Wachttorenen-taalje werd wijs gemaakt. Ze werden gelijkgeschakeld in hun denken, spreken en getuigen. Zo werden de jaren van 1926 tot 1938 goed besteed. Er werd namelijk een brede achtergrond gevormd van een diep geaccidenteerde Wachttorenen-leer, die zo voorbereid en in elkaar gezet was dat de aanhangers van het Genootschap hun geestelijke voeding alleen maar konden ontvangen van de onophoudelijke stroom van Wachttorenen tijdschriften van de persen van Brooklyn. Op deze manier vervulde het WT-genootschap voor de gewone man de vaderlijke rol van de "getrouwe en beleidvolle staaf, die te rechtertijd van voedsel voorziet". Zonder de regelmatige uitgaven van het Wachttorenen-tijdschrift zouden de Jehova-getuigen spoedig geestelijk verzwakken en sterven. Dit tijdschrift is dus zeker een geweldige krachtbron voor de Organisatie en zal dit ook steeds blijven, maar toch is het eigenlijk ook haar zwakke plek. Laat voor enige tijd het WT-genootschap, zijn uitgeverscommissie en het tijdschrift de Wachttorenen verdwijnen en de Organisatie zal uiteenvallen. Terwijl men toch al die jaren met beleid een sterke positie opbouwde, heeft men zich ook bloot gegeven voor aanvallen die, als ze omzichtig en hardnekkig worden volgehouden, tot desorganisatie moeten leiden.

Van grote betekenis was in dit verband de verschijning van het boek: Government (Bestuur), 1928. Het was een meesterstuk van huichelachtige woorden, dat de grond legde voor het toekomstig Theocratisch stelsel. In werkelijkheid bracht het helemaal geen nieuws inzake de verdediging van het Theocratisch bestuur, maar het schilderde klaar de komst van een "Dictatorschap van de Theocratie" en voorspelde wat tenslotte zou gebeuren in de kringen van de Jehova-getuigen en wat werkelijk gebeurde vanaf 1938 en wat morgen kan gebeuren met de hele wereld. In een helder betoog, met uitvoerige argumentatie, bereidde dit boek alles voor op de komende Theocratie en leidde de gedachtegang naar het aannemen van een dictatorschap van bovenaf.

XI. Leerstellige kronkels

De opvatting van het Beest

In dit stadium van mijn bespreking zal ik u een resumé geven van het hele theologische stelsel - als men het zo mag noemen - van het WT-genootschap. Dit zal u heel wat tijd besparen bij het doorvorsen van de doolhof der Wachttorenmysterieën en u ziet dan hoe de Theocratische Wachttorenwaarheden zijn opgebouwd. Het zal u wel eens duizelen, als u deze bladzijden leest, maar zo ging het ons ook. Hebt u wel ooit met aandacht het 13de hoofdstuk van het boek der Openbaring gelezen? Hierin wordt gesproken van het beest, dat lastert en oorlog voert tegen de heiligen en tevens van het beeld van het beest. Het spreekt van de komende tijd, waarin niemand mag kopen of verkopen, behalve hij, die het merkteken van het beest op zijn rechterhand en zijn voorhoofd heeft. Zoals u weet, zijn er vele uitleggingen van dit hoofdstuk. Het WT-genootschap heeft ook zijn uitleg. Het handelt uitvoerig over het "Beest" en zijn beeld. De Jehova-getuigen verzekeren u in het indertijd verschenen pamflet: "De val van Babylon", dat het christendom het beest van Openbaring 13 is. Tevens onthullen ze het protestantisme als dochter van het Beest. Dat Beest zal later blijven voortbestaan in een vereniging van Protestanten, Rooms-katholieken en Joden, die tenslotte een verbond zullen aangaan met de wereldmachten. In het eind zal dit aldus gevormde Beest worden overschaduwd en overheerst door de Wereldmacht. Dat zal uitlopen op de verschrikkelijke, maar zuiverende strijd van Armageddon, waarin het Beest uiteindelijk zal worden vernietigd.

Dat is zeker een interessante uitleg en ik nam die indertijd ook aan. Maar nu door Gods genade mijn ogen geopend zijn, zie ik een veel grotere overeenkomst tussen het Beest van Openbaring 13 en de WT-genootschap zelf. Het WT-genootschap werd (net als het Beest) gewond "ten dode" (Openbaring 13 : 3) door het sterven van Charles T. Russell, toen het tenslotte werd ontbonden en zijn officieren dienst moesten doen in Atlanta. Zijn dodelijke wond werd geheeld (Openbaring 13 : 3) met het optreden van Rechter Rutherford, toen, deze in 1919 uit de gevangenis kwam. In de Theocratie van 1938 was de Organisatie zo machtig geworden, dat het vuur van de hemel liet regenen (Openbaring 13 : 13) in de vorm van uitspraken over "nieuw licht" en "nieuwe plagen" van de Wachttorentempel. In de kolommen van de "Wachttorenen" werden de 10 plagen, die op de dweepers werden afgezonden, zo verklaard (zie de boeken Licht I en II). En niemand mag immers aanbidden in het WT-genootschap, die niet denkt zoals het Genootschap voorschrijft (het merkteken van het beest op het voorhoofd) en precies doet wat het Genootschap beveelt (het merkteken van het beest op de rechterhand). Deze overeenkomst vind ik, die dertig jaar meeleeft met de Organisatie, zo treffend dat ik het maar niet vergeten kan. Daarom verwijs ik ook zo nu en dan naar het Beest en het beeld van het Beest.

Het boek "Life" (Leven)

Men zal zich herinneren hoe de bijbelonderzoekers grote aandacht schonken aan de gebeurtenissen in de staat Israël en vurig verlangd hadden naar de terugkeer van de Vorsten in 1925. Vanaf 1922 hadden de leiders van het WT-genootschap het vuur van deze verwachting aangeblazen tot gloeihitte. Een tijdlang gelukte het hun het eigenlijke doel dat zij met deze verwachting hadden, namelijk uitbreiding, te verbergen. Zij zonden zelfs een van hun vertegenwoordigers van Brooklyn naar Palestina op het allereerste schip dat de Palestijnse vlag voerde. Bij zijn terugkomst vertelde hij prachtige verhalen over de terugkeer der joden naar hun beloofde land. Deze gebeurtenis werd het thema voor het boek "Life" (1925) dat aantoonde dat het einde zeker nabij was, omdat de Joden terugkeerden naar Palestina.

Het rode omslag van het boek ("red herring") was om de aandacht af te leiden en de beweringen in het boek werden dan ook al gauw door het Genootschap genegeerd. Het doel was slechts om van de grote verwachting van 1925 een zo groot mogelijk voordeel te trekken. Het wilde de verandering in de leer tot stand brengen, die voor het oog van de bijbelonderzoeker in de praktijk al weerspiegeld werd door het vermeederen der productiemiddelen, niettegenstaande het beloofde jaar al nader kwam. Zo begon er een tijdperk van ongedurigheid, dat voor de bijbelonderzoekers het eind, maar voor de Jehova-getuigen het begin betekende. Terwijl, wat het boek "Leven" beweerde, reeds een jaar na zijn verschijning weer verworpen werd, werd de aandacht van het vleselijk Israël, dat nu in Palestina vergaderd werd, overgebracht op de Jehova-getuigen, die nu het geestelijk Israël vormden. De Wachttorens verzekerde nu dat al de voorrechten van het joodse volk van geestelijke aard waren en paste al de aan de Joden gegeven profetieën op zichzelf toe. De oplagen van de Wachttorens werden gebruikt, om het ganse Oude Testament over te schrijven in het Wachttorens-idiom en men was van oordeel dat de Oudtestamentische profetieën hun vervulling vonden in de Jehova-getuigen.

In het overnemen der Oudtestamentische profetieën, in het aanvaarden van de structuur der Joodse Theocratie en ook in het gebruiken van de naam Jehova-getuigen (die zoals Jesaja 43 : 10 leert, de aan Israël geschonken naam was) schakelde het WT-genootschap de gang der bijbelse waarheid terug op de oude Bedeling. Dit voorspelde al hoe het in de loop der gebeurtenissen zich ook van het christendom, dat zijn blik vooruit richtte naar het wereldeind, zou terug trekken op een lagere en bredere basis voor massaorganisatie, "de wijnstok der aarde". Op deze handige manier werd het raadsel van 1925, de terugkeer der Vorsten en het eind der wereld, voor de Jehova-getuigen opgelost. (*In henzelf waren de Vorsten blijkbaar teruggekeerd. Noot van de vertaler*). Van nu af zouden de Jehova-getuigen zich zelf moeten zien als het Israël Gods. Zij zouden het verkoren volk zijn "binnen" Gods Organisatie, in dezelfde zin als de joden dit hadden gevoeld. Hun houding tegen hen die "buiten" waren, werd eerst beschermend, tenslotte verachtend, juist als de houding der Joden tegen de heidenen. Deze verandering van opvatting, onder invloed van de Wachttorens-lectuur, deed zich spoedig

voelen doordat de Jehova-getuigen zich overal ruw en onbeleefd gingen gedragen. Tegelijk met het zich zonder enig recht toe-eigenen van alle zegeningen en beloften van Israël namen ze ook het dweepzieke, kortzichtige, hardnekkige, dat het oude Israël kenmerkte over. Dit zou hen noodlottig kunnen zijn en wel eens hun ondergang kunnen worden.

Klassen gerechtvaardigd

Een ander belangrijk boek, dat verscheen in deze voor de ontwikkeling van de leer zo betekenisvolle jaren was: "Preservation" ("Behoud") 1932. Het bewees met de stukken ook weer met het karakteristieke huichelachtig gebruik van Schriftwoorden dat er grote veranderingen op til waren voor de Jehova-getuigen. In dit eigenaardige geschrift legde de Wachttorens de leerstellige grond voor het geleidelijk ontstaan van klassen in de Organisatie om zo de christelijke leer van de individuele wedergeboorte door de Heilige Geest uit te schakelen. De Wachttorens maakte gebruik van wat de Schrift verhaalt over Mordechai en Naomi. Hieruit bleek hoe velen van de oude bijbelonderzoekers, toen de tweede "verdieping" van het WT-genootschap in 1919 de leiding overnam, ontrouw waren geworden aan het Genootschap. Er waren slechts enkelen van deze oude groep die als Mordechai en Naomi trouw gebleven waren. Door het vallen van deze vroegere aanhangers kwamen er grote hiaten in de Christus die bestaat uit 144.000 leden (zoals hun opvatting van Christus is) en zo kwam er ruimte voor een jongere, nieuwere klasse. In verband met de nieuwere klasse kreeg de oudere de toepasselijke naam Mordechai-Naomi-klasse. In het oude verhaal was het immers Mordechai die Esther en Naomi en Ruth in de kring der gelovigen leidde. Daarom werd hun de eer gegund deze grotere nieuwe klasse, namelijk de Ruth-Esther-klasse binnen te leiden. Deze twee namen, de Mordechai-Naomi-klasse en de Ruth-Esther-klasse, waren dus nog niet zo gek, nietwaar? Het heeft inderdaad zin - als men er niet voor terug deinst - de Schrift te misbruiken.

Zover is het dus in orde. Maar het bleek steeds duidelijker dat er anderen kwamen, waarvoor de beschrijving van de Mordechai-Naomi-klasse of de Ruth-Esther-klasse niet paste. Daar het WT-genootschap over de hele wereld proselieten trachtte te maken, kwamen er velen bij die zich helemaal niet bekommerden om geestelijke dingen. Daar waren meer voorbeelden van. De oude Israëlieten hadden dezelfde ondervinding opgedaan met de Gibeonieten, toen ze Palestina veroverden, met de Jonadabs, later in Jehu's dagen (zie Jeremia 35 : 5; 2 Koningen 10 : 15). Deze mensen hadden bescherming gezocht bij Gods volk terwille van materieel voordeel, zielevrede en lijfsbehoud. En zo was het ook gesteld met de vele nieuwelingen die kwamen in de onzekere jaren van de 20ste eeuw. Ze hadden zo graag wat zekerheid en dat kregen ze als ze zich maar aansloten bij het zeer positieve WT-genootschap. En dat kon zelfs zonder de druk en spanning van het christen zijn en zonder een kloppend geweten. Wat het WT-genootschap van hen vroeg konden zij gemakkelijk volbrengen: het rapporteren van enkele uren werk, een paar boeken verkopen, een paar vergaderingen bijwonen, waar alle denken al voor hen verricht was. Daarvoor had het Genootschap al dat werk gedaan. Daarvoor had het de bijbel opnieuw geschreven, om die aan te passen aan het doel dat beoogd werd met hun boeken en

tijdschriften. Daarvoor had het deze methode van massavoeding door veertiendaagse oplagen van de "organisatiekost" verzonnen. Deze methode had een klasse gekweekt, die nu "en masse" op kwam zetten, weldra bij miljoenen. Maar het ging zo snel dat het WT-genootschap hierdoor in een moeilijk parket raakte. Men had immers altijd geleerd dat de Christus slechts bestond uit 144.000 leden. Maar als dat waar was, wat waren dan de miljoenen, die er nu bij kwamen? Was dit een tweederangs groep, van lager gehalte? Het oude Israël, wier plaats het WT-genootschap en de Jehova-getuigen voor zich hadden opgeëist, had met hetzelfde probleem geworsteld. God had het voor het oude Volk opgelost. De Wachttorens moest zelf de oplossing zoeken. Maar ook hiertoe was men in staat. Men ging de Organisatie-idealen wat lager stellen.

Twee dingen moesten gebeuren: 1. De Organisatie moest niet langer christelijk willen zijn en 2. Zij moest binnen haar leerschema ruimte maken voor grote massa's ongeestelijke mensen. In 1925 had men reeds getracht te komen tot een nieuwe vorm, toen men begon te leren dat individuele karakterontwikkeling overbodig was en vervangen moest worden door het ruimer begrip van Wachttorens Publisher (propagandist). Dit kon iedereen worden. Hiervoor was alleen maar nodig te voldoen aan enkele eisen, die in geen enkel opzicht geestelijk waren. Ze waren zuiver vleeselijk of zakelijk en bestonden uit tijdrapporten, boekenverkoop en vergaderingsbezoek. Men had dus reeds de oplossing voor het probleem van de ongeestelijke massa die op komst was. Spoedig ging men dit met alle kracht aanpakken en toen kwam er een hele verandering in de samenstelling van het WT-genootschap. Ze werd toen wel echt "een wijnstok van de aarde", omdat ze zich geheel sneed van de Christelijke Wijnstok, waarover Jezus spreekt in Johannes 15. Lees dit hoofdstuk maar eens, om de ontaarding van de Wachttorens, ten volle te begrijpen.

Tot nu toe hadden de Bijbelonderzoekers geloofd dat zij die in deze tegenwoordige tijd ontrouw waren gebleken in het bereiken van het doel van de hogere roeping, maar die wel door de Geest wedergeboren waren (daar dit alleen mogelijk maakt om door Jezus Christus tot God te komen) nogmaals een korte tijd een kans zouden krijgen tijdens het Duizendjarig Rijk. Zij zouden uit de grote beproeving, waartoe ze door hun afval gedoemd waren, gered worden voor de eeuwige zaligheid. Hun loon zou echter niet een plaats op de troon met Christus zijn, maar met de engelen vóór de Troon. De Wachttorens moest nu deze uitlegging veranderen en aantonen dat deze grote menigte bij nader inzien geen geestelijke, maar een aardse groep was. Wel, dat was gemakkelijk. Zei de Psalmist niet: "De aarde is de voetbank van Gods Troon"? Als dus deze groep, zo redeneerde men, een plaats zal krijgen niet op, maar vóór de Troon, volgt daaruit dat ze aards moet zijn. Daarom vormt zij dan ook een ongeestelijke klasse, die gaat leven in het koninkrijk op de aarde, zoals de Jonadabs geleefd hadden in het midden van de joodse Theocratie. Maar ieder die de moeite neemt de bijbel te onderzoeken, zal zien dat de tronen van Openbaring 7 ook op de aarde geplaatst waren en dat de aankondiging van deze grote schare gedaan is onder heel andere omstandigheden dan wordt verondersteld in de uitleg van de Wachttorens. Het bestuderen van Openbaring 7 zal niet alleen dit eigenaardige argument

van kracht beroven, maar ook een treffend voorbeeld geven van de manier waarop het WT-genootschap de Schrift als bewijs gebruikt voor haar argumentatie.

De boeken "Preparation" (Vorbereiding) 1933 en "Riches" (Rijkdommen) 1934 verschenen om deze nieuwe formulering weer te geven en samen te vatten. Dit geschiedde tevens om de nodige motivering voor de gewone man begrijpelijk te maken, zodat hij de taak op zich kon nemen die het WT-genootschap voor hem had uitgestippeld. Er moest niet alleen ruimte worden gemaakt voor een nieuwe klasse, maar men moest ook de indruk wekken dat het geestelijk niveau nu hoger leek dan dat 't welk het Genootschap nu trachtte te laten varen. Men moest nooit kunnen zeggen dat de Jehova-getuigen hun idealen lager hadden moeten stellen. Ze hadden er zo vaak met zekere wellust op gewezen dat de Rooms-katholieken dit uit praktische overwegingen hadden gedaan. Deze verandering moest daarom zeer voorzichtig en zeer handig aan het gewone volk worden aangekondigd.

Het inlijven van de Gibeonieten

We zullen wat uitvoeriger uiteenzetten welk knap gebruik gemaakt werd van de tekening die de Schrift geeft van de Gibeonieten. U zult zich herinneren dat de Gibeonieten inwoners waren van een Kanaänitische stad die lag aan de weg waarlangs Israël trok bij de verovering van het beloofde land. Lang voordat Jozua en de Israëlieten in de buurt van de stad kwamen, zonden deze goede lieden een deputatie naar Jozua, met de belofte zich te onderwerpen als ze in ruil daarvoor een belofte van bescherming ontvingen. De Gibeonieten lieten het voorkomen alsof zij uit een ver verwijderd land kwamen. Pas nadat er een wettig vredesverdrag was aangegaan, werd ontdekt dat de Gibeonieten Jozua beetgenomen hadden. Israël kwam het verdrag met tegenzin na, maar het stond de Gibeonieten toe in hun midden te wonen en te delen in zijn zegeningen. Het leverde zelfs slag voor hen tegen Kanaänieten. Maar Israël nam de Gibeonieten niet in zich op. Het maakte hen tot slaven of tot "houthakkers en waterputters", zoals de Schrift het uitdrukt (Jozua 9 : 3-27 en 10 : 6-10). De Gibeonieten wilden deze situatie graag in ruil voor de verkregen weldaden aanvaarden. Dit verhaal koos het WT-genootschap uit de geschiedenis van Israël om de rol, die het toedacht aan de Jonadabs of ongeestelijke "Grote menigte" in zijn midden te rechtvaardigen en te verklaren.

Deze geschiedenis leende zich verwonderlijk goed voor het doel van het Genootschap - al zal iemand die zich nog niet in de greep van de Wachttorens bevindt en nog niet gehypnotiseerd is door het Wachttorens-jargon - moeite hebben het verband te zien. In elk geval stelde het Genootschap door deze uitlegging zijn idealen niet lager. Had het hier inderdaad niet een bijbels voorbeeld, dat zijn houding sanctioneerde? Het stelde zijn idealen zelfs hoger, immers op het vlak van de Wachttorens, eigenlijk de gebaande weg naar het Zion van Jesaja 35. Zo was er een weg bereid voor de menigte van nieuw ingeschrevenen om te komen wonen in de "Nieuwe Natie". Het hinderde niet meer dat zij niet wedergeboren waren. Zij konden binnen de omheining van Gods Organisatie wonen als "slaven", als moderne "houthakkers en

waterputters", om zo te zeggen. Wat een uitzicht werd hier voor de Wachttorens, krachtens deze uitlegging, geopend! Het WT-genootschap zag heel goed dat deze nieuwe klasse bij miljoenen aanwezig was in Kanaän, d.w.z. in de landen van het christendom. Het boek: Preparation (Vorbereiding) 1933 toont bij de bespreking van de profetie van Zacharia aan dat dit niet beperkt zou blijven tot het christendom. Deze klasse zou getrokken worden uit alle volkeren der wereld, het zij christelijke of heidense. Want "tien mannen zullen het kleed aangrijpen van één joods man". Hiermede werd bedoeld dat andere volkeren, buiten het christendom, ook miljoenen van zulke mensen "van goede wil" hebben. Deze laatste uitdrukking wil dan een zekere differentiatie aangeven. Op een dergelijk spitsvondige manier legde het WT-genootschap hier de grondslag voor:

- a) de komst van een grote, ongeestelijke, dus niet christelijke, klasse uit de landen van het christendom; en later voor
- b) de komst van een nog grotere klasse uit de heidense volkeren, een klasse, die zelfs nooit aanspraak heeft gemaakt op geestelijk leven, zoals dat in het christendom bestaat.

De Jonadabs zouden dus natuurlijk "de grote menigte" worden.

Het christendom verworpen

Het WT-genootschap had nu een punt bereikt vanwaar het gedwongen werd om verder te gaan. Rustig en ongemerkt moest het zich nu ontdoen van het christelijke gewaad, dat het zo lang had gedragen als bedekking en vermomming. Dit was nodig als het tenminste enig succes wilde boeken bij de ontevreden massa's in het christendom en later bij de heidenen die Christus haten. Daarom ging het WT-genootschap verandering aanbrengen in zijn aanduiding of naam. "De enige naam onder de hemel, waardoor mensen behouden kunnen worden" was een beletsel geworden voor de "Vooruitgang" van het Nieuwe Wereldgenootschap. Die was niet langer geschikt voor zijn politiek van wereldheerschappij en paste ook niet meer voor zijn doel, om over de hele wereld proselieten te maken. Er moest een algemene en meer universele aanduiding gevonden worden. Toen men nog eens terug zag op het plan van organisatie, dat men naar het voorbeeld van het Israël van het Oude Testament gemaakt had, kwam men al spoedig op de idee zich Jehova-getuigen te noemen, naar de naam Jehova. Men vergat, door zo alle verband met Christus te verbreken, dat men zich zelf ook openlijk tot tegenstanders verklaarde van Hem, die Christus bij Zijn komst op aarde gezonden had tot verlossing der mensen. En wat in onze tijd al even erg is, ze stellen zich door zo te handelen, als Organisatie, vierkant tegen Christus' wederkomst. Ze vertoonden de karakteristiek van "de gruwel der verwoesting", waarover Daniel sprak, "staande op de plaats, waar hij niet behoort". En evenals de Apostel waarschuwt inzake de antichrist, zo neemt de Nieuwe Wereldmaatschappij het op tegen de wederkomst van Christus. Deze Wachttorens-leer werd zo een bedwelmende en koppige wijn, "die al de volkeren der wereld dronken maakte", in plaats van ze in een toestand

van nuchterheid te brengen, waartoe Paulus oproept, als zo nodig tegen de tijd dat het einde nadert.

Zo werd 1931, waarin dit geschiedde, een nieuwe mijlpaal in de geschiedenis der Theocratie. Sinds 1919 waren twaalf jaren van "de tweede verdieping" van het WT-genootschap (zoals ik de nieuwe groepering noemde) verlopen. Daar dit een historisch feit was, dat viel binnen het gezichtsveld van alle Jehova-getuigen die hun boeken lazen, greep het Genootschap deze gelegenheid aan om zijn nieuw aangenomen leerregels en praktijken vast te leggen. Het deed dit door een driedelig herdenkingsboek uit te geven, getiteld: "Vindication" (Verdediging) 1932. Ofschoon het Genootschap nu de naam van Christus verloochend had, achtte het niet onlogisch voor zijn doel gebruik te maken van één van Christus' gelijkenissen. Het zag er zelfs voordeel in. Het zou het feit helpen verdoezelen dat het opportunistisch het christendom de rug had toegekeerd door een andere naam te kiezen dan de enige waardoor de mensen behouden kunnen worden. Bovendien kon het ook nog een christelijk tintje geven aan zijn argumenten. Het vond een gelijkenis die wonderwel geschikt was voor dit misbruik, namelijk de gelijkenis van de tien arbeiders in de wijngaard. Het vergeleek de twaalf jaren sedert 1919 met de twaalf uren van de gelijkenis. Al de werkers in de Organisatie moesten een zelfde beloning ontvangen, ongeacht de duur of de aard van het werk. En welke beloning moest dat zijn? Wel, de wonderschone nieuwe naam: "Jehova-getuigen". Deze gelijkenis paste wel buitengewoon goed. De Organisatie vervulde zelfs de rol van de mopperaars. Zij waren de ouderen of liever degenen, die langer gewerkt hadden. Het was de Mordechai-Naomi-klasse, die met enkelen van de nieuwe Ruth-Esther-klasse zich teleurgesteld en ontevreden afgewend hadden. Maar allen zonder uitzondering en zonder onderscheid, zelfs de nieuw ingekomenen (de ongeestelijke Jonadabs) zouden nu één naam hebben. De geestelijk en de ongeestelijk gezinden zouden gelijk begrepen worden onder de ene naam: Jehova-getuigen. Hiermede had de gelijkenis aan haar doel beantwoord. Dit gaf allen, ongeacht welke klasse, eenzelfde positie in de Organisatie. Het maakte er een synagoge of een vergadering van, even omvangrijk als het koninkrijk en de volkeren der wereld. Door deze toepassing der gelijkenis maakte het Genootschap zichzelf tot een Theocratie, pretenderende het geestelijke Israël of de "Nieuwe Natie" (zie Openbaring 2 : 9) te zijn. Hiermee keerde het de rug toe aan de Ecclesia of Kerk van Jezus Christus, die op uitverkiezing berust en in haar structuur niet alles omvat zoals de Joodse synagoge. Dus het WT-genootschap en zijn Jehova-getuigen hielden op christelijk te zijn, in wezen, zowel als in naam.

Maar om de bedoelde massa's uit het christendom te halen en later uit het heidendom, moest de Organisatie zich naam maken. De beste manier, om dit doel te bereiken was ten strijde te gaan. Het is verwonderlijk hoe goed en hoe lang de bijbelse geschiedenis der Gibeonieten het doel van de Wachtoren diende. Het Genootschap ging nu, net als het oude Israël gedaan had, oorlog voeren, ten behoeve van zijn aangenomen "Gibeonieten", de Jonadabs. Het voerde strijd voor "vrijheid van godsdienst" en ging hiervoor de gehele gerechtelijke weg af, van Vrederechter tot het Hoge Gerechtshof. De hele strijd door speelde het Genootschap huichelachtig de rol van

martelaar en verdrukte, maar kwam er tenslotte uit te voorschijn als de overwinnende held. De campagne was voor de volle honderd procent een succes. De bijzonderheden van deze strijd zullen op de volgende bladzijden verteld worden. Ja, het WT-genootschap had zich gebogen om de slagen op te vangen en had overwonnen.

XII. Er wordt afgerekend

De toestand in 't begin der dertiger jaren

De Wachttore-leiders hadden nu de middelen voor een scherpe controle van bovenaf over de gehele Organisatie geperfectioneerd. Door hun boeken, brochures en de "Wachttore" hadden zij een leerstelling-dwangbuis gesmeed. Daardoor ontstond er een Genootschap-mentaliteit, een nieuw soort denken, dat we vroeger in 1926 in Duitsland "Gleichschaltung" (gelijk schakeling) hadden genoemd. Dit kwam uit in de manier waarop men nu ging studeren: de bijbellezingen op zondag werden vervangen door pasklaar gemaakte Wachttore-studies met dito vragen en dito antwoorden. De gebeds- en getuigenis-bijeenkomst werd vervangen door de Dienstvergadering, waar de instructies van het Genootschap met wekelijkse overzichten en regelingen voor plaatselijk gebruik het enig punt van bespreking vormden. Het bijbelonderzoek thuis moest wijken voor boekstudies met Genootschap-leerboeken en in plaats van de bijbel. De bijbel werd gedegradeerd en zo goed als alleen nog gebruikt om even na te slaan. Boeken, als Licht I en II, 1928, die over Openbaring schreven vanuit de nieuwe Wachttore-visie, en Vindication I, II en III (Rechtvaardiging) en Religion (Religie) vielen elk christelijk leerstuk en praktisch elke leefregel aan die in de loop van 2000 jaren bij de beschaafde mensen tot ontwikkeling waren gekomen.

In het pogen om een, superstaat of een geestelijke extraterritorialiteit te scheppen, ging men in deze boeken en brochures het eisen van boekverkoop-vergunningen in de steden sterk afkeuren als onwettig en ongepast, noemde men het groeten van de vlag van een land afgoderij, het beleefd afnemen van de hoed voor een dame schepsel-verering en waren duizend en één dingen, die wij heden als algemeen gebruik aanvaarden, volgens hen, onbijbels. Niet alleen werden de Organisatie-instructies voor veranderingen in de leer door de Jehova-getuigen gretig gelezen, maar in de samenkomsten voor Wachttore-studie, de Dienstvergaderingen en de samenkomsten voor boekstudie, werden ze er bij de mensen ingehamerd. Al spoedig bleken de vruchten van zulk geconcentreerd onderwijs en intensieve hersenspoeling uit een verdere voortgang en volmaken van de begeerde Theocratie. Wat hier gebeurde bewijst treffend de waarheid van de bewering dat het afwijken van de Schrift consequenties heeft. Men begon met het loochenen van de bijbelse stelling, dat alle broeders in Christus voor God gelijk zijn en dat er in hun midden geen verschil mag komen. Paulus zegt: "Want gij allen, die in Christus gedoopt zijt, hebt u met Christus bekleed. Hierbij is geen sprake van jood of Griek, van slaaf of vrije, van mannelijk en vrouwelijk, gij allen zijt immers één in Christus Jezus." (Galaten 3 : 27, 28). Dit onderricht hebben zij genegeerd. Hierna kwam al spoedig het moment waarover Paulus schrijft aan Timotheüs: "Want er komt een tijd, dat de mensen de gezonde leer niet meer zullen verdragen, maar omdat hun gehoor verwend is, naar hun eigen begeerte zich tal van leraars zullen bijeen, halen, dat zij hun oor van de Waarheid zullen afkeren en zich naar de verdichtfels keren" (2 Timótheüs 4 : 3, 4). Hoe duidelijk blijkt de waarheid hiervan bij de Wachttore-slaven. Elk der klassen - de Mordechai-Naomi-klasse; de Ruth-Esther-klasse en de

Jonadab-klasse hadden hun gehoor verwend - waren er tuk op zoveel mogelijk goede dingen te horen van hun eigen klasse en zoveel mogelijk slechte dingen van de andere. Natuurlijk kon alleen een groep eerste klas leraars een programma opstellen dat elke klasse afzonderlijk en toch ook alle klassen samen zou kunnen bevredigen. Daar was de getrouwe en beleidvolle slaaf-klasse nu juist uitermate geschikt en onmisbaar voor. Deze superieure klasse talmde niet elke gelegenheid aan te grijpen de klassen tegen elkaar op te hitsen in een strijd om gunst en goede positie in het Genootschap. Voor de buitenwereld bleven ze het christendom beschuldigen, verdeeld te zijn. Daar maakten zij veel drukte over en ze wierpen de christenen Paulus' dringende vraag: "Is Christus verdeeld?" voor de voeten, maar in de praktijk waren ze zelf hopeloos verdeeld. Eerst had men al dadelijk "het overblijfsel" en Jonadab. Dan was "het overblijfsel" weer verdeeld in de Mordechai-Naomi-klasse en de Ruth-Esther-klasse en de Jonadabs in "de mensen, van goeden wille" en de "Grote Menigte", allemaal verschillende schakeringen. Organisatorisch waren ze geordend in Directeuren van het Genootschap en de bevoorrechte leden; dan Bethellieten en Dienaars voor de broeders en afdelingsdienaars; verder groepsdienaars en de gewone dienaars of propagandisten. Natuurlijk is dit nog te eenvoudig voorgesteld. En maar steeds meer kwam men door het onderwijs in een bepaalde richting tot wat men "denken-in-ganzepas" zou kunnen noemen en door de voorschriften der Organisatie tot "ganzepas-actie".

Martelaarschap met een bedoeling

Terwijl er een vloed van gedrukte propaganda uit Brooklyn kwam, die een stroom van nieuwe instructies bracht (hersenspoelingstof) gebeurden er dus drie dingen, die een belangrijke koerswijziging noodzakelijk maakten. In de eerste plaats lukte het niet langer grote massa's boeken te verkopen door ze alleen maar van huis tot huis aan te bieden voor een bijdrage. De mensen weigerden bijdragen te geven. Vervolgens bleek dat er een sensationele methode nodig was om de naam Jehova-getuigen er eens voor goed in te krijgen. Ten derde was het om de aandacht te trekken nodig, door het opwerpen van allerlei geschilpunten, een oorlogstoestand te scheppen. Men was gekomen tot het punt waarop alles wat geschreven was in de boeken: Preparation (Voorbereiding) en Religion (Religie) in praktijk moest worden gebracht. Het werd nu de opzettelijke tactiek van het WT-genootschap om de Jehova-getuigen gehaat te maken bij alle mensen, door hun manier van prediken, door de methoden die zij volgden en door wat ze verkondigden. Zij hoopten daardoor zichzelf in een positie te brengen, waar ze martelaars ter wille van hun geloof zouden schijnen. Daarom stelden zij zondag-getuigenis-groepen in. Zij vergeleken deze, met gebruikmaking van de terminologie der Openbaring naar de uitlegging in het boek "Light", bij "sprinkhanen, die het laagje vernis van de religie-aanhangers wegvreten".

Om een effectieve campagne te voeren besloten zij zich te concentreren in een streek die geriefelijk dicht bij Brooklyn lag. De staat New Jersey scheen zo'n geschikte streek om "voor de leeuwen te worden geworpen" en naar zij hoopten daar het martelaarschap te vinden. Er waren twistpunten genoeg te vinden die ze konden gebruiken in het half stedelijke New Jersey.

Er waren daar heel veel deftige gemeenten, soms vlak bij elkaar, met een bevolking die graag haar zondagen in rust en vrede doorbracht. Men ging, als men dat verkoos, naar de kerk waaraan men de voorkeur gaf of men bleef thuis om te rusten. Op deze mensen kwamen de getuigen-groepen des zondags af als zwermen sprinkhanen, om het "verniss van dit vredig toneel weg te vreten".

Het regende spoedig klachten op de bureaus van de burgemeester en de politiecommissaris, soms honderden tegelijk. Toen de politie de Jehova-getuigen aanhield en hen naar hun vergunning vroeg voor 't venten met boeken, hadden ze die niet en zij weigerden natuurlijk die aan te vragen. Daar zij hier kans op martelaarschap aanvoelden, kwamen zij vaker terug dan ze anders zouden gedaan hebben. Omdat de stadsbestuurders tevergeefs geprobeerd hadden paal en perk te stellen aan het komen en gaan der Jehova-getuigen, stelden zij een verordening vast waarbij boekverkoop zonder vergunning verboden was met boete bij overtreding. Hiermee liepen ze juist in de val die de Wachtstoren zo handig opgesteld had. Intussen had het Genootschap hard gewerkt aan een regeling ter voorbereiding van de gevechten, die het duidelijk voorzag. Het organiseerde divisies van Jehova-getuigen, samengesteld uit ongeveer 15 compagnieën, ieder in een dichtbevolkte gelijk gearde streek. Deze opstelling in divisies zou vlug georganiseerde massa-actie mogelijk maken en zou aan elke kleinere eenheid, die in moeilijkheden raakte, een ruggensteun verschaffen, om de tegenstand te kunnen volhouden. Zulke divisies werden opgericht door districtsvergaderingen. Er werden districtsverdedigings fondsen bijeengebracht voor de komende gevechten. Deze fondsen werden verkregen door inschrijving van de leden der verschillende samenstellende groepen en werden aangevuld door de opbrengst van het exploiteren van cafetaria's tijdens de vele vergaderingen. Dat bracht veel geld in het laatje. Op deze manier maakte het Genootschap van New Jersey een proefgebied voor massa-actie. Daar moest de techniek geleerd worden, die in de toekomst overal zou worden toegepast.

De autoriteiten, lastig gevallen door woedende en in paniekstemming verkerende burgers, speelden juist in de kaart van de Jehova-getuigen door met arrestaties te beginnen. Toen dat eenmaal gebeurd was, kwamen de Jehova-getuigen telkens weer terug om massa-arrestaties en vonnissen uit te lokken, waartegen zij onmiddellijk in beroep gingen. Al spoedig raakten de Gerechtshoven van New Jersey letterlijk in de knoop met al die gevallen. Het Genootschap zou aan de procesvoering vlug een einde gemaakt kunnen hebben, door zich te beroepen op het recht van persvrijheid. In plaats daarvan ging het liever de strijd voeren onder het aspect van godsdienstvrijheid. Men trachtte de rechtbank er toe te krijgen te verklaren, dat wat zij deden (boekverkoop) een vorm van religie-prediking was. Het Genootschap begreep dat hoe langer dit geding zou duren, zo veel te meer winst er van zou komen. De rechtbanken bleven volhouden dat aan de Jehova-getuigen geen vrijheid van godsdienst ontzegd werd; dat zij niet lastig gevallen werden bij hun eredienst in de koninkrijkszalen, et cetera. Het werd hun zelfs toegestaan, boeken te verkopen, als zij vergunningen hadden.

De Jehova-getuigen kwamen niet voor de rechters met schone handen. Zij zelf vielen op een ruwe en brutale manier de godsdienst aan. Door hun uiterste onbeschaamdheid irriteerden zij de rechtbanken zodanig dat deze hun het begeerde martelaarschap verleenden in de vorm van boeten en gevangenisstraf. De Jehova-getuigen deden het dan voorkomen alsof zij gearresteerd, verhoord en veroordeeld werden wegens het uitoefenen van hun godsdienst. Zij gingen dan luid schreeuwen over onverdraagzaamheid, ofschoon zij zelf herhaalde malen openlijk verklaard hadden: "Religie is bedrog en zwendel". Door gebruik te maken van massale actie, met steun van de divisies, kwam het vele malen tot volksoplopen, zodat de gevangnissen vol werden. Dan kregen de autoriteiten er van langs. Wij wisten best, dat de Wet op persvrijheid ons het recht gaf, onze boeken, brochures en pamfletten zonder censuur te verspreiden. Tot nog toe hadden we ons onthouden, daarvan gebruik te maken, omdat onze nu gevolgde methoden veel meer de aandacht trokken en ons het begeerde martelaarschap bezorgden. Dit had buitengewoon veel waarde als reclame en bezorgde ons sympathie.

Dat deed het

Deze gevechten met de rechtbanken brachten ons alles wat er van verlangd werd. Door aanhoudend gezeur over het onrecht plegen ten opzichte van een minderheidsgroep ontstond er langzamerhand een nieuwe categorie, die toen zij over deze gevechten hoorden en lazen, de vele boeken van de Jehova-getuigen, die ze vroeger gekocht hadden, begonnen te lezen. Deze mensen kochten ook de nieuwe boeken, die hun op elke straathoek werden aangeboden en schreven bij honderdduizenden in op "Consolation" (Troost) en de Wachttorens-tijdschriften. Zo ging het boekverkoopwerk weer mooi vooruit en de uitgaven werden weer genomen tegen betaling van een bijdrage.

Het Amerikaanse volk heeft de neiging zich te verzetten tegen alles wat naar willekeur zweemt of wat wordt teweeg gebracht door grote organisaties, zoals in onze historie vanaf de Vrijheidsoorlog wel bewezen is door de "Boston Theepartij" en de "Whiskey opstand". Juist om dit gevoelige punt in het latent besef van persoonlijke vrijheid te raken, werden deze gevechten geleverd en over 't geheel met succes. Door deze gevechten werd nog een ander belangrijk doel bereikt. Het WT-genootschap en de Jehova-getuigen traden hier op als de grootmoedige kampioenen van wat zij gevat noemden "de mensen van goeden wille". De Jonadabs kwamen in het volle licht als een massagroep. En bij hen hamerde het Genootschap het er, door middel van eenzijdige berichten en verhalen in zijn tijdschriften en boeken in, dat er een grote strijd werd gestreden voor hun rechten en hun vrijheid van godsdienst. De publieke pers hielp hierin mee, doordat ze vrijwillig ruchtbaarheid gaf aan het arresteren, de openbare behandelingen en de vonnissen. En hoe treffend was de analogie met de Gibeonieten! Het Genootschap legde nauwkeurig uit dat het precies op dezelfde manier opgekomen was ter verdediging der Jonadabs, als Jozua en de Israëlieten gedaan hadden in de slag tegen de Kanaänieten ter verdediging van Gibeon. En zoals van die dag af de Gibeonieten Israëls slaven

waren geworden, of "houthakkers en waterputters", zo waren nu de Jonadabs Wachttoeren-slaven.

"Misschien zult gij geborgen worden op de dag van Zijn toorn"

Het gold nu voor zeker dat de menigte, die thans binnenkwam, geen christenen meer waren, geen wedergeborenen "uit de Geest". Ze waren Jonadabs, die in de Organisatie gekomen waren om te ontkomen aan de naderende storm van Armageddon, die elk ogenblik kon losbarsten. Zij kwamen om bescherming te vinden in de Vrijstad of de Theocratie. Het was hun heel precies geleerd, dat, als ze binnen de grenzen der Organisatie bleven en niet afdwaalden; wanneer zij al haar voorschriften trouw opvolgden; oplettend luisterden naar het Wachttoeren-onderricht en wanneer zij als propagandisten er regelmatig op uit gingen en de tijd die zij daarvoor gebruikten, rapporteerden, zij dan misschien gered zouden worden in het Armageddon.

Wat een motief! Maar.. het deed het en doet het nog. Dit "misschien zult gij gered worden", zo tegengesteld aan onze zekerheid als christenen, werd bijgebracht door een aanhaling uit Zefanja 2 : 1-3: "Kom tot u zelf, ja, kom tot inkeer, gij schaamteloos volk, voordat het besluit tot uitvoering komt - als kaf gaat een dag voorbij - voordat over u komt de dag van de toorn des Heren. Zoekt den Here, alle ootmoedigen des lands, gij, die Zijn verordening volbrengt; zoekt gerechtigheid, zoekt ootmoed; misschien zult gij geborgen worden op den dag van de toorn des Heren". Natuurlijk was het gebruik dat de Wachttoeren van deze gebiedende oproep tot zelfonderzoek maakte verkeerd en verdraaiing van de tekst. Het diende echter het doel en daar kwam 't alleen maar op aan. Het deed de Jonadabs voortdurend naar de Wachttoeren opzien als de weg ter ontkoming aan het dreigende Armageddon. De verkeerde uitlegging van deze tekst door de Wachttoeren betekende echter meer. Het proclameerde in welsprekende taal voor allen, die oren hadden om te horen, dat het Genootschap geen christelijke Organisatie was. Want als het christelijk geweest was, kon het en zou het met zekerheid redding beloofd hebben aan allen die zich met waar berouw tot de Heer wenden. Alles wat het kon beloven was een mogelijke redding (misschien) van een denkbeeldig gevaar.

Gespleten persoonlijkheid

Tijdens deze periode werden nieuwe methoden van uitgeven en getuigen beproefd. Alles was gaandeweg gebracht op een basis van massaproductie. Verdwenen was de individuele training van de individuele bijbelonderzoekers, die dagelijks Gods Woord bestudeerden en in volkomen afhankelijkheid van het werk van de Heilige Geest. Het doordrenken met bepaalde ideeën was gekomen in de plaats van bijbelonderzoek en de geest der Jehova-getuigen werd vermoeid en de harten werden ziek als gevolg van de verschrikkelijke psychologische druk die op hen uitgeoefend werd. Zij, die nu in de Organisatie kwamen, ondergingen tegelijk de werking van een individuele en van een organisatorische activering. Divergerende centra van gedachten en gevoelens werkten afzonderlijk en veroorzaakten een misvormde kijk op alles. Als iemand in

zijn denken en doen handelt naar een dubbele maatstaf, kan hij tegenover zichzelf niet waar zijn. Hij kan geen geldige en juiste beslissingen treffen in zijn leven, ethische noch morele. Als aan de ene kant iemand gelooft dat het de christelijke leer is om zijn persoonlijke zaligheid uit te werken door de christelijke leer in het leven in praktijk te brengen en hem aan de andere kant de oppervlakkige normen voor een Kingdom Publisher (propagandist) worden voorgelegd, zal hij vroeg of laat bezwijken tengevolge van een dubbele levensstandaard en aan casuïstiek ter verdediging van zijn gedrag. Daar nu zulk een druk en spanning op geest en hart te groot zou zijn om te dragen, neemt zo iemand, om zijn gezond verstand te beschermen, zijn toevlucht tot de oppervlakkigheid van uiterlijk routinewerk en banaal gepraat. Omdat in het werk der prediking de Jehova-getuigen niet zelfstandig geestelijk mochten denken, onder de leiding van de Heilige Geest, waren ze onmachtig om de christelijke strijd te strijden en krachtadig het zwaard des Geestes te voeren, welke is het Woord van God (Efeze 6 : 17).

Daar de Jonadabs niet wedergeboren waren en er dus geen sprake kon zijn van geestelijke groei en rijping als individueel christen, konden ze natuurlijk niet over persoonlijke ondervindingen spreken, waarover Paulus schrijft in Romeinen 10. Bovendien hadden ze een volledige hersenspoeling ondergaan door het gebruik van stereotype leerboeken, uitgegeven door het WT-genootschap. Elk begrip van zelfstandig christelijk denken en onderzoek, dat er misschien nog bestond, werd verdrongen door een nieuw stel waarden, nieuwe beginselen voor denken en doen.

De testimonium-kaart (getuigenis-kaart)

Als gevolg van dit alles krijgen we de bekende testimonium-kaart. De geestelijke activiteit van de propagandist was zo verminderd, dat het hem bijna onmogelijk werd de boodschap die hij te brengen had, bekend te maken bij zijn gaan van deur aan deur. Vandaar een testimonium-kaart, klaargemaakt op het hoofdkwartier. De Getuige kon deze kaart aan de huisheer tonen ter verklaring van het doel van de boekverkoop, waar hij mee bezig was, net als een doofstomme doet, als hij zijn waren aanbiedt. Ogenschijnlijk diende dit trucje om de propagandist te helpen meer boeken te verkopen. In werkelijkheid had het een veel boosaardiger doel. Het Genootschap beseftte dat de nieuwe klasse van Kingdom Publishers (propagandisten) en de Jonadabs inderdaad maar heel weinig van de bijbel wisten. En nu moest de testimonium-kaart deze onwetendheid verbloemen en tegelijkertijd de boekverkoop bevorderen. Verder zou de testimonium-kaart dienen om die ouderen, die heel goed "het zwaard des Geestes, 't welk is Gods Woord" konden hanteren en in wie kennelijk de Heilige Geest werkte, wat in bedwang te houden. In dit geval deed de kaart dus dienst als dwangbuis en "bluste tenslotte de Geest uit" in geval men zich onderwierp aan dat dwaze gedoe.

Deze testimonium-kaart was een boosaardig ding, dat deerniswekkende gevolgen mee bracht. Tijdens de Tweede Wereldoorlog, toen ik principiële dienstweigeraars vergezelde naar onderzoeksinstanties die zitting hielden om de geldigheid te onderzoeken van hun aanspraak

op het ambt van dominee, bemerkte ik tot mijn grote ontsteltenis, dat de meeste van zulke Jonadabs niet in staat waren ook maar de eenvoudigste vragen over de bijbel te beantwoorden. Het was schrikbarend te ontdekken, hoe weinig de Jehova-getuigen van de Jonadabklasse van de bijbel af wisten en hoe ze alleen maar wisten wat besproken was in de Wachttorentijdschriften en in de door het Genootschap uitgegeven boeken. Ik schaamde mij werkelijk daar te zitten en te luisteren naar hun gekuch en gestotter. Eén van de commissieleden zei eens: "U wilt mij vertellen dat u dominee is en u kunt mij niet zeggen waar dit Schriftgedeelte te vinden is!" "Wij gebruiken deze preekmethode niet; wij gebruiken een testimonium-kaart", antwoordde de Jonadab verwaand. Die testimonium-kaart toonde duidelijk hoe diep heel dat volk gezonken was dat zich eens beroemd had op zijn scherpzinnigheid en kennis van de bijbel. In plaats van wedergeboren te zijn door het Woord der Waarheid (Jakobus 1 : 18) waren de Jonadabs wedergeboren door de Theocratische geest van massaorganisatie, door een ander zaad dan het Woord van God, door het massazaad van de Wachttorenuitgaven. Met huichelachtige woorden had het Genootschap koopwaar van hen gemaakt, waartegen de apostel Petrus al had gewaarschuwd.

Daar hun visie voor honderd procent berustte op de meningen en conclusies die ze lazen in de uitgaven van het Genootschap, was door hersenspoeling bereikt dat er niets meer te vinden was van een eigen mening of die van anderen, die ze vroeger, misschien half bewust, over de bijbel zouden gehad hebben. Hun eigen gedachten waren dus vervangen door de enge sfeer of beperkte gedachtewereld of, zoals de Wachttorenen het noemde, een "kanaal". Ze waren geheel doortrokken, van de Organisatie-mentaliteit. Door deze hersenspoeling vernietigde het WT-genootschap elke kennis die nog half bewust voorkwam in de geest van een Jehova-getuige en vulde de aldus ontstane leegte met scherp begrensde Organisatiekennis aan. Dit haalde eigenlijk de Kingdom Publisher (propagandist) neer tot het dierlijk niveau. Hij gedroeg zich als een kuddedier, instinctief en gedachteloos; of als hij dacht, dan geschiedde dit langs bepaalde, zeer nauwe "kanalen". Ieder, die niet precies zo deed, was een "maverick" (ongebrand kalf) of "unbranded doggie" (ongemerkt hondje, om een andere vergelijking met de kuddedieren te gebruiken), maar zou niet lang in de kudde, dat is in de Organisatie blijven. Hij zou óf een brandmerk ontvangen óf uitgeworpen worden.

De Jonadabs hadden slechts één doel, als ze er op uit gingen en dat was, om als robots of automaten te zeggen: "Ik vertegenwoordig het WT-genootschap" en dan de testimonium-kaart te overhandigen. Daarna boden zij het boek aan en beurden de bijdrage. Als ze dat dan een tijdje gedaan hadden, gingen zij naar huis, gingen daar zitten en maakten dan werktuigelijk hun rapport klaar over de tijd besteed aan de verkoop, op een formulier dat de Groepsdienaar hun verstrekt had. Dat was heel hun religieuze verantwoordelijkheid en hierin bestond voor hen "de redelijke godsdienst" waarover Paulus handelt in Romeinen 12. Religie was voor hen een zaak van "kreten en vormen" geworden. De Jehova-getuigen waren, door het slagen der goed gevormde plannen van de Getrouwe en beleidvolle slaaf-klasse in Brooklyn, nu slechts een

klasse robots. Verder dan de testimonium-kaart en het dagelijks rapport-strookje ging de hun toegestane persoonlijke vrijheid niet.

Dit alles is uitgelopen op de droeve stand van zaken die we heden bij de Jehova-getuigen moeten constateren. Door voortdurende onderdrukking van geest en hart zijn ze naar geest en naar gevoel ziek. Ze hebben waanvoorstellingen van vervolging en Armageddon verschrikkingen. Ze zoeken doorlopend ruzie en zijn niet in staat iemand anders op onze grote wijde wereld te waarderen. Alles is voor hen "gekanaliseerd" door de Brooklyn Wachttoeren. Er is geen tittel of jota, helemaal niets, dat persoonlijk van hen is in de karrenvracht boeken die zij verkopen. Ze zijn gevangen in een moderne slangenkuil.

XIII. Verdedigd door de rechtbanken

Achterdocht opgewekt

Bij het voortzetten van de wereldcampagne voor het verkopen van de Wachttorenen-uitgaven, begonnen sommige mensen in te zien welk een zwendel het was. Officiële personen en ook anderen kregen argwaan en vermoedden dat de enorme verkoop van deze Wachttorenen koopwaar onder het mom van godsdienstoefening niets anders was dan doodgewone boekenverkoop zonder vergunning. Hier en daar werden in kranten en tijdschriften vragen gesteld. Zo stond er in 1940 bijvoorbeeld een artikel van Stanley High in de Saturday Evening Post, getiteld: "Armageddon Inc" (Inc = N.V.). Toen het op deze manier aan de publiciteit werd blootgesteld, moest het Wachttorenen-opperbevel daartegen wel ageren. Het WT-genootschap wist dat de oppositie kwam van mensen die in de grond der zaak religieus waren en godsdienstvrijheid waardeerden. Bij het uitdenken van reactiemaatregelen, om de steeds sterker wordende overtuiging, dat de Wachttorenen-campagne zwendel was te bestrijden, hield het Genootschap daarmee rekening. Als een stad of een gehucht Jehova-getuigen arresteerde wegens het verkopen van boeken zonder vergunning, begon men onmiddellijk een procesactie, waarin geconstateerd werd dat dit niets anders was als prediken met het gedrukte blad in plaats van door het gesproken woord. Dit beroep op godsdienstvrijheid werd telkens maar weer herhaald, ondanks talloze nederlagen. Ze waren er veel te geslepen voor om deze lange reeks van verhoren en daarop volgende vonnissen, arrestaties en massa-acties met nog meer arrestaties op te geven.

Dit vuurvaste patroon beantwoordde uitstekend aan het doel. Langzaam maar zeker vestigde zich de indruk dat de Jehova-getuigen vervolgd werden, omdat zij hun "religie" uitoefenden, terwijl de beschuldiging dat zij zwendel pleegden langzamerhand op de achtergrond raakte. Tezelfdertijd hoopten de leiders der Organisatie dat nu de meest geliefde droom van het WT-genootschap werkelijkheid zou worden: erkend te worden als de religie van het land der vrijen en dapperen en daarna van de hele wereld. Deze droom had de Rechter voor het eerst gedroomd tijdens zijn gevangenschap en daarop volgende veroordeling en de ontbinding van het Genootschap. Zoals ik al eerder uiteen heb gezet, was en blijft dit het doel waar de hele Organisatie op uit is: de hele wereld te maken tot een Nieuwe Wereld Maatschappij. Het is echter ook hun Achilleshiel, want het wijst er op hoe erg ze verlangen respectabel te worden gerekend naar de maatstaf van deze wereld. Ze wisten dat zij dit doel een heel eind zouden kunnen benaderen via de overal gevoelde innerlijke sympathie van het Amerikaanse publiek voor de verdrukte. Vóór men met deze campagne begonnen was, had het volk niet langer boeken willen kopen bij de gewone huis aan huisverkoop. Nu begonnen velen weer belangstelling te tonen, al was het alleen maar om de Jehova-getuigen te steunen in hun strijd. Hoe dit in de praktijk te werk ging wordt geïllustreerd door wat ik ondervond bij mijn getuigen in Plainfield, New Jersey. Ik had juist een huis verlaten, waar ik twee gebonden boeken verkocht had, toen ik een politieauto langzaam naar het trottoir zag komen. De agenten riepen

mij, maar ik deed of ik hen niet hoorde. Ik liep door naar het portiek van het volgende huis. Een man, die door het raam alles gezien had, opende de deur voor mij, zelfs vóór ik klopte, en ik trad binnen. Ik kreeg dus ongevraagd hulp, om mijn arrestatie door de politie te voorkomen. Mijn weldoener verzocht mij te gaan zitten en sprak zijn ergernis uit over de politie. Hij kocht vier boeken, gaf mij een dollar als bijdrage en liet me daar zo lang blijven tot de politie vertrok, omdat het wachten begon te vervelen. Ik werkte, zonder verder lastig gevallen te worden de straat af en verkocht daar meer dan twintig boeken. Dergelijke ondervindingen deed ik vele malen op. Het Amerikaanse publiek kwam ons ongevraagd te hulp om de tegenmaatregelen van de politie te verijdelen.

"Religie is bedrog en zwendel"

Het is verwonderlijk hoe vaak en met succes het WT-genootschap van tactiek veranderde, al naar het het best voor zijn doel paste. Terwijl het WT-genootschap ogenschijnlijk alle krachten inspande om het Hooggerechtshof van de Verenigde Staten te laten verklaren dat zijn verkooppraktijken zich zuiver grondden op het recht van godsdienst, begon het met iets dat er diametraal tegenover scheen te staan. Het WT-genootschap liet door het gehele land de kreet aanheffen: "Godsdienst is bedrog en zwendel". Door zo anderen te beschuldigen leidden zij de aandacht af van de aanklacht dat zijn boekverkoop-campagne zwendel was. Al spoedig paradeerden de Jehova-getuigen de straten op en neer als sandwichmannen met de slagzin: "Godsdienst is bedrog en zwendel". Ze beweerden dat zij wel degelijk iets gaven voor het geld, dat zij ontvingen, maar dat de religie-aanhangers er niets voor gaven; of, zoals de Rechter het uitdrukte, "religie-dienst geeft niets dan lege schillen". Deze nieuwe list bracht spoedig het verlangde effect. De woede die er door ontstond verwekte bij velen van de meer gelovig gezinden afkeer en maakte dat het gepeupel op vele plaatsen tot daden van geweld overging. En nu moest de politie, die het tevoren zo druk had met hen te arresteren, juist andersom, hen beschermen tegen overlast.

De Jehova-getuigen speelden hun spel goed. Zij hielden op met vechten en ondergingen gewillig geweldpleging, arrestaties, rechtsgedingen, boycots, werkloosheid. Men liet sommigen van hen wonderolie drinken en dwong ze dan mijlen ver te lopen. Op deze manier wisten zij zich zelf in een positie van verdrukte minderheid te plaatsen terwille van de uitoefening van hun godsdienst. Door dit alles boekte de hele tactiek van het WT-genootschap met de boekverkoop en het overal oprichten van verenigingen van Jehova-getuigen een mooie vooruitgang. Door de nimbus van geloofsvervolging werden alle kunstgrepen van deze tactiek naar het algemeen gevoelen tot religieuze daden. Maar tenslotte verspreidde deze oorlogstoestand zich snel en nam zo in kracht toe, dat ze de leiders uit de hand dreigde te lopen. Dit was het sein voor het Genootschap om, teneinde de rechtbanken gunstig te stemmen, weer de wettelijke weg te gaan. Het beriep zich toen op de persvrijheid. En het had reeds al de rechtbanken op zijn hand, omdat het de indruk gemaakt had dat het een verdrukte religieuze minderheid was. Het Genootschap zette de vertoning van Griffin, Georgia op. Het bracht daar

de Lovell-zaak voor de hogere gerechtshoven en ging er tenslotte mee naar het hoogste gerechtshof van de USA. In hun inspecties verzekerden de leiders, dat de Jehova-getuigen arme christenen waren die gewoonlijk erg dure advertenties om hun vergaderingen aan te kondigen en hun geloof te propageren niet konden betalen. In plaats daarvan moesten zij goedkope pamfletten en boekjes gebruiken om aan de mensen het goede nieuws te brengen. Zij haalden het voorbeeld aan van Patrick Henry die ook pamfletten bezigde. En ook dat van Thomas Paine. Zoals te verwachten was, oordeelde het Hooggerechtshof van de USA dat de boeken en brochures die de Jehova-getuigen verspreidden onder de vrijheid van drukpers vielen en dat de verspreiding beschermd werd door de Grondwet van de USA en niet mocht worden belemmerd door stedelijke besluiten en vergunningen. Deze Lovell Griffin rechtszaak was de eerste overwinning van de Jehova-getuigen, maar geenszins de laatste. In feite was het slechts het begin van een lang verhaal dat in de landswet opgetekend werd over het wettig optreden van de Jehova-getuigen. Dat is iets wat tot op heden geen andere religie is gelukt. Daarom vrees ik wel eens, dat, tenzij hier een eind aan komt, Amerika in de toekomst het eerste volk kan worden, dat voor dit monstrum bezwijkt.

Het Genootschap liet geen gelegenheid voorbijgaan om de grote betekenis van deze overwinning te verkondigen! Als men de Wachttoeren-literatuur vanaf 1936 leest, zal men zien hoe er aanspraak gemaakt wordt op de wonderlijke daden die God te hunnen behoeve deed. De leiders beroemen er zich op dat God de vijand gebruikte om de Organisatie (de tweede Wachttoeren"verdieping") op te richten. Deze grootspraak gebruikten zij, om te rechtvaardigen dat het Genootschap de Theocratie van 1938 instelde (en zijn Theocratische eredienst). In deze literatuur verkneuterden zij zich openlijk over het feit dat politiechefs, stedelijke besturen, gemeentelijke rechtbanken, burgerlijke verenigingen, afdelingen van 't Amerikaanse Legioen en tenslotte het Hooggerechtshof der USA gemanoeuvreerd werden in een positie waar ze de krachten hielpen vormen die het Genootschap kon gebruiken om de Theocratie op te richten.

Nu aan de Jehova-getuigen de positie van een gevestigde religie was gegeven en hun geloofspraktijk om boeken te verkopen tot een wettige uitoefening van godsdienst verklaard was, hadden ze ook plaatsen voor godsdienstoefening nodig, evenals de andere religies. Per slot van rekening moesten ze toch ook front maken. Dat deden ze met de Koninkrijkszalen. Zij konden nu meer gaan doen aan massa-actie, om de aandacht te trekken van ieder die wilde luisteren. In de Organisatie was ruimte voor allen. Het christelijke standpunt van wedergeboorte door de Geest als een verkiezende norm was al lang verlaten. Ieder kon gemakkelijk Jehova-getuigen worden. Men moest alleen maar een Kingdom Publisher (propagandist) worden en van huis tot huis gaan om boeken te verkopen, de verkoop en de gebruikte tijd regelmatig te rapporteren en de bijdragen af te dragen. Ik moet dit wel vergelijken met het "merkteken van het beest" op hun hand. En al hun denken moest volledig in harmonie gebracht worden met dat van het WT-genootschap, door het lezen van het Wachttoeren-tijdschrift en de boeken en door ze te onderzoeken in streekgebouwen en de

Koninkrijkszalen. Deze eis tot eenheid van gedachte doet mij onwillekeurig denken aan het "merkteken van het beest" op hun voorhoofd.

Het consolideren van de winst

Deze overwinning van de heersende kerngroep, eerst in het Genootschap en dan ook daar buiten op het terrein van wereld, maakte de Getrouwe en beleidvolle slaaf-klasse sterk. Het WT-genootschap had nu het duizelingwekkend Theocratisch toppunt bereikt, waar het absoluut onbereikbaar was voor de oppositie en kritiek van uit de Organisatie. Het wist hiervan zoveel mogelijk partij te trekken. Als een van de Jehova-getuigen niet voor honderd procent meewerkte in het aannemen van "waarheden" en instructies van het hoofdkwartier, wilde het WT-genootschap niet langer met hem van doen hebben en hem geen werk meer geven of gunsten verlenen. Als iemand een of andere opdracht kreeg van het WT-genootschap, moest hij iets aandurven, anders werd alles weer van hem genomen. Dus zij, die het WT-genootschap het meest trouw waren, al waren hun talenten misschien nihil, kregen de grotere en meer belangrijke opdrachten toegewezen. Het WT-genootschap werkte altijd, als het maar enigszins mogelijk was, op een ogenschijnlijk Schriftuurlijke basis. In dit geval beriep het zich op deze uitspraak van de Heer: "Ik zeg u, dat ieder, die heeft, zal gegeven worden; maar van hem, die niet heeft, zal genomen worden, wat hij heeft." Niemand werd van die regel uitgezonderd, daar het voor zichzelf aanspraak maakte op het recht van volmacht voor het uitdelen van 's Heren gunst. De Wachtoren-leiders hielden strak en stijf vol dat hun, als de Getrouwe en beleidvolle slaaf-klasse, "alle goederen gegeven waren" door de Heer en dictatoriaal drongen zij dit woord aan allen in hun midden op. Volledig voordeel trekkend van hun zelf aangenomen positie van "Getrouwe en beleidvolle slaaf" gaven of namen zij naar willekeur, zoals zij het het beste achtten voor het welzijn van het Genootschap.

Als iemand weerspanning was en de bevelen niet wilde opvolgen of, nog erger, oppositie durfde voeren, schreven ze hem af, van oordeel dat hij meer tot last dan tot hulp was. Gewoonlijk ontsloegen zij zo iemand zó plotseling en zonder consideratie dat hij meestal niet begreep wat hem overkwam. Zij hadden de keus tussen verschillende manieren om het verband te verbreken en ontslag te geven en alle even afdoende en even venijnig. Als iemand door zijn gewilligheid om bevelen op te volgen toonde dat hij hun "jongen" ("slaaf", zoals ze 't later noemden) was, vertrouwden ze hem steeds meer opdrachten en verantwoordelijke taken toe en vergrootten zo zijn prestige binnen de Organisatie. Zij namen nooit de moeite er naar te vragen wat misschien de reden voor zulk een gewilligheid was, een bijbelse of een praktische of nog een ander. Ik weet het uit ervaring.

De Organisatie in Amerika bereikte tenslotte het punt dat wij in Duitsland reeds in 1926 bereikt hadden. We hadden toen Berlijn ingedeeld in veertig eenheden. Hier waren, om te beginnen met New York (dat oorspronkelijk in zeven eenheden verdeeld was) vele van de grotere gemeenten van het land op dezelfde wijze ingedeeld. Eerst werd (zoals we ook in Berlijn

gedaan hadden) eens per maand vergaderd met de gehele volledige oude gemeente. Daarna werden de eenheden langzamerhand onafhankelijke verenigingen en tenslotte werden ze een integrerend deel van de zone.

Met dit historisch betoog voor u, daarbij in aanmerking genomen alles wat ik zelf bij die gewichtige gelegenheden in de Organisatie zag en ondervond, roep ik u, medechristenen, toe: wordt wakker!

Een Theocratische macht met geweldige kracht jaagt naar een Nieuwe Wereld Maatschappij. Als die eenmaal gesticht is, zal het een Genootschap van slaven zijn en dan is het te laat. De Wachttorens-"religie" is tot een wettige godsdienst verklaard. En het kan niet ontkend worden, dat ze in onze 20ste eeuw met haar grote zaken, drukke handel en groot kapitaal een noodlottige bekoring heeft voor het mensdom. Velen hebben geluisterd naar het lied van de hoer (zie Openbaring 17 : 5; Jesaja 23 : 15-17) en hun zelfstandigheid verkocht. Als de Loreley van de Rijnsage heeft het met zijn noodlottige melodie miljoenen in de eeuwige dood gelokt.

XIV. Dienst in New York

Een geval

Ik wil nu het verhaal van mijn persoonlijke ervaringen geven tot op het moment waar ik was met het verhaal over het Genootschap.

In 1935 kreeg ik een Pioniersopdracht voor Rensselaer County, New York, juist over de Hudson, Albany. Ons gezin werkte in deze grote provincie met aardig resultaat. In die tijd werd het ons heel duidelijk dat de Groepsdienaar in Albany een man van karakter was. Als echte ouderwetse Bijbelonderzoeker wilde hij zich niet buigen voor het Genootschap. Ik wist dat hij op gevaarlijk ijs reed. Met levendige belangstelling bekeek ik dit toneel. Vanuit mijn post bij de Hudson kon ik de dreigende machten der Theocratie boven zijn hoofd zien samenvakken. Ik was benieuwd wie uitgekozen zou worden om hem de genadeslag te geven. Als ik het maar niet zou zijn!

Toen verscheen op zekere dag een bejaarde broeder, die verbonden was aan de afdeling dienst van het Genootschap. Daar hij gepensioneerd was, was hij voor zijn levensonderhoud niet afhankelijk van de boekverkoop. Hij kon dus alle tijd besteden aan het wegwerken van de Groepsdienaar. Gewoonlijk was dat een delicaat en belangrijk werk. Het moest gedaan worden zonder reactie te wekken bij de Groepen. Deze broeder voor speciale diensten of "man van de bijl" was, wat zijn leeftijd aangaat, geschikt voor het karwei. Het WT-genootschap had leergeld betaald. Het zond niet langer jongens om mannen af te zetten, zoals wij in Duitsland gedaan hadden. Hier ontstond er evenwel al spoedig wrijving. Toen deze speciale broeder instructies kreeg van het Genootschap, met passeren van de wettig aangestelde Groepsdienaar, begrepen de leden van de Groep al gauw wie bij het Genootschap in de gunst stond. Intussen hadden wij van het hoofdkwartier orders ontvangen volledig met deze man samen te werken. We brachten meer leven in het getuigeniswerk en namen een leidend aandeel in de dienst. We werkten dus mee, om de verlangde afleiding te geven. Geleidelijk werd de Groepsdienaar, die het (geestelijk) ambt bekleedde, achteruitgezet en het ongenoegen van het Genootschap over hem werd heel duidelijk. Steeds meer legden wij beslag op de propagandisten door hen de hele week bezig te houden. Tenslotte had de Groepsdienaar er genoeg van en nam zijn ontslag. In zijn plaats werd een familielid van mij benoemd. Daar hij een trouw en onderdanig WT-genootschap-mannetje was, heeft hij zijn betrekking nog. Zo werd heel rustig deze al te zelfstandige ouderling, terwijl voorkomen werd dat hij ook maar iemand meetrok uit de Groep, ontslagen en vervangen door een volgzame slaaf van de Theocratie. De techniek bleek hier keurig in orde. Zij bewees safe te zijn en is overal waar het nodig was toegepast.

Verre van onfeilbaar

In 1936 was ik thuis bij mijn ouders in New York City en maakte mij gereed om terug te gaan naar mijn Pionierswerk in Georgia. Ik gaf er niet veel om of ik terug ging, maar ik had toen niets anders te doen. Midden onder mijn voorbereidingen kreeg ik een telefoonoproep om in Bethel te komen. Men vroeg mij in New York te blijven en Groepsdienaar voor Manhattan te worden. Dat leek mij veel mooier dan teruggaan naar het zuiden. Ik nam het daarom aan. Dit accepteren, nadat ik, naar het scheen, voorbereidingen had getroffen om naar Georgia te gaan, werd op het hoofdkwartier foutief uitgelegd als een speciale gewilligheid om mijn persoonlijke plannen op te geven voor de hunne. Zij meenden er uit te mogen begrijpen dat ik hun man was. Het gevolg was dat ik spoedig een aanbod kreeg voor een bevordering. Die bevordering, om permanent in Bethel te blijven, was echter 't allerlaatste wat ik begeerde. Ik redde me er zo vlug mogelijk uit en maakte er maar niet te veel drukte over, om niet blijvend met de nek te worden aangezien.

Ik leerde uit nog heel wat gevallen meer dat deze willekeurige maatstaf, waarnaar ze mensen gingen bevorderen of ontslaan, omdat zij, naar het leek, bereid waren, "iets te slikken", niet erg doeltreffend was, om er maar niet meer van te zeggen. En het was zeker niet zo bijbels als beweerd werd. Als het Genootschap inderdaad de Geest des Heren bezeten had, zoals het voorgaf, zou het niet die fouten in de beoordeling gemaakt hebben, waarvoor het wel bijzonder vatbaar scheen en waarvan sommige schrikbarend waren. Nu is het WT-genootschap natuurlijk niet de enige, die fouten maakt. Als echter een Organisatie als het WT-genootschap beweert namens de Heer "ex cathedra" te spreken, dan begeeft het zich op glad ijs en betaalt er spoedig de prijs voor. Ik zou honderden voorbeelden kunnen aanhalen dat het Genootschap blunders maakte, bewijs genoeg, dat het even vatbaar was voor dwaling als wij. Maar met dit ene grote verschil, dat zij, als Genootschap veel te trots waren om dit toe te geven. De enige reden waarom ik enkele grove fouten van het Genootschap vermeld, is om zijn bewering te weerleggen, dat het, met uitsluiting van anderen, gehoor heeft bij Jezus Christus en deel heeft aan Zijn Geest. Het maakte vele ernstige en vaak zeer opvallende vergissingen in de personeelskeus. In de twintiger jaren raakte het zo een prachtkerel in Centraal-Europa kwijt en benoemde in zijn plaats jongere mensen, die later betrapt werden op het doen van haast ongelooflijke dingen. In Amerika benoemde men er velen, omdat ze zich nogal goed voordeden, gaven hun "carte blanche", maar moesten ze weer ontslaan, nadat zij heel wat schade aan de goede zaak gedaan hadden. Er werden ook vele fouten bij het voeren van processen gemaakt.

Ik herinner mij een bijna belachelijke fout, die gemaakt werd toen ik Groepsdienaar in Manhattan was. Ik ontving van de rechtskundige afdeling van het Genootschap een officiële brief, die aan alle Groepsdienaars gezonden was. Het wees vier weken vooruit een dag aan, waarop de Propagandisten een proclamatie, waarin de religie werd aangevallen, aan de deuren van alle kerken in onze rayons moesten spijkeren. Ik kreeg een onprettig gevoel toen ik dit las.

Het leek me niet juist toe. Zeker, ik wist heel goed, dat Dr. Maarten Luther zijn stellingen aan de deur van de Slotkapel te Wittenberg had gespijkerd, maar het had hem bijna zijn leven gekost! Na enig beraad besloot ik een "man van goeden wille", die advocaat was, eens op te zoeken. Daar ik hem in mijn getuigeniswerk eens bezocht had en vriendschap met hem onderhield, kon ik hem advies vragen over een denkbeeldig geval en... zonder honorarium te betalen. Hij zette uiteen dat het pamflet geen rechtsvervolging tot gevolg zou hebben als het werd verspreid; het zou echter bij elke instantie ongetwijfeld als laster worden beschouwd, als het aan een kerkdeur werd gespijkerd. Hij waarschuwde, dat, als het voorgestelde plan mocht worden uitgevoerd, wij over het hele land in processen zouden betrokken worden. Toen ik dat hoorde, bezocht ik de secretaris van de Rechter (Rutherford) en vertelde hem van mijn bevindingen inzake het schrijven. De volgende dag ontving ik bij extra-bestelling (verder afgelegen Groepen ontvingen telegrammen) weer een brief, waarbij het plan afgelast werd. Vanaf die dag was het met het werk van de rechtskundige afdeling afgelopen. Zij had een onvergeeflijke blunder begaan.

Nog veel meer van zulke verkeerde maatregelen en onjuiste beslissingen schieten mij te binnen, maar laten deze enkele voldoende zijn om te bewijzen dat het WT-genootschap ver van onfeilbaar is. Het was in geen enkel opzicht meer de spreektrumpet van de Here als Bileam, toen hij zich, gewichtigdoende, tot Israël richtte (Numeri 22-23). Dit Genootschap handelde intussen precies alsof zij het gouden hoofd van het beeld van Daniël 2 : 31-34 was, vol goddelijke inspiratie. Het was absoluut autocratisch in zijn houding en gedrag tegenover allen die het theocratisch in een ondergeschikte positie geplaatst had. Het was veel minder toegeeflijk voor de Groepen der Jehova-getuigen. De plaatselijk benoemde ouderlingen waren nu allen verdwenen en in hun plaats waren nu vertegenwoordigers van het Genootschap gekomen: Groepsdienaars. Deze hadden daarvoor een officiële benoemingsbrief ontvangen krachtens de door het Genootschap zelf aangenomen Theocratische macht. De meesten van de op deze wijze benoemden hadden helemaal geen christelijke achtergrond, die de ouderlingen uit de tijd van de bijbelonderzoekers wel hadden. Zij hadden er totaal geen begrip van waaruit een echte christelijke vergadering of ecclesia moet bestaan en de idee van gemeenschap, die voor de christelijke gemeente waar men gesticht wil worden een zo belangrijk doel is, leek hun dwaas en sentimenteel. "Oude wijvenpraatjes" of "dwepersgedoe" noemden zij die verachtelijk. Zij hadden, als producten van een klasse en als officieel benoemden door de Getrouwe en beleidvolle slaaf-klasse, weinig belang bij individueel aangelegde Propagandisten. Ze konden ze best missen. Het kwam er nu maar op aan, van de klassen die nu kwamen, betere werktuigen van de Theocratie te maken. Er werden daarom vergaderingen belegd om van deze klassen betere propagandisten te maken. Niet om betere christenen te worden. Dat bleef geheel buiten beschouwing.

Mijn hart is er niet in

Nadat ik enkele maanden in New York geweest was, vatte ik het plan op in de zomer van 1936 naar het zuiden te vertrekken om een nieuw baantje als Pionier te beginnen. Ik werd echter op het kantoor geroepen door het Departement van Dienst en mij werd gevraagd in de stad te blijven om Unit Servant (dienaar over het geheel) van Manhattan te worden. Ik aarzelde deze benoeming aan te nemen daar ik gevoelde dat mijn houding ten opzichte van het WT-gehoor anders werd. Ik had helaas, toen ik indertijd het Maagdenburger Bethel verlaten had, mijn persoonlijke houding als nieuw schepsel in Christus niet weer terug kunnen vinden. Ik was niet in staat geweest te herwinnen wat ik verloren had, toen ik het kantoor van het Genootschap op 18 augustus 1924 binnenging. De oorzaak, waardoor ik mijn positie als persoonlijk christen had verloren en niet weer kon herwinnen, is mij nu duidelijk. Ik onderzocht Gods Woord niet meer als de fundamentele waarheid, maar ging door met ijverig de Wachttorenen en de andere geschriften te lezen. Zo vulde ik mijn geest met die kost en kon mij niet vrij maken van de Organisatie-mentaliteit. Ik weet nu bij ondervinding, dat wil men weer vrij worden, men al de Genootschap-uitgaven weg moet doen en mijden als gif en dan opnieuw Gods Woord gaan onderzoeken.

Daar ik deze halfslachtige houding volhield en tenslotte door mijn familie overgehaald werd in Pioniersdienst te gaan, had ik spoedig het merkteken van de Organisatie op mijn hand (ik werkte voor hen) en op mijn voorhoofd (ik volgde hun denkwijze). Maar innerlijk bleef in mij steeds een harde eigen kern, die weigerde toe te geven. In ogenblikken waarin ik vrij was van dat Organisatie-gedoe, liet deze christelijke individualiteit zich weer gelden en voelde ik gemoedsbezwaren. Ik bemerkte dat dit verschijnsel in de laatste tijd vaker voorkwam. Ik kreeg er last van. Het gaf mij een gevoel dat mij verhinderde om weer met volle overtuiging en geestdrift echt mee te doen met het Genootschap. Ik kon het daardoor soms als op een afstand, alsof ik er van buiten af inzag, bezien in een sfeer van objectieve onbevangenheid. Ik had deze ervaring niet zo heel vaak, maar juist dan als ik me ontspannen gevoelde. Meestal had ik het veel te druk om er zulke gevoelens op na te houden. Later echter zou ik tot vrijheid komen vanwege dit vermogen om objectief te kunnen staan tegenover de hele zaak.

Nu ik echter een aanbod gekregen had om in New York te blijven, had ik plotseling dat vreemde gevoel alsof ik van buitenaf in de Organisatie keek. Maar omdat het juist in overeenstemming was met mijn persoonlijke verlangen om in New York te blijven, nam ik het aanbod aan. Dit betekende evenwel niet dat ik een gewillige slaaf van het WT-gehoor geworden was. Dat klinkt heel erg, van Theocratisch standpunt gezien, en het te constateren is in is in de oren van Jehova-getuigen je reinste ketterij. Maar deze houding was de eerste belofte van mogelijke vrijheid uit de slavernij van het WT-gehoor.

Laat mij hier een woord richten tot de duizenden, die ook heden uitzien naar bevrijding van de Wachttorenen-slavernij. U zult allereerst een houding moeten aankweken van: "Doe het of laat

het". Het vermogen om te veinzen als men nog een goede reputatie heeft in de Organisatie is de eerste stap om er weg te komen. Dit moet voorafgaan aan alles, wat er verder gedaan wordt. Bedenkt dat het Genootschap door zijn manier van werken, die het Propagandisten oplegt, zijn merkteken brandt op uw voorhoofd en uw arm en u zo voor zich laat werken. Maar als geleidelijk een objectieve houding kunt aannemen en steeds meer onbevangen kunt oordelen over uw werken voor en denken over de Theocratie, is het waarschijnlijk dat het merkteken van het beest langzamerhand onduidelijker zal worden. In plaats van een blijvend teken zal het maar een tatoeëring zijn, die, als men dat wil, door een kleine, hoewel pijnlijke, operatie mettertijd kan worden weggenomen. Op deze manier zorgde de Heer er voor dat het teken van het beest op mijn rechterhand en op mijn voorhoofd weggenomen werd, al ging het dan met pijn gepaard, zoals ge zult vernemen als ik de bijzonderheden van mijn vlucht naar de vrijheid uit de Wachttorens-slavernij bespreek.

Opzij in de arena

Zo kreeg ik nu dan gelegenheid om in New York te blijven, dicht bij Brooklyn, het Bethel van het WT-genootschap en van opzij gade te slaan wat er voorviel. Ik was er dus dicht genoeg bij om uit de eerste hand te vernemen wat er gebeurde. Ik was om zo te zeggen buiten het krachtveld van de organisatie. Lichamelijk was ik er in en instinctief lette ik op de reacties van mijn overgevoelig Wachttorens-kudde-instinct. Maar de harde kern van mijn ziel, mijn individualiteit, werd gesterkt door een gevoel van afkeer tegen het weer mee maken van iets dat ik al eerder beleefd had in Duitsland, toen ik daar het werk mee hielp opbouwen. Iedere stap hier in New York kwam overeen met dezelfde stappen in Maagdenburg en verwekte in mijn ziel meer afkeer. Eerst voelde ik een lichte tegenzin, toen zo iets als: "daar gaan we weer", daarna een gevoel van totale nutteloosheid. Ik zou nog eens een plaats op de hoofdtribune krijgen om de Organisatie in actie te zien. En ofschoon ik hier en daar wat toe te geven had, moest ik uiteindelijk de prijs betalen voor het simuleren, welke die plaats alleen dragelijk maakte. Welk een schrikkelijke prijs dat was, zou ik tot mijn leedwezen ondervinden. Ze was deze alleen maar waard, omdat ze tenslotte tot de vrijheid voerde. Ik hoop maar, dat ik door hier eerlijk over te schrijven, duizenden van mijn broeders kan laten zien hoe zij zich ook in een positie kunnen plaatsen waar het Woord van God zijn werk kan doen in hun harten. De Heer alleen kan hun zielen er voor bewaren, voorgoed in beslag te worden genomen voor de aanbidding van "het beeld van het beest" (Openbaring 13). Bij dat gadeslaan van wat er gebeurde werd ik als in een boze droom teruggevoerd op bekend terrein en alsof ik het weer beleefde. De herhaling van hetzelfde plan, nu gebruikt bij een ander volk en bij andere mensen, wekte voortdurend gevoelens van afkeer in mijn ziel. Ik wist zeker dat alles wat we in het begin van de twintiger jaren in Duitsland hadden gedaan, waarover ik in vorige hoofdstukken sprak, nauwkeurig was opgetekend en nu toegepast werd in Amerika.

Ik raak er uit

Daar ik vertrouwd was met de gang van zaken, was ik in de benijdenswaardige positie dat ik altijd vooruit kon lopen op de maatregelen van de Organisatie. Als Groepsdienaar begon ik enkele van deze vooruit gevoelde maatregelen in toepassing te brengen. Al spoedig werd mij bijgebracht niet vooruit te lopen, maar de leiding van de Organisatie af te wachten. Ik had mij inderdaad met opzet "vergist" om er zeker van te zijn, of dit beleidspatroon al of niet op de lange duur zou worden gevolgd. En dat gebeurde. Bij een andere gelegenheid moest ik op een van de grote maandelijks vergaderingen een causerie van een half uur houden. In die causerie verwees ik naar methoden, die wij vroeger in Duitsland gebruikt hadden. Onder anderen constateerde ik: de twee voornaamste wegen die ons vooruitbrengen zijn een betere organisatie en een meer doeltreffende behandeling van de bezoeken, die een gevolg zijn van onze boekencolportage. Deze causerie was oorzaak dat ik bezoek kreeg van een stroopliker van een van de hogere autoriteiten op het kantoor van de Organisatie, die mij om een afschrift verzocht. Hij zei: "Dat was wel een interessante causerie. U hebt enkele zeer belangrijke dingen gezegd". Zo verkreeg ik hun toejuiching door precies die dingen te noemen die zij juist van plan waren te doen.

Zoals ik al zei, kon ik die suggesties niet geven vanwege mijn buitengewone bekwaamheid in het vooruitzien. Ik wist mij alleen te herinneren, welke maatregelen volgden op wat we op een bepaald moment deden, omdat ik die hele procedure in Duitsland gevolgd had. Vanaf die dag liet ik dingen gebeuren die mij geen goed deden en die mij bijna mijn positie in het Genootschap kostten. In het begin van 1937 kreeg ik een expresse-brief van het kantoor van de President. Ik werd verzocht op het kantoor te komen voor een onderhoud met de president Rechter Rutherford! Met een hart vol angstige voorgevoelens ging ik hem op de vastgestelde tijd bezoeken.

Het was een marteling

Gij Christen, als ge ooit de vrede en het geluk van Christus' geest hebt gesmaakt, een vrede, die alle verstand te boven gaat, zult ge met mij mee voelen, als ik de kwellingen en martelingen schilder die ik van nu af aan doorleefde in de Wachttoeren-hel. Gevoelens van vreugde en pijn, tijden van licht en duisternis, gevoelens van extase en marteling wisselden, in het vervolg van mijn leven af. En toen kwam een fantastisch toneel van totale verwarring, als van een woeste dans om een vuur, dat gevoelens van spanningen en druk opwekte in alles even werkelijk en verschrikkelijk, even fascinerend en afmattend als die door Dante werden opgeroepen in zijn Inferno. Hier was ik dan gevangen in de meest waterdichte Organisatie ter wereld. Het benauwde mij in mijn "Lebensraum" als persoonlijkheid en begon gevoelens van angstaanjagende claustrofobie (engtevrees) in mij op te wekken. Het werd mij duidelijk dat ik niet iemand was op wie maar even beslag kon worden gelegd om verlaagd te worden tot het niveau van een door massa-instinct bevangen dier. Evenmin was ik bereid om mij willoos te

laten leiden door de inblazingen van een Organisatie, noch geneigd maar blindelings met massa-actie mee te gaan of als een robot precies het voorbeeld te volgen dat voorgeschreven was in de Organisatie-instructies. Hoe kwam dat? Mijn persoonlijkheid, mijn ziel was niet onderworpen en afgestompt door wat er aan instructies van de Organisatie uitging. Ze was nog wakker en levend; er was tenminste nog een vonkje, een klein beetje zelfrespect. Dat was echter maar juist voldoende om gewetensbezwaar te maken tegen mijn toestand als slaaf der Organisatie, maar niet genoeg om op te staan en weg te vluchten. Ik was als in een nachtmerrie: ik zag het gevaar en wilde vluchten, maar ik kon mijn benen niet bewegen en niet slagen in mijn pogingen om te ontsnappen, maar dat gevaar kon mij toch niet overweldigen. Nachtmerries zijn gewoonlijk het gevolg van te veel eten of van slecht voedsel. Ik wist het toen niet, maar ik weet nu dat ik in die toestand van onzekerheid verkeerde, omdat ik gevoed werd met wat van de Brooklyn Wachtstoren kwam en wel door zijn beleid en publicaties. Ik werd niet meer gevoed met de reine spijs, die een christen nodig heeft, het Woord der Waarheid, dat uit de mond des Heren komt, of met het Hemelse Manna, Christus Jezus. Dit alles werkte mij een mogelijke ontsnapping tegen, wat een ondraaglijke situatie was.

Omdat ik de bijbel niet open en onbevooroordeeld las en onderzocht, was ik niet ontvankelijk voor de Heilige Geest. Zonder de troost en leiding van de Heilige Geest was ik niet in staat de muren van het WT-geenootschap te beklimmen. Mijn nieuwe leven als christen was dus zeer zwak en ik was niet in staat in de Geest te wandelen en weg te komen. Ik ontsnapte later, bijna achttien jaar na de gebeurtenissen in dit gedeelte van mijn geschiedenis besproken en ook alleen door Gods genade. Maar vóór ik tenslotte vrij werd moest ik de bittere droesem drinken uit de beker Wachtstoren-wijn, een wijn die Theocratisch en koppig is en bij tijden niet alleen het evenwicht van mijn geest en gevoel verstoort, maar mijn vlees nog zwakker maakte en mij in vele vleselijke lusten en verzoekingën voerde. Natuurlijk werd dit verzacht en gelenigd door het opvolgen van de instructies der Organisatie. Ik suste mijn geweten door tijdberekeningen en tijdrapporten voor het WT-geenootschap, door 't verkopen van boeken voor het WT-geenootschap, door het bijwonen van godsdienstige vergaderingen, drie of vijf keer per week, georganiseerd door het WT-geenootschap, en door het uitvoeren van zijn bevelen. Ik zocht geen vergiffenis en kracht voor Gods troon door Jezus Christus.

Naar Bethel geroepen

Derhalve trad ik op die mooie donderdagmiddag (juni 1937), evenals ik dat vroeger had gedaan op die noodlottige dag van 18 augustus 1924 in Maagdenburg, nog eens de binnenste poorten van de Wachtstoren-hel binnen, nu in Bethel, het huis van de Wachtstoren-Moloch. Ik kwam binnen als een slachtoffer, een levend slachtoffer, in de buik van het Organisatie lichaam, waarin, juist als in de buik van de afgod Moloch, een altijd brandend vuur werd onderhouden om de geesten en harten van christelijke mannen en vrouwen, die verleid waren om er binnen te komen voor een godsdienstoefening, te kwellen en te martelen. Toen ik daar op 't bureau van de Rechter zat, was ik bang. Na enkele inleidende woorden zei de Rechter: "Wij

willen dat u hier bij ons komt. We hebben u hier nodig. U hebt ervaring." Natuurlijk bedoelde hij mijn ervaringen, verkregen op het Maagdenburger bureau tijdens mijn drie-en-een-half jarig verblijf daar. Daar had je het! Alles in mij schreeuwde: neen! Maar ik had de kracht niet om het te uiten. Ik had mij, zonder het te weten, weer in dezelfde toestand geplaatst als vroeger in Berlijn op de driedaagse vergadering, toen ik in de wachtkamer geroepen was door de directeur der Duitse afdeling van het WT-genootschap en gevraagd werd om te komen helpen in Maagdenburg. Toen ging ik van ganser harte, naar ik dacht, in christelijke dienst. Maar nu was mijn hart er niet in. Ik voelde mij zwak. Ik vond de gedachte aan de slavernij, die ik tegemoet zou gaan als ik eenmaal het Bethel-regime binnenging, afschuwelijk. Mijn innerlijke gevoelens moeten zich op mijn gelaat weerspiegeld hebben. De Rechter, die mij oplettend aankeek, legde die verkeerd uit. Bedenkende dat ik goed voor het buitenwerk geweest was, concludeerde hij dat ik dit niet graag wilde verwisselen voor het opgesloten zijn in de Bethel-organisatie. Hij legde daarom vlug uit: "Natuurlijk zullen we u bij de volgende benoemingen tot Groepsdienaar in New York maken. En als u het na een paar maanden hier niet prettig vindt, mag u weer vertrekken." Aan deze hoop greep ik me, als een zinkend man aan een strohalm, vast. Ik nam het aan en trachtte mezelf gerust te stellen. Maar weinig besepte ik, dat ik door dit aan te nemen een 18-jarige periode van kwelling en marteling ingegaan was, waaraan ik in 1954 ternauwernood ontkwam, om te komen tot de vrijheid der kinderen Gods.

Het leven in Bethel

Vier dagen na dit onderhoud met de Rechter kwam ik in Bethel en kreeg daar een mooie kamer op de eerste verdieping, die ik moest delen met een andere jongeman, die secretaris was van de Bureaudienaar. Al heel gauw bemerkte ik, dat de dingen hier precies waren als in Maagdenburg. Het was heel duidelijk dat men er werkte naar het patroon van die Duitse stad. Bij de maaltijden zat de hele familie aan. 's Morgens werd het "Dagelijks Manna" gelezen. Er werd gevraagd en geantwoord over het gelezene. Voor het ontbijt was slechts dertig minuten uitgetrokken, zodat we vlug moesten zijn om voldoende te eten. Het middagmaal werd afgewisseld met verhalen over ervaringen en weer met vragen en antwoorden. 's Avonds was er niets. Ieder was moe en de meeste leden van de familie gingen ergens spreken in de een of andere avondvergadering. Het viel mij echter op dat aan tafel niet vaak van de gelegenheid gebruik gemaakt werd om broeders te berispen of uit te schelden, zoals in Maagdenburg. Hier deed men dit liever meestal achter de schermen, wat verstandig was en meer indruk maakte. Men had de zaak hier blijkbaar beter georganiseerd. Van tijd tot tijd echter kwam ook de Rechter in deze familiekring aan tafel. En dan kwam het er echt op aan! Dan gingen de departementshoofden zich in alle bochten wringen! Eens liet hij de inkoopagent op 't matje komen in tegenwoordigheid van de hele familie en wat maakte hij 't hem lastig! Naar 't scheen, had hij de inkoopagent opgedragen voor een ventilator te zorgen. En nu was het heet geworden en er was nog geen ventilator. Niet alleen maakte de Rechter de arme kerel tot het doelwit van zijn bijtend sarcasme, maar hij gaf hem heel gewoon in ons bijzijn een pak rammel!

Overall spionnen

Zo gauw ik wat thuis was in ons verblijf te New York, ging ik onderzoeken of men ook in deze hoofdkantoor-gemeenschap een spionnen-systeem er op na hield. Ik lette enkele dagen nauwkeurig op het personeel en zocht toen omgang met die broeders, die, naar mijn gevoelen, vrij waren van onoprechtheid en dubbelhartigheid. Toen ik hen voorzichtig begon te vragen, wie van ons spionnen waren, keken ze mij verbaasd aan en hun gezicht vertrok van angst, daar zij dachten dat ik misschien zelf wel een spion was. Ik stelde hen spoedig gerust en wees er op, dat ik drie-en-een-half jaar in Maagdenburg gediend had en dus alles af wist van het spionagesysteem en zijn werking. Ik maakte heel gewoon duidelijk dat ik niets wilde doen of zeggen in tegenwoordigheid van zulke spionnen, die mij in moeilijkheden zouden kunnen brengen. Ik zei er niet bij dat ik ook wilde weten wie spionnen waren om opmerkingen over mijzelf te laten rondvertellen, die het voor mij gemakkelijker zouden maken bevrijd te worden. Dat eerste konden zij begrijpen en zij gaven mij informatie over desbetreffende mannen.

Tot mijn verwondering werd ik in het Service Departement (Departement van dienst) geplaatst en belast met de leiding van het Pionierswerk. Het was een verantwoordelijke positie. Mijn taak was alle opdrachten, klachten, benoemingen en diensten te behandelen. Ik moest vragen beantwoorden en problemen helpen oplossen. Vermoedelijk bezorgden mijn langdurige ervaringen als Pionier met bureau-ervaring en training mij deze benoeming. De Office Servant (Bureaudienaar) introduceerde mij bij het Service Departement, dat, zoals hij verklaarde, de laatste instantie was. Met een effen gezicht vertelde de Bureaudienaar mij plechtig dat deze man alles wist. Ik had nog nooit eerder een man gezien die alles wist en bekeek hem natuurlijk met grote belangstelling. Ik zag een paar schrandere ogen op mij gericht, die scherp letten op mijn reactie bij die opmerking. Toen ik dat zag, zette ik mijn gezicht in de plooi en hij was blijkbaar tevreden met wat hij zag. Van mijn kant was ik werkelijk erg verbaasd en liet daar iets van blijken. Hij zei zacht: "We zullen het wel goed met elkaar kunnen vinden." Ik begon rustig met mijn werk en was het spoedig meester.

Naast mij zat iemand, die ik instinctief aanvoelde als een aanbrenger van de Bureaudienaar. Omdat ik er niet helemaal zeker van was, ging ik hem eens aan de tand voelen door hem vertrouwelijk te vertellen dat, naar mijn mening, dit kantoorstelsel verouderd was. Ik zei, het beter te achten, dat we in plaats van ieder onze eigen correspondentie te voeren, speciale correspondenten kregen, aan wie we onze brieven konden dicteren; dat zou de prestatie en accuratesse ten goede komen en tevens betere controle over de uitgaande correspondentie betekenen. Een dag daarna al werd ik in het heilige der heiligen van de Bureaudienaar ontboden en mij werd verteld dat het gebruikte systeem in de loop der jaren ontstaan was en dat het goed paste bij ons soort werk. Hij gaf mij, omdat ik hier een nieuweling was, de raad elke suggestie die ik had aan hem te doen. Natuurlijk wist ik dat het gebruikte systeem goed was, maar hij wist niet dat ik trachtte te weten te komen wie van mijn bureaus zijn spionnen

waren. Vanzelf vertelde hij mij bij dit onderhoud dat het lid waarmee ik vertrouwelijk gesproken had, zijn spion was.

Op de een of andere manier vernam ik dat de broeder rechts van mij goed safe was en geen spion. Tegenover mij zat wel een spion. Ik begreep al gauw dat het systeem in New York al even gemeen was als dat in Maagdenburg. Nadat ik het ongeveer twee maanden mee gemaakt had, kreeg ik er genoeg van. Ik schreef de Rechter een brief en vroeg hem mij te ontslaan en herinnerde hem diplomatiek aan zijn toezegging dat ik dit mocht doen als het mij niet aanstond. Het ging niet zo gemakkelijk! Omdat de Columbus (Ohio) conventie van 1937 aanstaande was, werd mij gevraagd tot na de conventie te blijven. Ik werd met het transport belast en regelde de dienst voor een extra trein. Intussen bleek het dat ik onder surveillance was en zelfs gevolgd werd. Dikwijls ging er een broeder voor mij aan naar het huis van mijn vader in Washington Heights om te zien of ik wel naar huis ging en niet ergens anders heen. Ik wist nog van Maagdenburg dat er een dossier over mij was aangelegd, dat men zou gebruiken om mij aan de teugel te houden als ik mij vrij zou willen maken. Ik besloot hun een vrolijke rit te geven en nu eens heel wat dingen te doen waarvan ik wist dat ik te eniger tijd mijn trekken thuis zou krijgen. De map met mijn dossier werd al mooi gevuld. Ik was benieuwd wanneer men die zou gebruiken.

Tot mijn verbazing mocht ik Bethel na de conventie verlaten met, naar het scheen, een goede reputatie. De dienaar van het Departement van dienst, aan wie ik voorgesteld was als de man, die alles wist, zei alleen maar: "Ik denk dat je niet van ons houdt hier." Ik had verlof ontvangen om als dienaar van heel Manhattan aan te blijven, welke positie ik bekleedde van september 1937 tot augustus 1938. Gezien mijn verhouding tot het Genootschap werd de verrassing nog groter, want ik kreeg, toen de Theocratie van 1938 werd ingesteld, de benoeming van Exactor of Zone, dienaar van Noordoost Ohio en Noordwest Pennsylvania. Ik kreeg bij die gelegenheid speciale instructies en mij werd verteld dat het de groepen in die streken mislukt was om kwesties op te werpen. En dit laatste, zei men, zou nu juist van mij verwacht worden.

XV. Een programma van zeven stappen

Het gebruik van de fonograaf wordt ingevoerd

In de tijd waarover ik nu handel is men begonnen gebruik te maken van de fonograaf. Het Genootschap verwierp de beschuldiging dat de Jehova-getuigen boekverkopers waren. Ze wilden ook de beschuldiging weerleggen dat ze bezig waren met een systeem van geldmakerij, wat inderdaad het allereerste doel is van de boekverkoop, die in 1922 op touw gezet was. Men was nu in een situatie waarin het werk van getuigen voor godsdienst moest doorgaan. Hoe moest men nu, dat was het probleem van de slechte naam die de boekverkoop had, daarvan afkomen? Het antwoord werd gevonden in het gebruik van de fonograaf, om een "opening" te krijgen bij het "huis aan huis" werk. De toespraken van de Rechter op platen van zes minuten werden al gebruikt op onze eigen transcriptie-machines. Deze platen waren ook elke zondag gebruikt door honderden radiostations. Maar de verbeterde aanvallen van de Rechter op de georganiseerde religie (= kerken, vert.) en de aanstotelijke tactiek van de Jehova-getuigen drongen serieuze mensen in Amerika er toe hun invloed te gebruiken om de grotere radiostations te bewegen geen zendtijd meer te verkopen aan de Jehova-getuigen. Er vielen steeds meer stations in de grote steden in de bevolkingscentra van Amerika uit. Slechts de kleinere stations in dun bevolkte streken, die het altijd moeilijk hadden met het verkopen van zendtijd, bleven dit voor de Jehova-getuigen doen. Op deze manier werd de radio steeds minder effectief als propagandamiddel en dit was zoveel te erger, daar juist in de grote steden, het WT-genootschap zijn prestige en kracht wilde vergroten. Het was er nu vooral om te doen een massaorganisatie te worden en het moest dus werken waar massa's mensen woonden. Met het vooruitzicht van mindere mogelijkheden voor propaganda in de centra der grote steden en met steeds meer beschuldigingen van "alleen-maar-boekverkopers" te zijn, besloot het Genootschap een manifest uit te geven, waarin verklaard werd dat vanwege de boycot van de "Boodschap van het Koninkrijk" door de radiostations het zich nu rechtstreeks tot het volk wilde wenden. Het geld, dat vroeger besteed werd voor radiozendtijd, zou van nu af gebruikt worden voor fonografen en platen.

Niet bereid tot edelmoedigheid

Natuurlijk lag er in de bewering dat het Genootschap ophield met het fourneren van geld voor radio-uitzendingen wat grootspraak. De meeste plaatselijke verenigingen van Jehova-getuigen betaalden hun eigen zendtijd. Het Genootschap betaalde de rekening zeer zelden. Maar het lezen van het manifest zou toch zijn nut hebben. Het Genootschap had niet het doel, en voelde er ook niet voor, geld uit te geven of iets gratis te doen. Men is in de eerste plaats georganiseerd om te ontvangen en te krijgen. Het weigert autocratisch om aan zijn honderdduizenden slaven rekening en verantwoording te geven van zijn inkomsten en uitgaven, terwijl het hen daarentegen dwingt zelf alles tot in de kleinste kleinigheden te rapporteren. Natuurlijk kan het op zijn karakteristieke manier Schriftuurlijke rechtvaardiging

vinden voor deze tactiek. Het haalt vroom de woorden aan: "Mijn rivier is de mijne" (Ezechiël 29 : 3). Tot op heden houden de leiders vol, en verklaren zij boud, dat uitsluitend zij het visrecht in deze rivier (zij spreken van kanalen) hebben. Zij zullen zeker aan niemand anders toestaan daar naar geld te vissen. Toen ik in 1941 de firma W. J. Schnell stichtte met de bedoeling te voorzien in bijbelvertalingen en wetenschappelijke werken, werd mij door de Afdeling van Dienst in 1944 uitdrukkelijk en streng bevolen "op te houden met het verkopen van boeken", voor mijzelf natuurlijk. Het zou heel aangenaam zijn als ik doorging met het verkopen van boeken voor het Genootschap, zoals ik dat de laatste twee en twintig jaar gedaan had. Ik weerstond beslist deze poging om mij te belemmeren, mijn bestaan te vinden op de enige manier die ik ooit geleerd had, onder voogdij van het Genootschap zelf. In 1951 kwamen zij nog eens weer uit de hoek en veroordeelden definitief de methoden van mijn firma.

De voordelen van de censuur

Maar we gaan weer terug naar het gebruik van de fonograaf. Omdat we nu bij de huizen kwamen om kosteloos platen van Rechter Rutherford te draaien, zogenaamd omdat wij door de radio geboycot waren, hadden we een machtige greep op het volk. Vele deuren werden geopend. Een Jehova-getuige liet gewoonlijk een plaat draaien, ging er wat over praten en bood dan het boek aan, dat verdere informatie zou geven over het onderwerp dat de plaat ter sprake gebracht had. De eerste indruk, die van de gratis gedraaide plaat die essentieel onderricht bracht dat het publiek onthouden werd doordat de radiostations onderscheid gingen maken, deed het hem. Deze list had tot gevolg dat naar de boodschap van de Rechter geluisterd werd. En er werden boeken door verkocht! Tevens gaf het ons gelegenheid, de boekverkoop wat op de achtergrond te brengen en de radioboycot van de "Boodschap van het Koninkrijk" op de voorgrond te stellen. Kortom, wij werden er zo maar in eens door geholpen. Als censuur op de rechte manier wordt gebruikt, is ze de beste reclame voor een enorme verkoop. Wij ontdekten dat in de jaren die volgden op de radioboycot en maakten er een zo goed mogelijk gebruik van. De censuur bracht niet alleen een grote intense belangstelling in onze boeken, maar nam de smet van de beschuldiging inzake boekverkoop geheel van ons weg. Alle arrestaties, verhoren en vonnissen, tegen ons gevelde als boekverkopers zonder vergunning, schenen daardoor je reinste vervolging. Het gaf voedsel aan de gedachte, dat alle Jehova-getuigen bonafide dienaars van het Evangelie waren (wat, zoals u nu wel zult weten, een heel eind bezijden de waarheid is). De censuur bleek onze vriend.

Een onderwijsprogramma van zeven stappen

Na enige tijd werd een vernuftige onderricht-cursus in zeven stappen samengesteld en zo goed mogelijk uitgevoerd. Dit zijn de zeven stappen van hersenspoeling, waardoor een Wachttorens-Koninkrijks-verkondiger wordt gevormd. De eerste stap was te zorgen dat iemand boeken in handen kreeg. Elke methode met dit resultaat was aanvaardbaar. Wij vonden dit niet buitengewoon moeilijk, wat te danken was aan verschillende omstandigheden. We hadden

voornamelijk te doen met mensen die beleden christenen te zijn. De meeste christenen zitten maar wat los aan de Bijbelse waarheden, "voorheen aan de heiligen overgeleverd". Er worden veel halve waarheden geloofd en er is vaak maar heel gebrekkige kennis. Wij profiteerden natuurlijk ten volle van hun gewilligheid om Bijbels en boeken die handelden over het geloof te kopen. Omdat hun de gedachte traktement te betalen aan de geestelijken en kerken te onderhouden niet vreemd was, beschouwden zij hun bijdrage als een prijzenswaardig werk van barmhartigheid. Hun sympathie voor ons werd opgewekt door het feit dat we vervolgd en bespot werden. Maar dit was maar de eerste stap van onze op touw gezette campagne voor het vormen van een massa-organisatie, teneinde massaal denken te krijgen over geloofszaken, als voorspel voor massa-actie.

De tweede stap was het tweede bezoek. Dit werd, naar het heette, gebracht om de koper aan te moedigen het boek dat hij verkregen had te bestuderen. Er werden opmerkingen gemaakt om de belangstelling in het boek aan te wakkeren. Dramatische gebeurtenissen er uit werden verteld om de leeslust van de koper te prikkelen. Een rapport over dat tweede bezoek werd bij de groep ingediend om verzekerd te kunnen zijn van geregeld bezoek, tenminste één per maand. Een tweede doel van dit rapport was om continuïteit te brengen in de bewerking van de bezochte persoon, door steeds voort te bouwen op wat vooraf gedaan was om dan te komen tot de derde stap. De derde stap was de bezochte persoon zo ver te krijgen dat hij er in toestemde wekelijks met de propagandist het gekochte boek te onderzoeken. Als het zo ver was, werd dit wekelijks onderzoek "Huisbijbelstudie" genoemd. Dit was een misleidende naam. De studie had weinig met de bijbel te maken. Het studieboek was een door het WT-genootschap uitgegeven boek. Het weinige dat het uit de bijbel bevatte was, naar hun gewoonte, in huichelachtige woorden, vol gewicht aangekondigd als "nieuw licht uit de Tempel" en werd alleen gebruikt om het doel van de Wachtstoren te bereiken. Dit tweede bezoek was eigenlijk de eerste directe stap om tot het bijbrengen van bepaalde ideeën te komen. Het werd benut om alle wat oppervlakkige gedachten over het geloof en zijn werken die de te bewerken persoon er op nahield te verdrijven. Dan werd het boek gebruikt om nieuwe ideeën in te planten. Iemand, die deze bewerking ondergaan had was nu "een persoon van goeden wille" in het jargon der Theocratie. Hij werd langzamerhand beladen met al de Genootschap-boeken die in druk waren verschenen en hij werd overgehaald zich te abonneren op de "Awake" (Ontwaakt!) en de "Watchtower" (Wachtstoren). Dat was, zo werd hem gezegd, onze Bijbelstudie.

Als een propagandist er toe gebracht kon worden twee of drie zulke boekonderzoekingen per week te houden dan las hij de Wachtstoren-boeken dus ook twee of drie keer per week. Zo zou hij langzamerhand gewend raken aan in dat boek gebruikte zinnen en die telkens weer kunnen herhalen. Door zulk steeds weer herhaald lezen met nieuwe Bijbelonderzoekers beginnen de Jehova-getuigen geleidelijk aan, net als papegaaien, hele stukken uit het boek op te zeggen. Zo wordt de geest van zulke Jehova-getuigen zoetjes aan gevuld met leerstellingen, onderricht en zelfs de gebruikte fraseologie die oude Bijbelse begrippen en het onderwijzen van de oude waarheden en ook het onderwijs, dat zij vroeger in hun kerken ontvingen, vervangen. Dit alles

had nog een tweede gunstig effect. Wat het deed voor de Jehova-getuigen, deed het ook voor de onderzoekers, de "mensen van goeden wille". In dit boekverkoop, het weer bezoeken en het boekonderzoek had het Genootschap een plan voor hersenspoeling dat veel succes had, zowel voor de Jehova-getuigen als voor hun bekeerlingen. Het maakte ongemerkt een eind aan elk zelfstandig denken over elk willekeurig Bijbels of religieus onderwerp. Het schiep een nieuwe en uniforme opvatting. Op deze manier ontwikkelde het WT-genootschap de verfoeilijke Organisatie-mentaliteit, later genoemd Theocratische mentaliteit. Al gauw, ongeveer bij het vierde bezoek bij deze "huisbijbelstudie", gaven we dan een duwtje in de richting van de vierde stap.

De vierde stap was het kwartier-boekonderzoek (*kwartier = area = streek; vert.*). De stad was hiervoor verdeeld in kwartieren, met elk een boekonderzoek. De vergaderingen waren in de regel op vrijdag en stonden onder directe leiding van de Groep. De leider, aangeduid als study conductor (studieleider) werd benoemd door het Genootschap en werkte samen met de Groep. Terwijl tot hier toe het boek de enige bron van nieuw licht was geweest voor de "persoon van goeden wille" moest hij nu bekend worden met het over en weer vragen en antwoorden van een goed geregelde dialoog met de Propagandisten, die de conferentiemethoden toepasten. Hier werd deskundig met het nieuwe licht gewerkt door het memoreren van gebeurtenissen uit het verleden van de Wachttorens en door te verhalen van de resultaten van het werk. Er werd een echte show van gemaakt voor de "persoon van goeden wille". Men trachtte de bedoeling van het tweede bezoek en de huisbijbelstudie steeds meer te benaderen. Langzaam werden de niet al te diep zittende bijbelse leerregels en opvattingen vervangen door Wachttorens leerstellingen.

Terwijl het Theocratisch denken in de studeerkamer zelf afgedaan werd begonnen we zachtjes aan met ons Theocratisch werk. Eerst maakten wij gebruik van gebeurtenissen waarmee allen bekend waren om de normale kijk op het leven van de mensen in 't algemeen te "devalueren" en te vervangen door het fatalistische idee dat het eind der wereld nabij was en deze spoedig zou ondergaan. Alles stond in het teken van rouw. Daarom zijn de Jehova-getuigen de grootste rouwdraggers ter wereld. Zij zijn gespecialiseerd in waarschuwingen, bijgelovigheden en voortekens. Zij zoeken steeds scherp de horizon af naar tekenen van het einde. Ze zijn als de Farizeeërs "een verkeerd geslacht, dat een teken begeert". Maar het enig teken, dat gegeven zal worden, is "het teken van de Zoon des mensen in de wolken" en dat geloven ze niet. Voor elk seizoen hadden ze gewoonlijk wat we noemden "speciale ontluisteringen". In de tijd van kerstfeest gingen we beweren en met veel drukte demonstreren dat Jezus in oktober geboren was; rond Pasen gingen we duidelijk maken dat Pasen een heidens feest was en dat het ei, het konijntje en de granaatappel louter heidense symbolen waren. En zo hadden we het gehele jaar door onze speciale seizoenen "ontluisteringen". Elke week, bij het kwartier-onderzoek, gingen we uitweiden over wat we bij onze bezoekers ontdekt hadden aan dingen waar ze zich speciaal aan ergerden. We gingen dan eerst hun grieven uitmeten en maakten hun dan duidelijk, dat wat zij deden niets anders was als het vervullen van de Schrift. Hun ergernissen en hun smarten waren

niets anders dan het hunkeren van hun natuur naar het Koninkrijk. We vertelden hen dat de profeet Ezechiël met toepassing op hen geschreven had en daar zij niet tevreden waren, moesten zij behoren tot de groep waarover de profeet Ezechiël profeteert in Ezechiël 9 "... die zuchten en schreeuwen over de gruwelijke dingen, die in hun midden gedaan worden". Nadat deze "personen van goeden wille" genoeg hersenspoeling hadden ondergaan, voelden zij zich niet langer één met hun vroegere kameraden, maar hadden alleen kritiek op hen. Nu waren ze zover gebracht, dat ze gewillig nieuwe gemeenschapsbanden aanvaardden en dat de organisatie idee openlijk onder hen werd gepropageerd en ze hun oude ideeën gingen ruilen voor nieuwe acties.

Aan het eind van een dergelijke kwartiervergadering werd er vijf minuten uitgetrokken voor de leider, waar hij sprak over zaken die de groep betroffen: de tijd van het Wachttorenonderzoek en van de dienst in Koninkrijkszaal en het speciale doel daarvan. Daarna werden de getuigenis bijeenkomsten aangekondigd. De kwartierboekstudie werd gehouden op de manier van een conferentie. Het was een zaak van vragen en antwoorden, die normaal naar een bepaalde routine verliep. Er werd een vraag gedaan over een paragraaf en er werden verschillende antwoorden gegeven. Anderen zochten het aangehaalde Schriftgedeelte op en weer anderen lazen tenslotte de paragraaf. Deze methode bleek nieuw en interessant voor de "mensen van goeden wille", die in hun eigen kerken nogal passief waren geweest en zij legden zich er vol ijver op toe. Al gauw wilden zij graag, voor de vergadering begon, wat gelezen hebben over het onderwerp en gingen dan de les overlezen en de teksten van tevoren opzoeken. Ze werden hiertoe steeds aangemoedigd om ze wegwijz te maken in de bijbel. Het was voor ons noodzakelijk dat ze voelden dat zij de bijbel onderzochten. Deze illusie, gewekt door dat ze bij het onderzoek hier en daar teksten opzochten, verdoezelde met succes het feit dat slechts 66% van de bijbel in de Wachttorenonboeken werd gebruikt en dan nog op onsamenhangende wijze. Zelfs deze 66% was gehuicheld en belast met 93% fraseologie. Met deze 66% Bijbelse waarheid, verminkt door 93% Wachttorenjargon, werd het merkteken van het beest op geraffineerde manier in het voorhoofd van de "mensen van goeden wille" gebrand. Dat wil zeggen dat zij langzaamaan gelijk beginnen te denken en de bijbel gebruiken op dezelfde manier en bij dezelfde gedeelten. Zo werd het door God bedoeld Schriftgebruik: als geestelijk voedsel, door de Heilige Geest ingegeven en met persoonlijke toepassing te niet gedaan en ontstond er een soort gesloten massaal denken.

De vijfde stap was het leiden van de "persoon van goeden wille" in een ruimer gebied van Wachttorenondericht. Dit bestond in het bijwonen van het "Wachttorenonderzoek" op zondag, gewoonlijk in een Koninkrijkszaal. De leider hier was meestal een dienaar, terzijde gestaan door een lezer en een ondervrager. Een bepaald aantal paragrafen, gewoonlijk de helft van het totale aan de orde zijnde artikel, was de stof die op een gegeven zondag behandeld moest worden. Er werd gebruik gemaakt van de vragen die aan de voet van de Wachttorenpagina stonden. Men maakte heel wat ophef over deze "mensen van goeden wille". Hun werd voortdurend aandacht geschonken en er werd grote moeite voor gedaan dat zij zich op hun

gemak gingen gevoelen. Zij werden behandeld als lang verloren vrienden, die eindelijk thuis waren gekomen. Het werd hen ingeprent, dat zij "vreemdelingen binnen de poorten" waren en men liet hen gevoelen dat hun zijn daar een vervulling van de Schrift was. Hun werd duidelijk gemaakt dat ze spoedig een van het gemengde volk of Jehova-getuigen konden worden, als ze aan anderen gingen prediken wat ze geleerd hadden. Natuurlijk was hun in het geheel niets geleerd over Jezus en de weg ter redding. Zij werden er op gewezen dat Armageddon voor de deur stond en dat als zij maar in de Vrijstad, in Gods Organisatie bleven, ze zeker redding zouden vinden. Hoe was hun denken nu al veranderd. Vóór ze de Wachttorens-boeken hadden gekocht en hadden toegestemd in het tweede bezoek vóór ze huisbijbelstudie hadden gehouden en het kwartier boekonderzoek hadden bijgewoond, hadden zij tenminste nog geloofd dat Jezus verlossing had gebracht van zonde en dood, al waren hun deze allervoornaamste christelijke leerstukken ook maar zeer oppervlakkig bewust geweest. Nu was het begrip van redding door Jezus Christus weggevaagd uit hun geest en hart en ze waren met lichaam, ziel en geest overgeplant in de Koninkrijkszaal der Jehova-getuigen.

Zo nam het "volk van goeden wille" een totaal nieuwe denkwijze aan. De kerken of andere organisaties waarvan ze nu al met succes waren vervreemd, stonden buiten hun denkwereld. Ze werden voor hen een deel van Satans organisaties, de vijand, die spoedig vernietigd zou worden. Zij echter mochten zich nu koesteren in Gods gunst, daar zij in "Gods Organisatie" waren. Deze Organisatie werd voor hen als de Ark van Noach, die gebouwd werd toen het lot van de wereld nog onbeslist was. Als de storm van Armageddon ging losbreken, zouden de religie-aanhangers en de mensen van de wereld op een tragische manier worden vernietigd, maar zij, die hier in eendracht te samen waren, zouden gered worden. Dus door de onderricht cursus van het WT-genootschap werden deze "mensen van goeden wille" samengebracht in een compacte, exclusieve gemeenschap. We moeten hier wel even bedenken dat het enige dat zij werkelijk gemeen hadden het door het WT-genootschap verwekte denken en het onderricht was. Vergeet dat nooit! Ze werden als gered beschouwd slechts zo lang als zij dachten en handelden op de door het Genootschap gewettigde wijze en als ze in nauw contact bleven met de Wachttorens-organisatie. Zo was dus de hersenspoeling wel degelijk op weg om haar tweeledig doel te verwezenlijken, namelijk: 1. Om massabegrippen te vormen voor denken en leven; 2. Om kliekgeest en onverdraagzaamheid op te wekken ten opzichte van alle andere mensen en die dan te tonen door de houding van "wij zijn binnen" en de anderen "buiten". Daarom zijn de Jehova-getuigen zo onverdraagzaam geworden.

De vijfde stap was dus de formele aanvaarding van de opvatting van de gemeente, zoals die gepredikt werd door het WT-genootschap. Het gaf de "mens van goeden wille" een positie van "binnen zijn", zodat hij geloofde dat zijn zaligheid niet afhing van Jezus, maar van het blijven in de Organisatie. De zesde stap was dus knap voorbereid. Als "iemand van goeden wille" werkelijk ging geloven dat hij gered werd door "binnen" Gods Organisatie te zijn, dan geloofde hij natuurlijk ook dat allen die "buiten" waren verdoemd waren. Daarom was het dringend noodzakelijk dat de "mensen van goeden wille" werden aangemoedigd uit te gaan om de

verlorenen te helpen redden, vooral die in de kerken. Weer werd de Schrift er bij gehaald om het Wachttorendoel te dienen. De nieuw ingekomenen werd gezegd: "Ga uit en doet desgelijks". Ze werden aangespoord om aan anderen te doen wat ook aan hen gedaan was. Maar om dat goed te doen, moesten ze de zesde stap doen: dienstsamenkomsten bijwonen en propaganda maken in overeenstemming met de Organisatievoorschriften. De dienstsamenkomst, zo werd hun gezegd, zou hen trainen in het gebruik van de juiste methoden, van de juiste boeken en in de juiste manier van het getuigen in groepen. Zij leerden daar hoe zij boeken moesten aanbieden, hoe zij nabezoeken en de vergaderingen voor boekonderzoek moesten leiden, hoe ze geldelijke bijdragen meesten krijgen. Er werd niets gezegd over gebeden of over geestelijk leven. Dat was alles voorbij. Belangrijker was te weten, wat men zelf als propagandist had te doen. Bij deze zesde stap moesten zij leren instinctief de Organisatie-instructies op te volgen en zo het merkteken van het beest op hun rechterhand te ontvangen, net als ze bij de vijfde stap het teken op het voorhoofd hadden ontvangen. En omdat ze nu gemerkt waren op het voorhoofd en op de rechterhand, waren ze klaar om met ere ingeleid te worden in de Wachttorenmysterie-religie als Koninkrijksverkondigers.

Dit brengt ons tot de zevende stap, de doop. Als zo'n "persoon van goeden wille" doorging met de vergaderingen geregeld te bezoeken en als hij een goed propagandist werd, zei men hem dat hij nu zijn inwijding moest symboliseren door onderdompeling in water. Deze plechtigheid geschiedt gewoonlijk op districtvergaderingen of conventies en is een soort van publieke inwijding in de Wachttorenmysteries van Gods Organisatie. Daar de Jehova-getuigen het christendom loochenen, omdat zij geen wedergeboorte door de Geest en een geboorte door "water en bloed" geloven, gebruiken ze het doopritueel alleen maar in dezelfde zin, zoals het gebruikt werd bij de Babyloniërs, namelijk als inwijdingsritus van de mysteriën. De doop, zoals die wordt bediend door het WT-gehoor is het uitwendige teken van de officiële ingang in Gods Organisatie of Vrijstad. In het licht van het werk als propagandist is 't het teken dat men zijn persoonlijkheid en individualiteit en elke eigen kijk op de dienst van Jezus achterlaat en een verklaring dat hij die dit teken ontvangt, voortaan onder dat symbool en teken blijven zal als een goed propagandist. Alleen nadat ze geordende propagandisten geworden zijn en door onderdompeling publiek ingeleid zijn in de Organisatie, zal het Genootschap hen echt erkennen als propagandisten van het Koninkrijk. De Wachttorenleiders hebben strikte orders dat niemand door hen als dienaar in de Organisatie benoemd kan worden, tenzij hij de onderdompeling in water heeft ondergaan. Dan is dus de individualiteit begraven in de massa of de Theocratie. Hij heeft inderdaad zijn ziel of individualiteit verloren. Maar zie, hij heeft een hele wereld gewonnen. Als propagandist van het Koninkrijk is hij een waardig lid van de Nieuwe Wereldheerschappij.

Wat voordeel brengt de doop hem? Het verlaten van "het ware geloof", zeggen zij, zal hem in het oordeel brengen. Voor zover het "het hier en nu" betreft moet zijn leven totaal gereguleerd blijven door de Organisatie totdat de dood hem bevrijdt. Zijn werk als bonafide propagandist moet een kwestie van routine worden, met weinig persoonlijke vrijheid.

Alle eredienst, als hij die naam waard is, moet geleid worden naar de gestelde norm van het Genootschap. Hij moest steeds maar weer de hele lijst van plichten vervullen, te beginnen met het rapport opmaken en eindigend met het afdragen van de verzamelde bijdragen. Geleidelijk groeit dit routinewerk zo samen met de persoon van de Jehova-getuige, dat hij automatisch en mechanisch doet wat hem gezegd wordt. Zo lang hij dat doet, is hij in de gratie. Hij is in de Vrijstad. Hij zal aan Armageddon ontsnappen. Als hij getrouw is, staan er vele mogelijkheden voor hem open. Hij kan aanbevolen worden voor dienaar in de gemeente; dan groepsdienaar; of hem kan het voorrecht te beurt vallen naar Bethel te gaan. Hij kan tot Pionier verklaard worden en is dan verkiesbaar om als student naar de Wachttorenhogeschool (Gilead) te gaan met de mogelijkheid dienaar van de broeders te worden of zendeling naar vreemde landen. Als hij uitsteekt boven de gewone propagandist heeft hij kans Wachttorenvorst (grote) te worden of zelfs directeur van het Genootschap. De Wachttorenpropagandist kan niet hoger komen dan een Wachttorenvorst en alleen op voorwaarde dat hij slaafs de Wachttorenweg volgt van de Nieuwe Wereldmaatschappij. De christen echter is Koning en Priester in het Koninkrijk Gods. Wat kiest u?

Het resultaat

Gedurende de jaren van 1935 tot 1938 werkten we dus in de schemering van de Theocratie in New York City en andere grote steden centra om dit systeem te ontwikkelen. Ons doel was om duizenden propagandisten te vangen, ze de hersens te spoelen, in dienst te nemen en ze allen gelijk te doen denken, net als robots. Toen in 1938 de Theocratie was uitgeroepen vielen al deze mensen in verachtelijke onderworpenheid neer voor dit nieuw opgerichte "Beeld van het Beest" van de Wachttorenreligie; een religie van "kopen en verkopen" (Openbaring 13).

Al de groepen van de Jehova-getuigen namen een resolutie aan waarin verklaard werd dat zij van nu aan en altijd alle instructies en benoemingen van het WT-genootschap zouden aanvaarden. Elke zweem van onafhankelijkheid der gemeenten was dus opgegeven, evenals alle schijn van persoonlijk, christelijk geloof. Een nieuwe wereldorganisatie, gebaseerd op robotachtige gehoorzaamheid en robotachtig werk was nu werkelijkheid geworden en zou zich uitbreiden tot een Nieuwe Wereldmaatschappij. Door de Jehova-getuigen wordt ze beschreven als Gods Organisatie of Koninkrijk, maar in werkelijkheid is ze niets anders als de dictatuur van de "Getrouwe en beleidvolle slaaf-klasse" in Brooklyn.

Beschaamd moet ik hier bekennen dat ik mee deed in het uitdenken en vormen van dergelijke onderwijsmethoden tijdens mijn eerste ambtsbekleding in Maagdenburg van 1924 tot 1927 en toen in Amerika van 1931 tot 1938. Vooral als Groepsdienaar in New York van 1936 tot 1938 hielp ik Bethellieten het tweede bezoek en het Bijbelonderzoek toepassen en hielp mee het uitstekend werkende zevenstappenprogramma tot het vormen van een organisatie van menselijke robots.

XVI. Het werk in New Jersey

Nu echt slaaf

Ik ging door het WT-genootschap met mijn handen, mijn geest en mijn hart te dienen. Ik was een slaaf in de volste zin des woords. Toch deed ik eigenlijk niet van harte mee, omdat ik zeer goed wist hoe slecht en verkeerd het was. Ik begreep best dat ik hielp aan het oprichten van een Frankenstein, dat zich zeker tegen mij zou keren en mij vernietigen. Toch werd ik door de omstandigheden en mijn omgeving er toe gedwongen er mee door te gaan.

Ik weet nu, dat ik in slavernij gekneld bleef, omdat ik naliet het zuivere Woord Gods te onderzoeken, los van de gewrongen Wachttoeren-verklaringen. Toen ik mij dat in 1943 eindelijk bewust begon te worden, nam ik langzamerhand in geestkracht toe, om in 1954 geheel vrij te komen, dertig jaar nadat ik, op 18 augustus 1924, de slavernij ingegaan was in het Wachttoeren Bethel van Maagdenburg, Duitsland. Maar daar werd ik toen, terwijl ik anderen trainde voor hun slavenwerk en hen in gevangenschap leidde, zelf gevangen gehouden door dezelfde middelen die ik op anderen toepaste: de door het WT-genootschap uitgegeven boeken, brochures en tijdschriften, die mijn enige lectuur waren. Toch drong er door Gods genade genoeg Schriftuurlijke waarheid in mijn hart en geest om nog een heel klein beginsel van persoonlijk leven in stand te houden en mijn ziel te bewaren voor de algehele verwoesting door de venijnige hersenspoeling. Maar ik betaalde in alle opzichten duur voor deze weinige zelfstandigheid, vooral door geestelijke martelingen. Heel vaak ging het tegen beter weten in. Nadat ik deze dingen in gehoorzaamheid aan de bevelen der Organisatie gedaan had, kreeg ik wroeging en werd mijn geest met droefheid vervuld. En ik wil eerlijk bekennen dat ik werkelijk wel eens kreunde, maar dat was dan ook alles wat ik deed. Als de volgende opdracht kwam, liep ik zonder te aarzelen precies weer langs het voorgeschreven pad, al was 't ook naar de gevangenis, als het moest.

Op de Boardwalk

Daarom ging ik, toen ik in de zomer van 1938 een opdracht kreeg voor Atlantic City New Jersey, er gewillig heen. Ik werd er heen gezonden met de opdracht opschudding te verwekken. Het Genootschap wilde graag dat de Jehova-getuigen de beroemde Boardwalk tijdens de zomer als operatieterrein gebruikten, omdat miljoenen mensen in dat seizoen daar kwamen. Het scheen dat burgemeester White aan het muziekkorps van het Leger des Heils had toegestaan, de Boardwalk te gebruiken en dan ook te collecteren. Dit gaf ons een pracht gelegenheid. Zonder verlof te vragen, begonnen de Jehova-getuigen daar te prediken. Hun werd aangezegd er mee op te houden. Toen ze er toch mee doorgingen, werden zij gearresteerd. En toen ze tenslotte vergunning vroegen, werd die geweigerd op grond van het feit dat hun werk een ander karakter had dan dat van het Leger des Heils. De burgemeester maakte duidelijk dat het Leger des Heils overal werd geaccepteerd als een instelling van liefdadigheid en dat daarom niet een

van de bezoekers van Atlantic City aanstoot zou nemen aan hun verschijning op de Boardwalk. Beleefd wees de burgemeester er op dat hetzelfde niet kon gezegd worden van de Jehova-getuigen. Bovendien hadden die juist een vijfjarige campagne door heel New Jersey achter de rug, waarin honderden van hen waren gearresteerd en veroordeeld. De burgemeester vermoedde, dat de verschijning van de Jehova-getuigen daarom opschudding zou veroorzaken. Daarom wees hij het verzoek van de hand.

Het Genootschap ging nu proberen er een rel van te maken, wat de burgemeester juist wilde vermijden. Met de Pennsylvania en New Jersey afdelingen van Philadelphia en Trenton werd een regeling getroffen om tot massa-actie over te gaan. Er werden plannen gemaakt om een ganse dag door geheel Atlantic City te gaan prediken. Het zou z'n hoogtepunt vinden in een meeting, die tegen het besluit van de burgemeester in, op een speciaal aangeduide plaats op de Boardwalk zou gehouden worden. Biljetten werden gedrukt met plaats en tijd van deze meeting en de reden waarom ze gehouden werd. Ik werd uitgenodigd om het woord te voeren, dus om de "patsy" de zondebok, te zijn. Toen ik deze opdracht kreeg, voelde ik me genomen. Allerlei onrustige gedachten kwamen bij mij op. Maar ik was al heel wat malen gearresteerd in de Wachtoren-zaak, zestien maal, om precies te zijn, zowel in Duitsland als in de Verenigde Staten. Ik had ook vaker tegenover volksmassa's gestaan, was tweemaal gestenigd en ook waren mij eens bijna de hersens ingeslagen met een zware eiken stoel. Ofschoon het vooruitzicht niet aanlokkelijk was, gevoelde ik toch dat dit de prijs was die ik moest betalen.

We gaan de gevangenis in

Precies om zeven uur des namiddags op de vastgestelde zondag ging ik op een tafel staan op de Boardwalk en begon te spreken, zoals aangekondigd was. Een menigte van ongeveer 25.000 mensen had zich daar verzameld, van wie slechts weinigen mij konden horen. Ik had nauwelijks tien woorden gesproken, toen twee mannen in burger op mij afstapten en mij verzochten van de tafel te komen, terwijl zij zeiden: "U is onze gevangene." Om de opschudding nog erger te maken en er zoveel mogelijk profijt van te trekken, deed ik er zelf nog een schepje op. Ik had met propagandisten afgesproken om mijn arrestatie als een sein te beschouwen. Men moest dan onder de menigte pamfletten gaan verspreiden om de mensen duidelijk te maken wat volgens de Wachtoren de reden voor mijn arrestatie zou zijn. Zij voerden dit bevel trouw uit en er werden er zeventien gearresteerd. De meesten van hen waren vrouwen en kinderen. Zo had ik er een hele opschudding van gemaakt. Terwijl we wachtten tot "black Maria" ("zwarte Maria", de gevangeniswagen) kwam, hadden we heel wat bekijks. Dat was juist wat we graag wilden. Het was een prachtige reclame. Ik voelde mij die zondagavond als christen werkelijk beschaamd vanwege mijn arrestatie, daar ik toch eigenlijk overtreder van de wet was in een stad waar ik niets te maken had. En ik wist best dat ik niet was gearresteerd wegens prediking van het Evangelie, zoals wij beweerden. Ik werd naar de gevangenis gebracht en er werden vingerafdrukken genomen. Al gauw kwamen er verslaggevers van de twee dagbladen van Atlantic City en ik mocht met hen spreken. Ik vertelde hun dat ik met

opzet van New York City was gekomen als vertegenwoordiger van het WT-genootschap om burgemeester White uit te dagen. Het schijnt dat de burgemeester bij de pers toen juist uit de gunst was. Daarom werd ons verhaal gretig gelezen. Want natuurlijk verscheen het de volgende dag met grote koppen in de bladen, om de aandacht op de arrestatie en zijn bedoeling te vestigen. Ik had een rechtszaak aan 't rollen gebracht, die maar door bleef lopen, tot wij eindelijk in een andere rechtszaak een uitspraak kregen die Atlantic City in 't ongelijk stelde en we dus ongehinderd konden vergaderen op de Boardwalk.

Verontrustende gedachten

Toen ik in de bovenste kooi van mijn cel lag, alleen met mijn gedachten, kon ik die nacht de slaap niet vatten. In de eerste plaats was het er vies en wriemelde het er van ongedierte. Maar erger dan het vuil in de cel was het vuil in mijn geest en mijn hart. Hier was ik, zoals verondersteld werd een christen, als een gewone politieke agitator ruzie gaan zoeken met mensen die ik nooit gezien had en tegen wie ik helemaal niets had. Dit was heel iets anders als wat mijn Heiland deed, van wie profetisch getuigd werd: "Nooit verhief Hij zijn stem in de straten." Schijnbaar was ik naar New Jersey gekomen om op Boardwalk te prediken, maar dat was helemaal niet het eigenlijke doel. Het ging alleen uit lust om te tarten en daar zat een bijbedoeling achter. Hierdoor had ik nu de arrestatie van zeventien mensen, waaronder ook kinderen, veroorzaakt. Ik was helemaal niet trots op wat ik gedaan had en voelde mij werkelijk beschaamd en zeer verslagen. Ik voelde mij de ellendigste van alle schepselen. Toen we 's morgens de cellen mochten verlaten, om ons te wassen en klaar te maken voor 't ontbijt, maakten andere gevangenen een praatje met me. Een landloper, die de vorige nacht wegens dronkenschap opgepakt was, kwam naar mij toe en vroeg: "Waarom zit jij hier, kameraad?" Ik antwoordde: "Omdat ik het Evangelie predikte." Hij keek mij toen met grote verachting en met een blik vol afkeuring aan en zei op ongelovige toon: "Ik geloof niet, dat ze dat zouden doen" en liep weg. Aan zijn gezicht en zijn manier van doen kon ik zien dat hij me voor een leugenaar hield. In mijn hart wist ik dat hij gelijk had. Ik was niet gekomen, om het Evangelie te prediken, maar om een rechtszaak te arrangeren voor mijn Theocratische meesters.

Beloond

Bij mijn terugkomst in Brooklyn werd ik verwelkomd als een held. Zo zijn de wederwaardigheden van een propagandist. Tot zonedienaars voor de nieuwe Theocratie van 1938 waren mensen benoemd, die dit waard geacht werden. Tot nu toe was mij die eer niet gegund. Ik rekende er, sinds ik de Bethel-benoeming afgewezen had, niet op dat ik een dergelijke betrekking zou krijgen. Maar het gebeurde in Atlantic City bracht mij weer in de gunst bij het Genootschap en men meende dat men er op aan kon dat ik hen in alles weer ter wille zou zijn. Zij wierpen mij dus een "lekkere hap" van de Theocratie van 1938 toe: het gebied van Noordoost Ohio en Noordwest Pennsylvania. Toen ik mijn benoeming en het zoneboek ontving, werd ik grondig geïnstrueerd. Ik moest vóór ik iets anders deed twee

belangrijke dingen in mijn toekomstige zone verbeteren. Allereerst, werd mij gezegd, moest ik de klik die de grootste groep Jehova-getuigen in mijn zone overheersten en in onrust brachten uitschakelen. Het kon niet schelen op welke manier ik dat zou doen, als het doel maar bereikt werd. En daar de Jehova-getuigen in dit gebied er niet in geslaagd waren om ook maar één rechtszaak te maken, omdat zij telkens, als ze daarvoor de kans kregen, zich terugtrokken, moest ik in de tweede plaats verschillende rechtszaken hier in Ohio aanhangig zien te maken en ze tot voor het Hooggerechtshof doorzetten. Nu werd me duidelijk dat en waarom ik in Atlantic City getest was. Het Genootschap was nu zeker dat ik door zou zetten. Eén van de Bethellieten drukte zich zo uit: "Je bent er taai genoeg voor, om het voor elkaar te krijgen."

Zo werd ik door het aannemen van deze zonebenoeming nog eens weer een voorvechter van het WT-genootschap. Ik bracht mijzelf in moeite en het zou zestien jaar duren voor ik mij daar weer uit zou kunnen bevrijden. In de eerstvolgende jaren zouden de Jehova-getuigen, die ik op de tenen getrapt had, schrikkelijk wraak op mij gaan nemen; een wraak die ik verdiend had. Ik was nu een Theocratisch heerser, mogelijk te vergelijken met het koper in het beeld van het Beest (Daniël 2 : 31-34) in het vuur beproefd en zo, naar men meende, waardig bevonden. Was ik al die tijd in Bethel gebleven, dan zou ik misschien goud geweest zijn, het puikje van Bethel. Er was in elk geval één voordeel bij. Daar ik tot de koperen lendenen van het beeld behoorde, zou ik niet zo diep behoeven te vallen als wanneer ik een deel van het gouden hoofd geweest was. Dat zou misschien een val geworden zijn die mij verpletterd had en die het mij voor altijd onmogelijk gemaakt zou hebben ooit weer te werken.

XVII. De Theocratie van 1938

De dromen van de Rechter

In het zesde hoofdstuk vertelde ik van de droom van Rechter Rutherford in de gevangenis van Atlanta Georgia en van het door hem uitgesproken voornemen om dit aan het christendom betaald te zetten door er een altijddurende obstructie tegen te voeren. De Theocratie van 1938 was immers de bekroning van die droom. Toen hij deze invoerde, maakte de Rechter, zoals hij altijd deed, op een huichelachtige manier gebruik van de bijbel, om onnadenkende slachtoffers te vangen. In dit bijzondere geval haalde hij Jesaja 60 : 17 aan: "Voor koper zal ik goud brengen, voor ijzer zilver, voor hout koper, voor stenen ijzer; ik zal vrede tot uw overheid maken en gerechtigheid tot uw heerseres". De Rechter vergat dat men misschien wel Gods Woord kan gebruiken om een schijn van waarheid te geven aan menselijke berekeningen, maar dat er in het Woord der Waarheid, dat van de God der Waarheid uitgaat, ook verborgen krachten zijn, waar mensen machteloos tegenover staan. Het Woord van God kan men op twee manieren toepassen. Als het verkeerd wordt toegepast, zoals het WT-genootschap hier doet, wordt Gods Woord een boemerang en het wendt dan in een heel andere richting als bedoeld was. Ik geloof vast dat dit van toepassing is in de situatie die het WT-genootschap heeft te voorschijn geroepen. Tenslotte zullen hun eigen wapens zich tegen hen keren.

In 1938 had de Rechter gevoeld dat de argumentatie voor het oprichten van hun zogenaamde Theocratie wat meer overeenkomst met de waarheid moest gegeven worden dan alleen maar de aanhaling van Jesaja 60 : 17 kon doen. Daarom nam hij Salomo's programma voor het bouwen van een tempel, de stad en andere gebouwen als het plan voor de Theocratie. Toen hij dit beeld gebruikte in de kolommen van de Wachttorens, om de samenstelling en werking der Theocratie voor te stellen, gaf hij zijn bedoeling bloot voor de Organisatie van 1919 tot 1938. Het Genootschap begon zijn actie door gebruik te maken van Israëls manier van buit verzamelen als model voor de reclamecampagne van 1922. Deze bestond in het verkopen van boeken. Het Genootschap ging stap voor stap de geschiedenis van Israël navolgen tot aan het koningschap van Salomo. De wetgeving en Israëls afval in de aanbidding van het gouden kalf werd, volgens zijn bewering, ervaren van 1919 tot 1931, toen de overheersende, verkeerde elementen van de Mordechai-Naomi-klasse afvielen. Hierdoor was er natuurlijk ruimte gekomen voor de Ruth-Esther-klasse, evenals de generatie van de uittocht uitstierf tijdens de veertigjarige omzwerving in de woestijn en vervangen was door een nieuwe generatie die onder Jozua het beloofde land had mogen binnentrekken. Deze nieuwe generatie, de Ruth-Esther-klasse, had toen ze nog in de woestijn was een geweldige hoop boeken verzameld, waarvan er miljoenen waren verkocht aan de volkeren der wereld. Evenals er stenen waren gebruikt om te doen gedenken aan het wonder van het scheiden van de wateren der Jordaan, waardoor Jozua en de Israëlieten droogvoets in Kanaän trokken, zo gaf deze grote stapel boeken, verkocht tussen 1919 en 1931, er zichtbaar bewijs van dat de Ruth-Esther-klasse onder aanvoering van de zinnebeeldige Jozua, in het land der heerlijkheid was geleid of in de door de Wachttorens geleide dienst van

het Koninkrijk. Toen kwam met Advent 1931, volgens hun bewering de beloning voor deze twaalfjarige campagne met het geven van de naam "Jehova-getuigen". In het zich aanmatigen van die naam gaven ze in feite ook uitdrukking aan hun aanspraak op het land der belofte, want ze waren in eigenlijke zin Gods bezitting geworden of, zoals zij het noemden "Gods Organisatie".

De derde verdieping

Gedurende deze drukke jaren van 1931 tot 1938, waarbij de koningen van Israël Saul en David als voorbeeld dienden, nam Rechter Rutherford de leiding. Maar daar er "bloed aan zijn handen was" (hier werd gebruik gemaakt van de vergelijking met de omstandigheid die David verhinderde de tempel te bouwen) was men nu toe aan een nieuw te vormen Genootschap, om tenslotte de tempel, de stad en de gebouwen van deze Theocratie op te richten. Terwijl de Rechter dit bouwprogramma in 1938 had ingeluid nam een nieuwe klik dit geleidelijk over, daar zijn ziekte hem steeds meer in zijn werk belemmerde. Maar deze lieden waren bedacht op wat er gebeurde met het koningschap bij de dood van Salomo. Zij gingen daarom de geschiedenis corrigeren door de leiding van één man voor de derde fase van het WT-genootschap te vermijden. De eerste "verdieping" was onder de dictatuur geweest van Charles T. Russell, 1879 tot 1916; de tweede "verdieping" van het Genootschap was onder de dictatuur van Rechter Rutherford van 1919 tot 1942; de derde "verdieping" was nu in de maak. Zij gingen nu een comité of consortium van zeven vormen om de macht over te nemen. Deze moest gekozen worden uit de rijen van de vooraanstaande leden van hen die nu het Genootschap vormden. Deze vooraanstaande leden moesten benoemd worden door het Genootschap en deze leverden op hun beurt weer leiders voor het Genootschap. Uit elke Staat van de Unie werden zes tot acht van zulke vooraanstaande leden gekozen, omdat men er zeker van was dat men Amerikanen altijd kon controleren. Uit deze mensen werd de Raad van Commissarissen gekozen, uit de Raad van Commissarissen werden de President, de vicepresident, de Secretaris en de Penningmeester gekozen, die weer benoemden in de vacatures die ontstonden bij de vooraanstaande leden. Dit zou de modus operandi (manier van werken) zijn in de periode van de derde "verdieping" van het WT-genootschap en op deze manier hoopten zij een correctie te geven op het koningschap van Salomo.

Toen over de vorm beslist was, kwam de instelling van de Theocratie en de uitvoering van het opbouwprogramma aan de orde. De methode voor de uitbreiding was een geconcentreerd trainingsprogramma, bestaande uit de zeven stappen in een vorig hoofdstuk besproken. Het zevenstappen-programma schiep de vicieuze cirkel van het allen gelijk denken en werken. Maar het tweesnijdend zwaard, dat ze verkeerd gebruikten, deed wat men er van kon verwachten. Het sneed hen af van het normale en van het persoonlijk geloof in Jezus. Het betekende voor hen allen het einde van de vrijheid en een gedoemd worden tot slavernij bij de Nieuwe Wereldmaatschappij. Van het begin af kunnen we zien waar het met hen op uitloopt: "Indien iemand in gevangenschap voert, dan gaat hij in gevangenschap" (Openbaring 13 : 10).

Door miljoenen christenen in slavernij te leiden is het WT-genootschap zelf een slaaf van zijn routine geworden en het zal dat steeds meer worden en zo zal het zichzelf in gevangenschap voeren. En nog eens weer nam ik een benoeming aan, in dit verschrikkelijke geval. Ik kreeg enkele zeer onaangename opdrachten te volvoeren. De waarheid van Openbaring 13 : 10 werd ook in mijn leven gedemonstreerd. Ik had in mijn leven velen tot gevangenschap gebracht. Mijn rapport geeft aan dat ik vierhonderd-drie-en-zestig door de doop in de Organisatie bracht. Nu was ik zelf maar een pion en gevangen in een door mijzelf geweven net.

Om te beginnen werd ik benoemd tot medevoorzitter van de Cleveland onderafdeling van de Londense Wereldassemblee, die gehouden werd in de arena in Cleveland, waar we een 17.000 mensen bij elkaar brachten. De hoogtepunten van deze Conventie, die draadloos verbonden was met de grote Conventie te Londen, waren twee toespraken van de Rechter over: "Zie de feiten onder de ogen" en "Vervult de aarde". Beide waren eigenlijk verklaringen omtrent het beleid van de nieuwe Theocratie. De bedoeling was de beschouwing van de Wachttoeren te geven over de politieke gebeurtenissen die toentertijd in Europa plaats grepen en tevens om huichelachtig, op Bijbelse gronden duizenden jonge Jehova-getuigen te weerhouden om te doen wat iets heel natuurlijk is, namelijk om te gaan trouwen.

"Zie de feiten onder ogen"

Natuurlijk vormde het fascisme en de vrijheid een onderwerp, waarin allen vurig belang stelde. Het fascisme was in Europa overal aan het opkomen en oorlogswolken doemden onheilspellend op aan de horizon. Daar de Rechter beseftte dat het leerstellige isolement der Jehova-getuigen hen, als predikers en principiële dienstweigeraars, er toe zou brengen, vrijstelling van dienst te eisen, verkondigde hij dat de Theocratie voor de vrijheid voelde en tegen vrijheidsbeperking was. Toch weten we, al legde de Rechter openlijk deze verklaring af, dat vrijheid in geen geval in de gelederen geduld zou worden. Een willekeurige ontkenning van de individualiteit was het grondmotief van de organisatie en wij zouden nog gedwongen worden het persoonlijk geloof in Jezus uit de gelederen der Jehova-getuigen uit te roeien. Dus, op het zelfde ogenblik dat hij sprak tegen het totalitaire beginsel van het fascisme en het Nazisme, legde de Rechter tegelijkertijd de grond om in zijn Organisatie juist deze tactiek bedekt toe te passen. Op deze manier schiep de Rechter een achtergrond waartegen elke poging om te verklaren dat het WT-genootschap tegen de oorlog zou zijn zou mislukken. Rechter Rutherford had tijdens de eerste Wereldoorlog zijn lesje geleerd. Bovendien behoefde hij geen rechtszaak te forceren, want nu was hij de held en niet de schurk, die hij geweest was toen de eerste Wereldoorlog uitbrak. Hij sprak nog eens weer de neutraliteit van het Genootschap uit ten opzichte van alle oorlogszaken. Deze toespraak: "Face the facts" ("Zie de feiten onder ogen"), die later als brochure verscheen, werd bij miljoenen verspreid en was de eerste van een serie verklaringen, waarvan de belangrijkste, de brochure: "Neutraliteit", in 1941 verscheen.

Deze serie verklaringen hielpen de Jehova-getuigen om zich in dit land buiten de oorlog te houden en bezorgden hun alleen celstraffen van vijf jaar, waar hun dit niet lukte. Het succes dat de Theocratie had in deze eerste poging om zijn propagandisten te beschermen, welke beproeving kwam bij de tweede Wereldoorlog, bracht de zaak van het Genootschap geweldig vooruit over de hele naoorlogse wereld. Tot heden voegden zich er zelfs nog honderdduizenden bij om buiten mogelijke oorlogsactiviteit te blijven. Dit is ongetwijfeld een der grondoorzaken voor de fenomenale opgang en groei van het Genootschap in de naoorlogse jaren. Maar terwijl de Rechter zich voor de buitenwereld uitsprak tegen het totalitaire beginsel en tegen neutraliteit, luidde hij de alarmklok voor het ontketenen van een meedogenloze campagne om alle Jehova-getuigen absoluut totalitair te maken.

Met de komst van de Theocratie werd het de allereerste taak om allen die onder haar bekoring kwamen te trainen. Voor dit trainingswerk in Amerika en later over de hele wereld gebruikte men bij voorkeur duizenden jonge mensen, omdat die niet te zorgen hadden voor gezin en kinderen. Het Genootschap wilde graag zoveel mogelijk van hen ongetrouwd houden. Om die reden verkondigde het nieuwe WT-genootschap de leer: "Vervult de aarde".

"Vervult de aarde"

Door het scheppen van een benauwende atmosfeer van spanning in de eerste toespraak: "Fascisme of Vrijheid", met het uitzicht op oorlog, misschien Armageddon en volgens een zinspeling van de Rechter, die weer werkte met de oude Wachttorens-boeman, misschien het einde van de wereld, was het voor de Rechter gemakkelijk deze jonge mensen er van te overtuigen dat het verstandiger was niet vóór Armageddon te trouwen, omdat het zo dichtbij was. Was het niet veel beter met het vormen van gezinnen te wachten tot het Duizendjarig Rijk? Liever nu maar ongetrouwd blijven en al je tijd wijden aan de Theocratie Later, in 1940, werd dit leerstellig toegelicht in het boek: "Kinderen" met het roerende en treffende verhaal van John en Eunice, twee jonge Jehova-getuigen, die een grote liefde voor elkaar voelden. Maar daar beiden Theocratisch gezind waren, besloten zij met trouwen te wachten tot na Armageddon, want het eind van de wereld was nabij. Het WT-genootschap heeft altijd een doel dat veraf ligt en één dat dichtbij ligt of een minder volledige en een totale vervulling van de profetieën, die het in zijn geschriften uitlegt. Als het ging, zoals zij het liefst hadden, hoopten zij een menigte jonge mensen over te halen nooit te trouwen; in 't ergste geval hoopten zij hun het trouwen een vijf of tiental jaren uit te doen stellen of in elk geval tot hun groei en hun trainingsprogramma in de hele wereld goed op gang was.

Dat zij de leer: "Vervult de aarde" alleen maar als een list gebruikten, om het trouwen tijdelijk tegen te gaan, wordt wel duidelijk uit wat er later gebeurde toen het zendingswerk in vreemde landen met succes begonnen was. Er begon toen een ware "Optocht der Miljoenen", net als bij de ark van Noach, twee aan twee, naar de podiums van de Koninkrijkszalen om te trouwen. De hoogste vertegenwoordigers van het Genootschap, de kern van de Theocratische vrijgezellen,

die plotseling besloten niet te wachten tot na Armageddon om de aarde te vervullen, gingen hierin voor. Het zo prachtig geschreven en boeiende verhaal van John en Eunice in het boek "Kinderen" was gauw vergeten en dat boek kon nu nergens meer door de Jehova-getuigen geleverd worden. Het is een van de vele organisatorische skeletten geworden die in hun geheime schuilplaatsen rammelen.

Net als de voorspelling van het eind der wereld in 1914 en in 1925 en de voorspelling van Armageddon na de oorlog had: "Vervult de aarde" zijn diensten gedaan, om de Jehova-getuigen op te warmen en is daarom nu afgedankt. Zo is de gang van zaken bij het Genootschap. Door verkeerd gebruik van de profetische uitspraken van Jezus in Mattheüs 24 gebruiken ze "de geruchten van oorlogen" voor eigen gebruik. Gewoonlijk ontstaan zulke geruchten ergens in de buurt van het centrum Bethel. Er bestaat zo iets als "de Theocratische wijnstok", vanwaar zulke geruchtentrillingen waaiersgewijs verspreid worden. "Wees op uw hoede" of "Pas op voor Rusland". Zulke van onheil zwangere geruchten worden listig verzonnen en verbreid en ze dienen om de trouwe propagandisten tot groter inspanning aan te vuren. Als zij dan hun dienst gedaan hebben verdwijnen ze en worden vergeten, precies als de andere geruchten en voorspellingen van het WT-genootschap over het eind der wereld. Spoedig komen er nieuwe Theocratische golven van Brooklyn, die over de "Theocratische wijnstok" nieuwe vrees en angst doen trillen, om het tempo van de woeste dans der Jehova-getuigen om het beeld van het Beest, de Theocratie van 1938, te versnellen.

XVIII. Zone 1 wordt op één lijn gebracht

Het werk van de Zone-dienaars

Ik was benoemd als Zone-dienaar voor Zone 1, Staat Ohio. Deze bestond uit de provincies: Ashtabula, Trumbull, Mahoning en Columbiana in Ohio en de provincies Lawrence en Mercer in Pennsylvania. Meestal gingen de Zone-dienaars bij toerbeurt een week besteden aan elke Groep. Ze moesten dan de propagandisten dagelijks trainen in de "zeven stappen" en in de nieuwe techniek van hersenspoeling, die ik reeds uiteengezet heb. Later moesten zij rapporteren over geschikte kandidaten voor de positie van dienaar en daarover advies uitbrengen aan het Genootschap. U zult zich herinneren dat toen de Theocratie was afgekondigd, het WT-genootschap elke groep van de Jehova-getuigen over 't hele land verzocht had een resolutie aan te nemen waarin verklaard werd dat ze voortaan het recht om hun eigen leiders te kiezen en de mensen voor hun eigen groepsposities te benoemen wilden afstaan en dat ze het Genootschap zouden erkennen als de enige bron van alle organisatorische voorschriften, van de richtlijnen voor alle werk dat er te doen was en als de enige autoriteit voor 't benoemen van alle dienaars. Na daarmee verklaard en ondertekend te hebben dat ze afstand deden van al hun rechten, waren ze nu onderworpen aan het toezicht van de "ogen en oren" van het Genootschap, namelijk de Zonedienaars. Zo was de normale gang van zaken in de meeste Zones. In sommige moest echter eerst een speciale instructies worden uitgevoerd als voorbereiding voor deze "Theocratische" werkwijze. Dat was het geval in de zone die mij nu was toegewezen. Zoals al eerder werd gezegd moest ik de invloed van de leiders in Youngstown verzwakken en zorgen dat er geschilpunten kwamen in Ohio. Om dit op de juiste manier te doen mocht ik nadat ik de eerste wekelijkse ronde van bezoeken door de hele zone had afgelegd, slechts enkele dagen aan elke Groep besteden, wat minder tijd aan de kleinere, wat meer aan de grotere.

Verdeeldheid, klikjes en jalousie

Bij het eerste bezoek aan Youngstown werd mij duidelijk dat het Genootschap de toestand van de Groep juist had gepeild. Een Groep, welke enige tijd tevoren was uitgestoten, was met tegenzin weer toegelaten. De Groep die nu aan de macht was, bestond grotendeels uit ongeestelijke Jonadabs. Deze probeerden het geestelijk Overblijfsel te verdringen, dat hier bestond uit de jongere Ruth-Esther-klasse, die er natuurlijk groot belang bij had aan de macht te blijven. Daartussenin was een niet aangesloten Groep. Elk van deze Groepen zorgde er voor dat haar woordvoerders mij hun kijk op de zaak uiteen zetten, terwijl ieder rapporteerde over de ander. Omdat ik er was om hen te bespioneren, luisterde ik vanzelf oplettend en dacht er het mijne van. Toen ik op mijn eerste reis daar kwam bemoeide ik mij nergens mee, maar liet de zaken op hun beloop. Mijn dichtstbijzijnde Groep was Niles, waar op kleiner schaal in de omgeving dezelfde toestanden bestonden. Het terrein van deze Groep liep heel tot in de provincie Ashtabula, maar het riep luid om meer. Youngstown had als terrein bijna de hele

provincie Mahoning en nog heel wat in Trumbull. Het scheen alsof het al deze Groepen om hun eigen eer ging. Zij meenden allen dat ze een te klein terrein hadden, ofschoon zij nu al 't grootste deel van hun tijd nodig hadden om de lange afstanden in hun gebied af te leggen, terwijl ze 's zondags maar heel weinig mensen bezochten en hun uitgestrekte terreinen niet vaker dan eenmaal per jaar rondkwamen en soms eenmaal per twee jaar. Daar ik beslist geloofde in het "zeven stappen"-programma, moest ik van zulk slordig werk niets hebben. En aan dit gedoe moest ik nu, als Zone-dienaar, een eind maken. Het was voor mijn verantwoordelijkheid de propagandisten er toe te krijgen zich te concentreren op hun eigen terrein, om daar hun werk te organiseren en te intensiveren en de werkwijze te volgen van de "zeven stappen"-hersenspoeling en training. Om een dergelijk program uit te voeren is een zo klein mogelijk terrein met een voldoende aantal propagandisten bij de hand voor de training ideaal.

In Niles trof ik een flinke kern van broeders, ook een op het terrein van deze Groep in Gerard, een in Newton Falls en tenslotte nog een in Greene bij Courtland. Ik verdeelde daarom deze Groep in vier kleine Groepen en beval elk van deze kernen alles te vergeten van het overige gebied en zich te concentreren op hun onmiddellijke omgeving. Natuurlijk werden de oude Groepsdienaar en zijn helpers hierdoor al heel gauw gedwongen op te stappen en vervangen door nieuwe Jonadabs. En in Warren waren drie klieken, die elkaar zo weinig vertrouwden dat niemand mij mocht logeren. In plaats daarvan bespraken zij bij mijn eerste bezoek een hotelkamer voor mij en betaalden die samen. Ik maakte tenslotte van die Groep drie afzonderlijke: één in Warren, een ander in Leavattsburg en de derde in Champion Heights. Tegen de tijd dat ik in Jefferson kwam, waren er heel wat mensen in opstand.

Een ultimatum

De Rechter dacht dat het nu de juiste tijd was mij eens iets te laten horen over mijn dossier. Zo gebeurde het, dat ik op een avond om elf uur door de Groepsdienaar en zijn helper van de Youngstown-groep gewekt werd. Zij brachten mij een brief van de Rechter, een brief van twee en-twintig getypte vellen, waarin de Rechter mij letterlijk "knock out" sloeg. Ik moest er op antwoorden met "ja" of "neen". Was ik van plan mee te werken of niet? Door mij dit dossier onder de neus te duwen, waren zij er zeker van, dat ik naar hun wensen zou handelen. Ik wist, toen zij aan mijn dossier waren begonnen, nadat ik Bethel verlaten had, dat zij het op deze manier zouden gebruiken en schrok er in 't geheel niet van. Daar waren mijn bezoekers zeker verbaasd over, want ik kon hun verwondering van hun gezichten aflezen. Men had hen zeker verteld dat ik erg boos zou worden. Hun verslag over mijn gedrag kwam hun superieuren in het kantoor Adamsstreet zo ongelooflijk voor, dat ze nog een andere Zone-dienaar en een vertrouweling van de Bethelkliek zonden om mij de volgende week in Conneaut op te zoeken, waar ik bij die Groep de dienst leidde. Nadat ze gezien hadden hoe ik de bijeenkomst leidde en mij ook op andere wijze gecontroleerd hadden, waren zij er van overtuigd dat ik geen wrok koesterde. Zij hadden niet in de gaten, dat ik, als een ervaren dienaar van het Maagdenburger

bureau, er al lang in getraind was nooit van iets dat het WT-genootschap mocht uithalen te schrikken, maar altijd zonder nadenken, als een robot, voort te arbeiden. Als oudgediende kon ik hier zo optreden, terwijl deze jongelui in Brooklyn nog niet gewend waren aan deze Theocratische dictatuur. Tot mijn schaamte moet ik het bekennen: ik was er al in gehard. Ik had maar één doel en dat was, deze zone Theocratisch te maken. En niemand zou mij dat beletten!

Het spionagesysteem werd uitgebreid

De komst van de commissie van toezicht, zo vlak na de brief van de Rechter, had als goed gevolg dat ik op mijn hoede was. Ik voelde dat de oude Genootschap-leiding onder de Rechter aan het aftakelen was en dat de nieuwe leiding begon op te komen. En daar ik een plaats in Bethel, mij door de nieuwe leiding aangeboden, geweigerd had zat ik er lelijk tussen. Ik begreep ook dat nu het moment was gekomen waarop hetzelfde spionagesysteem dat bij het kantoorpersoneel werd gebruikt, ook ingevoerd zou worden in de buitendienst. Ik wist nu bijvoorbeeld dat het Genootschap een spionagepost tegen mij had ingesteld, bestaande uit de Groepsdienaar en zijn assistent in Jefferson, de twee mannen die mij de brief van twee-en-twintig pagina's hadden afgegeven. U begrijpt zeker wel dat ik hun noch door gebaar noch door woord ooit weer iets ging meedelen. Door het spionagesysteem ontstond er een algemene toestand van onzekerheid in de buitendienst. Bij ervaring wist ik heel goed hoe dat iemand van streek kon maken en hoe weinig rustig men zich ging voelen onder zulke omstandigheden. De opkomende nieuwe leiding, die zich gereed maakte om de zaak over te nemen, nadat de Rechter gestorven was, achtte dit spionagesysteem voor het buitenwerk noodzakelijk. Om met elkaar in Groepsverband en bij compromis te kunnen werken, moest ieder eigenlijk middelmatig zijn. Talent of zelfstandigheid konden niet worden gedoogd. Die moesten in de kiem worden gesmoord, waar die zich ook vertoonden. Vandaar, dat om te kunnen voortbestaan, dit systeem noodzakelijk werd geacht. Immers ook vroeger al was het altijd de politiek van het WT-genootschap geweest, om klassen te vormen en dan de een tegen de ander uit te spelen, om zo door spanning en druk onrust en twist te veroorzaken. Daarom vergelijk ik deze organisatie met de afgod Moloch. Van binnen wordt daarin voortdurend een vuur gestookt en in dit vuur worden de propagandisten geworpen om door marteling en kwelling tot onderworpenheid te worden gebracht. En ik kon maar niet ontkomen, ofschoon ik, wat mijn positie bij deze nieuwe aan de macht komende klik betrof, het onheilspellend handschrift op de muur al kon zien opdoemen. Ik was echt in een hel. Mijn gedachten verontrustten mij. Mijn geweten martelde mij. Ik trachtte er weg te komen, maar telkens, als het bijna lukte, scheen iets me weer terug te trekken in de heksenketel. In elk geval moet de vertrouweling van Bethel, die mij te Conneaut bezocht, een goed rapport over mij gegeven hebben, want deze Theocratische spion zei tegen mij: "Wat je doet, staat me aan. Maar pas op, houd je neus schoon."

"Ik ben een getrouwe slaaf"

Ik ging dus door met het werk voor het Genootschap. In Conneaut splitste ik de Groep in tweeën en richtte nog een Groep op in Ashtabula. Geneva lag ook in mijn gebied, evenals Painesville. Nadat ik daar met mijn werk klaar was, vertrok ik zuidwaarts naar Sharon Pennsylvania, waar ik ook de Groep in tweeën splitste en een nieuwe oprichtte in Mercer. Vandaar vertrok ik naar New Castle, waar veranderingen nodig waren, en stelde daar een jonge man aan in plaats van een oudere, die nogal zelfstandig was en daarom lastiger om mee om te gaan. Vervolgens kwam ik in de provincie Columbia. In East Palastine, waar de Groepsdienaar een eigenaardig man was met de meest tegenstrijdige inzichten, vond ik weer dezelfde toestand van verwarring en ruzie. Natuurlijk besliste ik, dat hij heen moest gaan. In Lisbon splitste ik de Groep in drieën en richtte nieuwe Groepen op in Rogers en Columbiana. Daarmee was mijn eerste tournee door de zone zo ongeveer geëindigd.

Toen 1939 aanbrak, begon ik aan de nodige veranderingen van het personeel in de zone. Ik was van mening dat het Genootschap zeer ingenomen zou zijn met de nieuwe situatie. Ook was ik nu klaar om te beginnen aan mijn opdracht, om een rechterlijke uitspraak uit te lokken in het gebied van de Zone. Ik begon op echte Wachttoeren-manier en riep alle mannen, van wie ik dacht dat zij medestanders waren en hen die ik uit Youngstown weg wilde hebben, bij elkaar en sprak een hartig, gepeperd woordje. Ik vertelde hun dat ik hen nodig had om de Theocratie in te stellen in de kleine nieuwe Groepen om Youngstown, die ik juist had opgericht. Tijdens mijn tweede bezoek aan Youngstown organiseerde ik nieuwe Groepen in Salem, Canfield, Lowellville en Hubbard. Op deze manier werd voor goed een einde gemaakt aan het heen en weer gedraaf van de propagandisten en werden ze gedwongen, zich te concentreren op hun eigen omgeving. Dit kwam het effectief werken van het trainingsprogramma zeer ten goede. Daarop bezette ik de nieuwe posten in al deze nieuwe kleine Groepen met broeders die ik om hun verkeerde invloed graag kwijt wilde uit hun eigen gemeenten. De Groep te Youngstown leverde de dienaars voor Hubbard, Lowellville, Sharon, Mercer, New Castle, Salem, Canfield en natuurlijk voor zichzelf. Niles leverde eigen dienaren en voor Girard, Greene en Newton Falls; Conneaut voor Ashtabula; Lisbon voor Rogers en Columbiana. In de lente van 1939 was ik met één deel van mijn werk gereed; ik had alles opgebroken en in een nieuwe vorm gegoten. Ik vernam al spoedig dat ik niet erg in de gunst was om wat ik had gedaan. Die wat slim waren, begrepen de bedoelingen er wel van. Het leek er een tijdje op dat er openlijk opstand tegen mij zou losbreken. Men probeerde mij bij het Genootschap zwart te maken. Dit stond de opkomende leiding van het komende derde WT-genootschap best aan. Het zou hun de gelegenheid geven, om, als ik daar niet meer nodig was, door pressie van anderen af te bewerken, dat ik uitgerangeerd werd. Het feit dat ik wist dat er brieven over in omloop waren waarvan ik geen kopie kreeg, wat volgens afspraak wel had moeten gebeuren, was voor mij het bewijs dat men zo iets van plan was. Bovendien wist ik dat dit bij het Genootschap de gewone manier van doen was. Had ik te Maagdenburg niet precies zo gedaan?

Een beslissing uitlokken

Natuurlijk hield ik daarom niet met mijn werk op. Ik ging door met slaafs het tweede deel van mijn opdracht te volbrengen: een beslissing over een verschil uitlokken. Toen ik bezig geweest was met het oprichten van een nieuwe Groep in Hubbard Ohio, had ik gemerkt dat in dat dorp telkens op de een of andere manier oppositie was geweest tegen ons werk. Daarom haalde ik de Groep daar, die altijd vergaderd had in een privéhuus over een zaal te huren en in Hubbard een Koninkrijkszaal in te richten. Toen dat voor elkaar was, begon ik reclame te maken voor de vergaderingen. Ik haalde daarvoor zo'n honderd broeders van het dichtbijgelegen Youngstown over, om naar Hubbard te komen. Zij gingen daar langs de straten paraderen als sandwich mannen met de uitdagende boodschap: "Religie is bedrog en zwendel". We gingen Hubbard, een normaal vreedzaam dorp, plagen op de echte Wachttoeren-manier en het duurde niet lang of Hubbard reageerde met onze mensen gevangen te nemen. Eerst werden zij op borgtocht vrijgelaten en er werd door onze advocaten een samenkomst belegd met de burgemeester en mij. De burgemeester, die graag van dit zaakje af wilde, verzocht mij een tijdje op te houden met het laten paraderen door de straten, met die afschuwelijke borden. Ik weigerde dit. Mijn advocaat nam mij dit ook kwalijk, maar ik kon niet anders. Ik had mijn instructies gekregen. De volgende zaterdag kwamen we weer in massa op en natuurlijk kwam Hubbard toen ook in actie en werden er twee-en-twintig van ons gearresteerd. Dit was een prachtige kans om er een rechtszaak van te maken. Ik ging snel te werk. De arrestaties hadden zaterdagmiddag plaats en ik riep een protestvergadering bijeen voor de hele zone op zondagmiddag om drie uur in de Hubbard Hall. 's Nachts stelde ik inderhaast een pamflet op: "Twee-en-twintig christenen gearresteerd in Hubbard" en een broeder die een drukkerij had, drukte het diezelfde nacht nog. 's Zondagsmorgens verspreidden we die pamfletten en riepen een speciale meeting uit in onze Koninkrijkszaal. Natuurlijk kwam daar een hoop volk. Toen ik begon te spreken verscheen de politiechef in de zaal en nam onze luidspreker weg. Ik ging toen naar buiten, klom bovenop een auto en ging verder met mijn toespraak. De mensen werden nijdig en begonnen mij met rotte tomaten en allerlei soorten groenten te bekogelen. Ik had dit wel verwacht en was daarom zo verstandig geweest een vliegende brigade te organiseren ter bescherming en deze vastberaden, gedisciplineerde groep hield de menigte in bedwang.

Het is werkelijk iets vreselijks om tegenover een woedende volksmassa te staan. Tweemaal was me dit eerder in mijn leven overkomen. Tenslotte kon ik niet meer op mijn benen staan en moest me wel terugtrekken in de zaal, om te wachten tot de politie mij bevrijdde. Toen alles voorbij was, kwam de maandag, de dag van de rechtszitting. Twee van ons werden verhoord en veroordeeld tot een boete van 25 dollar en het betalen van de kosten. We gingen natuurlijk in hoger beroep. Rechter Rutherford was vrij verrukt over wat ik gedaan had en de rechtskundig adviseur ook. De rechter zei dat hij mijn houding om door te vechten tot de laatste schans bijzonder op prijs stelde en dat alles wat ik in deze campagne gedaan had volgens hem in orde was. Hij verzekerde mij dat ik zijn volledige steun had en hij beloofde mij al het geld, dat ik nodig zou hebben. Voor de mannen van de Groep Adamsstreet, die zich al klaar maakten voor

de derde "verdieping" van het WT-genootschap en die inderdaad de officiële leiders werden toen de Rechter stierf, was dit succes nu niet zo erg mooi. Maar zij konden er niets tegen doen.

Het ging er ruw toe

Op de conventie van 1939 in New York City gebeurde er weer iets, waardoor, onbedoeld, de aandacht van de Rechter op mij werd gevestigd. Op een van de laatste dagen van de vergadering, die in Madison Square Garden gehouden werd, kwam er tijdens de grote redevoering van Rechter Rutherford in een overvolle tuin, een oploop met het doel deze vergadering te verstoren. Wij waren vooraf gewaarschuwd en lang vóór de vergadering waren er enkelen van ons uitgekozen om met een vliegende brigade te werken. Ik had een brigade van vijftien man. We hadden elk als wapen een stevige wandelstok. Ik moest zorgen voor een van de afdelingen van het achterbalkon, dat neerzag op het podium. Dadelijk toen de tuin vol liep zagen wij een grote groep mensen naar het achterbalkon stromen. Mijn afdeling was in een paar minuten vol. Het viel mij op dat al deze mensen papieren zakken bij zich hadden waar iets in scheen te zijn, maar ik wist niet wat. Toen ik met opzet rakelings langs een vrouw liep, viel de zak uit de hand en barstte open. Er bleken overrijpe tomaten in te zitten. We konden niets doen natuurlijk; daar het nog niet tot openlijke daden gekomen was. Maar van dat ogenblik keken we allen scherp uit. Zodra de Rechter begon te spreken, begonnen de mensen met de papieren zakken de tomaten naar beneden te gooien. Men stampte met de voeten en schreeuwde zo hard mogelijk. Zonder een moment te aarzelen drongen wij met opgeheven stokken op die menigte in. Onze afdeling was precies in zeven minuten schoongeveegd. Ik sloeg mijn stok in tweeën op iemands hersens en ging toen mijn vuisten gebruiken. Mijn hemdsmouwen werden afgescheurd en ik liep wat kneuzingen op. De toespraak ging door na slechts enkele minuten van hels lawaai.

Geprezen en gewaarschuwd

Als gevolg van dit gebeuren kreeg ik een speciale uitnodiging van de Rechter om bij hem op het bureau te komen. De Adamsstreet-kliek vond dat weer in 't geheel niet prettig. De Rechter prees mij over het dempen van het oproer en over mijn werk in Hubbard. Het was duidelijk dat ik weer bij hem in de gunst was en hij gaf mij nu de gelegenheid hem te vragen mij terug te nemen in Bethel. Dat deed ik niet. Na een lange pauze, die bedoeld was om mij de gelegenheid te geven voor mijn verzoek, keek hij een dik dossier in, dat vóór hem lag op de lessenaar en dat hem zo goed als zeker toegezonden was door de Adamsstreet-groep. Daar had je dat dossier weer. Heel plechtig en ernstig zei hij dat iemand hem had geschreven dat ik mij onwelgevoegelijk gedroeg tegen de meisjes in verschillende groepen en hij vroeg mij of dat waar was. Ik was stomverbaasd en antwoordde natuurlijk dat dit rapport niet waar was. Hij wees er op dat het kussen van die meisjes niet de juiste manier was om ze te helpen goede Jehova-getuigen te worden. Ik voelde de hele tijd best dat de Rechter zelf de beschuldiging niet geloofde. Toen onze bijeenkomst afgelopen was, verzocht de Rechter mij vriendelijk met hem

mee te lopen van Columbia Heights naar Henry Street, waar al de Zone-dienaars waren, om met hem een samenkomst te houden in een Koninkrijkszaal van een Brooklyn afdeling. In de loop van deze informele vergadering maakte hij mij, zonder mijn naam te noemen, tot het doelwit van zijn sarcasme. Hij zei: En als jullie nu de Groepen gaan bezoeken, doe dan niet als een van jullie, die al de meisjes op een rij zet en ze dan kust. Dat is niet de manier, om propagandisten te maken. Natuurlijk schaterde ieder het uit. Maar ik voelde mij opgelucht. Het betekende dat hij 't zich niet al te erg had aangetrokken dat ik van de gelegenheid naar Bethel terug te keren geen gebruik gemaakt had. Hij probeerde alleen mij een figuur te laten slaan. Voor mij betekende het echter veel meer. Het feit dat hij zich met een lach van mij afmaakte, betekende dat ik vroeg of laat de spreekwoordelijke achterplaats zou krijgen en tenslotte geheel aan mijn lot zou worden overgelaten. Ik kende de gang van zaken maar al te goed. Dit zou allemaal gebeuren, zoals ik later vernam, als mijn zone-werk maar eerst klaar was.

En toen het kwam, was het heel erg, vervolging en laster, zo erg als ik nooit had kunnen dromen. Maar door Gods genade werd mij kracht gegeven dit alles te dragen tot ik eindelijk de vrijheid herkreeg, die alleen in Christus Jezus gevonden wordt. Maar met dat verhaal moet ik nog even wachten. Er zou eerst nog heel wat gebeuren. Dat is de reden, waarom er nu veel tegenstrijdigs in dit verhaal komt. De Rechter en de rechtskundig adviseur functioneerden nog als leiders, maar het was een verloren strijd. De nieuwe klik van het derde Genootschap, die nu in Adamsstreet aan het opkomen was, won steeds meer terrein en bereidde zich er al op voor alles over te nemen en hun wereldomvattend bouwprogram aan te vangen. Ze wilden zich natuurlijk heel graag fatsoenlijk voor doen en hun Organisatie een "menselijk gelaat" geven, maar het lichaam van het WT-genootschap was bestemd om altijd een "verscheurend beest" te blijven (Openbaring 4). Of ik het graag wilde of niet, ik was onlosmakelijk verbonden aan de ondergaande groep van de schitterende rij leiders der Wachttorens-Theocratie.

Toen ik mijzelf losmaakte van de Bethel-opdracht van 1937, die de Adamsstreet-klik voor mij bestemd had, wisten zij, wat een van hen zo had uitgedrukt: "Je moet niets van ons hebben hier". Dat betekende natuurlijk dat ik vroeg of laat achteruitgezet zou worden. Onbewust moet ik zelf al in die richting gewerkt hebben. Ik werkte mijzelf zo in 't slop door de gebeurtenissen die volgden, dat ik tenslotte in de val liep en tot staan werd gebracht. Daardoor kreeg ik tijd de dingen door te denken en mijn positie van uit een ander gezichtspunt te bezien. Het gaf mij gelegenheid Gods Woord te lezen zonder hulp van Wachttorens-boeken en zo langzaam de nodige kracht te winnen, die nodig was om op te staan en uit eigen beweging heen te gaan. Ik had dit nog niet goed doorgedacht en evenmin een plan gemaakt voor mijn uiteindelijke bevrijding. Maar er was iets bezig in mijn onderbewuste. God richtte mijn voetstappen naar de uiteindelijke bevrijding.

Overwinning te Hubbard

Om de uitspraak te Hubbard te trotseren begonnen we zaterdags weer rond te gaan met de sandwichborden. Er werden er niet alleen heel wat van ons gearresteerd, maar sommigen werden geslagen, één door de politie. Onze mensen werden met rot fruit gegooid. Dit was juist wat we graag wilden en we zouden niet gaarne zien, dat er al te spoedig een eind aan kwam. Eindelijk, in de week voorafgaande aan de derde zaterdag, liet ik onze advocaat aan het Gerechtshof voor civiele zaken te Warren Ohio verzoeken om een tijdelijk rechterlijk verbod, hangende de openbare behandeling van het permanent rechterlijk verbod. Dit werd natuurlijk toegestaan. Die zaterdag hadden wij geen hinder. Waar we werkelijk blij om waren. Het verhoor had de volgende maandag plaats en de rechter weigerde ons een permanent verbod en decreeteerde dat er eerst wat tijd over heen moest gaan om wat af te koelen. Er werd geen bepaalde datum overeengekomen. Die werd opengelaten. Op die manier legde de rechter de verantwoordelijkheid niet op de dorpsoverheden. Maar ik was vastbesloten de uitspraak te forceren. Ik telegrafeerde een verzoek naar Rechter Rutherford te Brooklyn en kreeg verlof, op de volgende zaterdag en zondag een speciale protestmeeting van zones 1 en 2 bijeen te roepen te Youngstown. Deze zones bestonden uit de gebieden van Akron, Cleveland en Youngstown. De hele dag waren er opstootjes in Hubbard, daar duizenden Jehova-getuigen Hubbard en Youngstown binnenstroomden. Dit was de eerste vertoning in het Middenwesten van onze felle strijdmethode, die we ook in New Jersey hadden toegepast. Ze hadden daarover gelezen. Ieder wilde natuurlijk van de partij zijn. 's Zondags hadden wij de East High school, de aula, het terrein en zelfs de straten vol. Het was vooral uit reclame-oogpunt een groot succes, want het werd in heel Ohio bekend. Eveneens was het een financieel succes, want het bracht zoveel op voor het rechtskundig fonds, dat ik de strijd werkelijk goed aan kon pakken.

De resolutie, door deze protestvergaderingen aangenomen, was door de Rechter zelf opgesteld. "En nu," zei de Rechter, "heb je carte blanche, je kunt doen, wat je wilt." 't Werd me duidelijk, dat we Hubbard op een andere manier te pakken moesten krijgen en wel door ze in de beurs aan te tasten. We besloten nu tot een aanval van tweeërlei soort, met de bedoeling om aan het eind van de "periode van afkoeling" een permanent verbod te krijgen. In de eerste plaats huurden wij zeven stukken land, die juist tegenover zeven verschillende wegen lagen, die van alle kanten naar Hubbard liepen. We hadden daar, zo dicht mogelijk bij de wegen, grote borden geplaatst, waarop stond: Hubbard, Ohio, is oneerlijk - Hubbard, Ohio, is niet Amerikaans. Twaalf uur per dag postten daar propagandisten bij uit de verschillende Groepen van de zone. Zij deelden boekjes en opruiende pamfletten uit. Wij belegerden, om zo te zeggen, Hubbard en er werd heel wat gevochten. Als tweede zet liet ik twee-en-dertig van onze mensen, die gearresteerd waren, een eis tot schadevergoeding indienen wegens onwettige arrestatie. De broeder, die door de politie geslagen was, liet ik een afzonderlijke eis indienen. Het posten ging door, zo lang dit alles in behandeling was. De eerste zaak, die voorkwam, was die tegen de chef van politie. 't Was wel duidelijk dat hij geweld gebruikt had en we wilden het zo aanleggen dat we voor al de gevallen een verhoor voor een jury kregen. Ik droeg onze advocaat

op er voor te zorgen dat er geen Rooms-katholieken in de jury kwamen en er wat vertoon van te maken. Dit zou de protestantse juryleden het idee geven dat zij voor hun religie moesten opkomen (dat hoopte ik tenminste). Het leek slecht voor Hubbard en onze advocaten waren in de wolken. In de loop van het onderzoek kwam ik met nieuwe instructies voor de advocaten, waar ze niet aan wilden. Ik vroeg opschorting en een samenspreking van Rechter Rutherford met de dorpsbestuurders. We maakten Hubbard duidelijk dat het wel eens zo kon lopen dat ze heel veel onkosten zouden moeten betalen, tenzij ... Ik wees er op dat het ons niet om geld te doen was, maar dat we een permanent rechterlijk verbod wilden hebben. Dat hielp. We kregen het. Van onze kant trokken we alle eisen tot schadevergoeding in. Hubbard had ongelijk moeten bekennen. Dit was onze bedoeling geweest en de volgende dag hield het posten op. De Rechter verzocht mij, een verslag over het gehele geval te schrijven. Het verscheen later in het tijdschrift "Consolation". Vele broeders waren echter slecht over mij te spreken. Tot mijn verbazing hadden zij werkelijk uit deze zaak een slaatje willen slaan met het geld van Hubbard. Toen ik mij dit realiseerde, was ik toch wel heel erg verwonderd. Een mens is nooit te oud om te leren.

Na onze overwinning met het verkrijgen van een permanent rechterlijk verbod begon ik in de hele zone de propagandisten te trainen in de zeven stappen en de Groepen te vormen naar de Theocratische regels. We kregen heel wat gevallen over het salueren voor de vlag en openden zelf een school voor kinderen die van school waren gejaagd, omdat zij weigerden de vlag te groeten. Ik hield de zaak voortdurend aan de rol. De mensen daar waren er helemaal niet blij om en ik nam hun dat niet kwalijk. Maar zij hadden hun recht op onafhankelijkheid afgestaan aan het Genootschap en zouden van nu aan leren dat zij nooit weer "de ogen en de oren" van het Genootschap zouden kwijt raken. Zij zouden nu tot Theocratische onderdanen gemaakt worden, die bogen voor de Theocratie van 1938. Het waren kerels als ik die dat voor elkaar moesten maken.

Martin contra Struthers

De rechtskundig adviseur zat me maar steeds achter de broek om te zorgen dat er een rechtszaak kwam om die dan tot voor de hoogste instantie, het Hooggerechtshof van de Verenigde Staten, te brengen. Ik koos hiervoor de stad Struthers, Ohio, uit. Jaren geleden hadden Jehova-getuigen uit Youngstown bakzeil moeten halen in Struthers. Daar waren ambtenaren geweest die aan de Jehova-getuigen geweigerd hadden daar op zondag te komen en hun werk te doen. Ze hadden namelijk een "verordening op het klokkenuiden", om te waken voor zondagsrust. Zij beweerden dat, als wij 's zondagsmorgens aan de deuren gingen bellen, wij de mensen te vroeg uit bed haalden. Toen ik die verordening las, kreeg ik een prachtig idee. Ik dacht zo: als de bewoners van Struthers er niet van houden dat wij 's zondagsmorgens bij hen aan de deur bellen, hoe komt het dan dat ze wel vóór het klokkenuiden op zondag zijn? Als gevolg van mijn overpeinzing begon ik daar op een zekere zondagmorgen een actie. Al spoedig kreeg ik de burgemeester bij mij. Hij was een vriendelijk

man en stelde voor dat we rustig zouden vertrekken. Hij gaf bevel de mensen die gearresteerd waren vrij te laten. Maar deze keer haalden wij geen bakzeil. De volgende zondag kwamen wij met nog meer mensen. Er volgden arrestaties en ik riep hulp in van Youngstown, maar de leiders daar weigerden mee te doen. Zij hadden de steun van de Adamsstreet-kliek, de zogenaamde leiders van het Genootschap, terwijl ik de instructies van de rechtskundig adviseur had. Bovendien had ik de leiding van de Zone. Ik riep daarom de hulp van de Zone in en de strijd werd voortgezet tot de gevangenis vol was. Ik wist dat als je een gevecht begint, je niet moet ophouden om eens rustig na te denken of het goed of verkeerd is. Je slaat er maar op los en vecht door tot je wint of verliest.

Bij het daarop volgend verhoor werden de gearresteerden veroordeeld. Wij kozen een geval uit om in hoger beroep te gaan. Deze zaak werd bekend als het geval Martin contra Struthers en staat als zodanig ingeschreven in de registers van het Hooggerechtshof. We brachten dit geval daar langs heel de gerechtelijke weg en de "Verordening op het klokluiden" werd "knock-out" geslagen. De bewering van Struthers over het wakker worden van ons bellen op zondag was zo belachelijk, dat een van de rechters van het Hooggerechtshof bij het ondervragen van de gevolmachtigde van Struthers vroeg: "Wat doet u, als de kerkklok luidt?" De advocaat bleef hulpeloos het antwoord schuldig, want hij durfde daarover niet kleinerend spreken. Maar de kliek Adams-street kreeg nu steeds meer overwicht omdat het met 's Rechters gezondheid van kwaad tot erger ging. Ik kreeg deze keer geen applaus van Brooklyn! Wel een brief, waarin mij werd bevolen mijn bezoeken wat kalmer aan te doen en mij te beperken tot de gewone, wekelijkse bezoeken volgens rooster. Ik wist toen, men had het mij zo wel duidelijk gemaakt, dat ik op het punt stond verplaatst te worden wegens het gebeurde in Struthers. Maar de rechtskundig adviseur kwam mij, uit eigen belang, te hulp.

Het Genootschap stelt zijn belangen veilig

Toen de dreiging van de tweede wereldoorlog opkwam werd het WT-genootschap indachtig aan de autoritaire positie der zone-dienaren. Daar het vreesde dat er onder hen wel eens konden zijn, die, als zij handelden volgens hun vroegere training, onvoorzichtige opmerkingen zouden kunnen maken in verband met Amerika's oorlogsinspanning en als ze zich dan weer herinnerden wat er met het Genootschap in 1917 en 1918 was gebeurd, besloot het Genootschap met het zone-werk op 30 november 1941 op te houden. En, 't leek wel iets bovennatuurlijks, men deed dit juist een week voordat Pearl Harbour ons daadwerkelijk in de oorlog bracht. Het Genootschap nam nu de houding aan van absolute neutraliteit. Ofschoon men altijd betoogd en geleerd had dat men in de Theocratie voor Gods werk zorg droeg, veranderde men nu van front en liet het aan onszelf over. Het liet de leiders koud, of dit nu gevangenschap, concentratiekamp of wat ook betekende. Zij wilden niet verantwoordelijk zijn, naar zij zeiden, en schoven alle verantwoordelijkheid voor ons van zich af. Het kwam hen nu zo maar ineens goed van pas te herinneren aan Galaten 6 : 5: "Laat ieder zijn eigen last dragen". Zij veranderden dus hun Theocratisch liedje, dat zij het lastdier waren, dat onze lasten

droeg. Terwijl zij de Jehova-getuigen in de steek lieten en zich zo goed mogelijk eruit draaiden, riep het Genootschap de neutraliteit uit om zijn organisatie intact te houden voor de komende strijd. In vele landen, ook in Canada, werd het WT-genootschap verbannen. Maar Brooklyn was slim genoeg, om in elk geval aan het werk te blijven. Want men werkte inderdaad koortsachtig voor de volgende stap, namelijk "de Wereldtheocratie".

Ik heb getracht u een beeld te geven van het werken van de Organisatie in de jaren, nadat de Theocratie van 1938 gevormd werd en wel in het bijzonder van het gevecht achter de schermen om de macht tussen de nieuw opkomende Adamsstreet-kliek en de oude garde. Ik heb u verteld hoe zij daarbij gebruik maakten van spionnen, strooplikkers, zondebokken en dossiers. Ik wilde u daarmee laten zien, dat het WT-genootschap precies gelijk is aan elke andere organisatie, die het om de macht te doen is. Hun leus dat zij het "Evangelie van het Koninkrijk prediken", wat velen werkelijk geloven, wordt alleen maar aangeheven om het eigenlijke doel te verbergen. Dat is het vormen van een machtige religieuze organisatie. Vandaag verklaart het Amerika als zijn achtergrond, morgen de hele wereld. En het hoopt kleur en richting te geven aan het Wereldverbond der volkeren in het komende duizendjarig rijk. Met het vooruitzicht op die totale overwinning noemt het zich al: "De Nieuwe Wereldheerschappij".

XIX. Het instellen van een wereldtheocratie

Geen ontkomen

De eerste december 1941, toen ik eervol ontslagen werd als zone-dienaar in mijn zone, was ik vrij. Was dat wel zo? Ik dacht er tussenuit te kunnen komen door een benoeming in Florida aan te vragen. Ik gevoelde dat het voor mij zeer moeilijk zou worden, midden onder deze mensen, van wie ik er zo velen slecht behandeld had, te verkeren. Maar ik moest ondervinden dat men niet steeds ongestraft anderen onrechtvaardig en onvriendelijk kan behandelen. In 1927 had ik vanuit Duitsland, toen ik het niet langer kon uithouden, kunnen ontkomen naar Amerika. 't Was mij toen gelukt aan het monster, dat mij zo jong tot slaaf gemaakt had, te ontkomen, maar later bedierf ik de boel weer. Ik liet mij op rijpere leeftijd nog weer in zijn maalstroom trekken. Deze keer kon ik mij niet vrij pleiten op mijn jonge jaren, zoals ik in het eerste hoofdstuk van mijn verhaal deed. Ik liep er nu met open ogen in. Ik geloof vast dat het Gods wil was dat ik voor al mijn misdaden moest betalen. En deze beproeving was het middel dat God gebruikte, om mij wakker te schudden en te bewegen tot het nemen van de juiste stappen, die mij alleen naar de vrijheid konden voeren.

Mijn verzoek om in Florida benoemd te worden werd afgewezen. In plaats daarvan werd ik ingeschakeld bij de Youngstown Groep, dezelfde die ik in stukken verdeeld had en die tijdens de Struthers-arrestaties in oppositie gekomen was. Ik moest een speciale propagandist worden in het nabije Campbell, dat bij Youngstown hoorde, om de groep daar te versterken en er een eenheid van te maken. Daar ik mijn positie als zone-dienaar verloren had, was ik nu weer Pionier, en stond, geheel onder de leiding van het bureau Adams-street, waar nu de nieuwe klik oppermachtig heerste. Door mij in Youngstown te drukken, gaven ze mij de keus tussen een achterafplaats en mijn taak daar flink aan pakken of ... weg te gaan. Ze wisten nu dat ze konden rekenen op de volle steun van Youngstown, omdat hun strooplikkers daar dit juist verwacht hadden. Niet bepaald een aangenaam vooruitzicht voor mij!

Een verloren slag

Zo begon ik weer als Pionier. Maar vóór mijn tegenstanders in Youngstown klaar waren om te beginnen, ving ik ze een vlieg af. Ik bezocht de Jehova-getuigen in Campbell, maakte ze lekker voor het idee een Vereniging (Eenheid) te vormen en bracht zonder uitstel de organisatie tot stand. Dat stond het Genootschap en Youngstown helemaal niet aan, maar zij konden er niets aan doen, daar ik volgens mijn instructies handelde. Door zo te ontsnappen aan de rechtstreekse jurisdictie van de Youngstown Groep, dacht ik ze op een afstand te kunnen houden, of, om zo te zeggen, op armlengte. Ik begon nu de Campbell Groep op te bouwen, maar het werd mij zo goed als onmogelijk gemaakt iets goed te doen. Men was vast besloten, de komst van een werkelijk onafhankelijke Groep in Campbell te beletten. Ze gingen daar door met afleggen van nabezoeken en maakten hiervan gebruik om mij tegen te werken. Ze

bezochten de vergaderingen voor boekonderzoek en verzochten de propagandisten naar Youngstown te komen. De meeste van hen waren van vreemde afkomst, daar Campbell zelf bijna geheel Slavisch is en ze waren bang van aard. De Youngstown Groep speelde die bangheid tegen mij uit. Zo kreeg ik nooit goede medewerking van de propagandisten te Campbell. Ofschoon ik er veel boeken verkocht, moest ik op andere manieren geld verdienen teneinde mijn onkosten te kunnen betalen. Bovendien gelukte het mij niet veel nieuwe propagandisten aan het colporteren te krijgen. Het leek er op dat ik schaakmat gezet was. Intussen was de tweede wereldoorlog begonnen en ik werd ook het voorwerp van belangstelling van machten buiten de Organisatie. Er kwamen klachten over mij in bij de FBI. Het schijnt dat ik beschuldigd werd van anti-Amerikaanse gevoelens (mogelijk, omdat ik jarenlang in Duitsland gewoond had) en van een onverbeterlijke onruststoker te zijn. Dus stond ik onder toezicht van de FBI en van de Groep Youngstown, die gebruikt werd door het WT-genootschap. Van beide kanten vielen nu de klappen. 't Waren spannende tijden voor mij. De spanning en de druk werden zo groot, dat het tenslotte tot een instorting kwam.

De "reine Organisatie" gaat zich reorganiseren

Maar laten we weer terugkeren tot het WT-genootschap en zijn daden. Nadat het WT-genootschap, net als Pilatus, openlijk de handen in onschuld gewassen had wat betreft de verantwoordelijkheid van wat er persoonlijk mocht gebeuren met elke Jehova-getuige, ging het zich hullen in een kleed van neutraliteit. Het begon zich vroom te betitelen als een "Reine Organisatie" en probeerde zo zich schoon te wassen van alle afschuwelijke handelingen en misdaden van de voorbijgegangene jaren. Dit kregen ze voor elkaar door hun tactiek radicaal om te leggen. Hoe ging dat? Het was een nog al kronkelige weg, maar we zullen proberen deze te volgen. Het Genootschap gebruikte nog steeds Israël en zijn Koningschap als voorbeeld voor zijn actie of als modus operandi. Rechter Rutherford en het oude Genootschap werden vergeleken met David en zijn militaire organisatie. Dit kwam het opkomende Wachttorens regime prachtig van pas. Omdat Davids handen met bloed bevlekt waren, had hij de Tempel niet mogen bouwen. Evenmin kon daarom ook de Theocratie van 1938 gebouwd worden door de Rechter en het oude Genootschap. Het moest gebouwd worden door het nieuw samengestelde Genootschap, dat Salomo voorstelde. Er was echter een moeilijkheid. Salomo was tenslotte afvallig en ongelovig geworden. Als het nieuwe regime het bijbels voorbeeld wilde gebruiken, hoe moesten zij zich daar dan uitredden? O, dat was gemakkelijk: het Genootschap zou worden gereorganiseerd en niet langer bestuurd worden door één man. Een groep leiders, de Raad van commissarissen, die er onder Russell en ook onder Rutherford alleen maar voor de vorm was geweest, moest nu de leiding werkelijk aanvaarden. Op deze wijze hoopte het Genootschap meer zekerheid te krijgen in zijn voortbestaan en meer stabiliteit in de leiding.

Om voor een nog vastere continuïteit te zorgen, besloot de nieuwe leiding een corporatie in New York te formeren als aanvulling voor de corporatie in Pennsylvania. Het Genootschap had

als instelling van liefdadigheid, afhankelijk van vrijwillige bijdragen, rechtspersoonlijkheid verkregen in Pennsylvania. Maar de Jehova-getuigen waren nu bij rechterlijke uitspraak erkend als een religie van "kopen en verkopen". De nieuwe oorkonde, waarbij het wettelijk was goedgekeurd als de "Watchtower Bible and Tract Society Inc. of New York State", vermeldde dit feit en legde het voor altijd vast. Bij het regelen van de reorganisatie besloten de leiders een bepaald aantal charter(voorkeurs)leden aan te stellen, zes tot acht uit elk der achtenveertig Staten, allen benoemd door de Raad van Commissarissen van het Genootschap. Op dezen manier schiep de Raad zijn eigen machtsbron. En daar bovendien de charterleden door de Raad kunnen worden afgezet, heeft dit lichaam zichzelf voor altijd van de macht verzekerd. En daar contributies niet langer de basis vormen voor deelname aan de Corporatie, bestaat er in de toekomst geen gevaar meer voor onderlinge ruzies inzake het afleggen van financiële verantwoording door de Commissarissen. De charterleden zouden zelfs niet over deze kwestie durven spreken uit vrees door de Raad ontslagen te worden. Kan men zich iets meer totalitairs voorstellen? Hier heeft men het voorbeeld van een organisatie, die zichzelf aan zijn haren kan optrekken.

Door deze reorganisatie wilde het Genootschap voorkomen dat er weer zulke tonelen zouden voorvallen als bij de dood van Charles Russell en de verschijning van Rechter Rutherford. Maar door de Organisatie permanent te maken, had het WT-genootschap iets gedaan dat het altijd met veel lawaai had veroordeeld. Het had, in zijn eigen terminologie uitgedrukt, een verdrag gesloten met de wereld of met, zoals zij die verachtelijk betitelden, Egypte. Met andere woorden: zij hadden de Staat New York liever om hulp gevraagd dan er op te vertrouwen dat God de Organisatie zou doen voortbestaan. Tevoren hadden zij altijd op het standpunt gestaan dat God Zijn Organisatie zou beschermen. Uit deze verandering van houding en beleid bleek duidelijk dat de leiders in hun hart wisten dat zij er niet langer aanspraak op konden maken Gods Organisatie te zijn, daar ze het Evangelie van Jezus Christus hadden verloochend en "de enige naam, die onder de hemel gegeven is, waardoor we zalig kunnen worden" in een boek gedrukt hadden. Ze werden dus liever de Watchtower Society Inc. "bij de gratie van de Staat New York" dan alleen door Gods genade. Welk een ommekeer! Het WT-genootschap werkte samen met wat het in al zijn geschriften had betiteld als de organisatie van de duivel.

En terwijl het zo geregeerd en bestuurd werd door wereldse wijsheid en listigheid, had dit nieuwe WT-genootschap vele plannen. Daar bij de wettelijke erkenning bepaald was dat de charterleden steeds gekozen moesten worden uit de 48 Staten van de Verenigde Staten, kreeg het WT-genootschap een Amerikaans karakter. Dit wees er op dat het Genootschap besloten had zich over de wereld te verbreiden onder Amerikaans etiket. De slimheid en wijsheid van dit besluit is moeilijk te overschatten. Want door het winnen van de oorlog was Amerika's militair prestige en financiële macht ongeëvenaard in de vrije wereld. Het bezit van een Amerikaans paspoort was als 't ware een "Sesam, open U", zowel voor alle Westelijke landen en hun koloniën als voor alle neutrale landen ter wereld. Als Amerika's politieke macht kan worden betiteld als een "Beest", wat gewoonlijk bedoeld wordt met de uitdrukking "Beest" in

Openbaring, dan hebben we hier zeker een interessant beeld. De Wachttorens beweert Gods Organisatie te zijn en deze zegt zelf dat ze "Gods Vrouw is, die vele kinderen baart over de ganse wereld". Openbaring toont ons zo'n vrouw, die op het Beest gezeten is. Als dit ooit toepassing vindt, zal het zeker betekenis hebben in verband met de over de hele wereld verspreide Wachttorens-activiteit, gevoerd onder Amerikaans etiket. Want zo gauw de oorlog afgelopen was begon het Genootschap zijn missionair werk en zijn campagne over de hele wereld en onder zijn Amerikaans etiket had het 't voordeel van de geweldige populariteit, het prestige en de macht van het naoorlogse Amerika. Dat, benevens de deskundige training van de zendingen en de volmaakte Organisatie, is de voornaamste reden voor zijn fenomenaal succes. Alleen in de landen achter het IJzeren Gordijn ging het, juist vanwege het werken onder Amerikaans etiket, het WT-genootschap slecht. Maar daarover trekt het zijn Theocratische schouders op en zegt: "Men mag ook niet alles verwachten". Wel, het heeft de tijd.

Dit is nu het beeld van die mooie "Reine Organisatie", een helder schitterende Theocratie, gestroomlijnd en glanzend. Het had al het mogelijke gedaan om in een aureool van goddelijkheid te verschijnen. Maar dat aureool is erg doorzichtig. Voor allen die ogen hebben om te zien staat het WT-genootschap daar als een organisatie, die hetzelfde opportuniteitsbeginsel toepast waardoor alle politieke en commerciële organisaties geleid worden. Door aanvaarding van dit beginsel verraadt het WT-genootschap zich als een integrerend deel van de tegenwoordige wereldorde. Door gebruik te maken van halve en verdraaide waarheden, net als de wereld doet, loochent het concreet zijn goddelijk karakter, waarop het aanspraak maakt.

De Theocratische Cursus voor Evangeliedienaar

Door het aannemen van Salomo's tabberd moest het nieuwe WT-genootschap nu ook gaan zorgen voor de uitvoering van het plan voor organisatie en opvoeding. Het opvoedings programma werd hun eigenlijk opgedrongen. Het onderricht-programma van het Genootschap, waardoor het de Jehova-getuigen de hersens gespoeld had, had steeds een negatief doel gehad. Het had gediend om vroegere opvattingen uit te roeien en persoonlijk denken te vernietigen en deze te vervangen door stabiele Wachttorens-opvattingen en een Theocratische geestesgesteldheid. Deze laatste bleek voldoende, als ze gebruikt werd binnen de enge begrenzing van de Theocratie of in het colportereren of proseliëten maken. Er bleken echter vreselijke leemten te bestaan als de Jehova-getuigen zich moesten meten met geschoold mannen uit de christelijke kringen, mannen, die hun bijbel kenden en een veelomvattende kennis van de waarheid hadden. In dit opzicht hebben, naar mijn mening, de christelijke Evangeliedienaars, toen zij bij het opkomen van de Organisatie te doen kregen met de eerste Jehova-getuigen, een ernstige fout gemaakt. In plaats van tegen ieder van hen op te komen, als ze de huizen van hun gemeenteleden binnenvielen, en hun praktijken van "kopen en verkopen" te verhinderen vóór ze wettig verklaard werden en hun leerstellingen en ideeën onschadelijk te

maken vóór ze als normaal beschouwd werden, lieten deze dienaren hen ongehinderd hun gang gaan. Zij hadden toen de voortgang van de Organisatie kunnen verhinderen. Dat bleek wel toen jonge Jehova-getuigen voor de commissies van onderzoek moesten verschijnen om hun aanspraak op het predikambt te verdedigen en hun bewering dat zij gewetensbezwaren hadden te bewijzen, om vrij te komen van de militaire dienst. Ik herhaal nog eens wat ik al eerder gezegd heb: hun onwetendheid was bedroevend. Ik schaamde mij er diep voor. In Cleveland merkte een lid van de commissie van onderzoek eens op: "U beweert Evangeliedienaar te zijn en u kunt zelfs Deuteronomium niet vinden", wat inderdaad een feit was. Daar zulke dingen duizenden malen voorvielen, werd de aandacht van het Genootschap er op gevestigd en het besloot, aan deze toestand een eind te maken. En zo werd deze leemte de oorzaak van 't ontstaan van de Theocratische cursus voor Evangeliedienaars.

Gewoonlijk denken wij bij Evangeliedienst aan bijbel en prediking. We zouden dus verwachten dat deze cursus iets met de bijbelse waarheid te maken had. Zo is het echter niet. In plaats daarvan is het een systematische cursus van voortgezette training in Theocratische waarheid en in het gebruik van de verschillende vormen van argumentatie. Er werd een uur per week uitgetrokken voor deze "evangeliedienst"- cursus en tot vandaag is het een vastgesteld onderdeel van het programma voor de wekelijkse dienstsamenkomst. Ervaren broeders werden tot schooldienaren benoemd om deze cursus te leiden.

De Gilead Bijbel Hogeschool

In het midden van de dertiger jaren had het Genootschap een grote farm gekocht in het ver van de hoofdstad gelegen South Lansing, New York, om te kunnen zorgen voor eigen voedselvoorziening. Het Genootschap beheerde ook een grote zuivelboerderij. De boerderij bleek een groot succes en het Bethel-gezin werd uitstekend gevoed. Wat er over was bijvoorbeeld aan kaas en boter werd aan de broeders in New York verkocht. Ze waren mal genoeg, om de kaas Koninkrijkskaas te noemen en daarom werd ze heel duur betaald. Maar de productie van kaas en worst was niet de enige betekenis van de boerderij. In het begin van de veertiger jaren was men overal bang, dat er oorlog zou komen. Die scheen onvermijdelijk. Daarom besloot het Genootschap een groot gebouw op het terrein van de boerderij op te richten. Hiervoor had het, zoals trouwens voor alles, wat het aanpakte, een hoofd en een bijmotief. In de eerste plaats was men van plan dit gebouw als hoofdkwartier te gebruiken, als in de dreigende oorlog Bethel en Brooklyn eens weggebombardeerd zouden worden. In de tweede plaats zou het gebruikt kunnen worden als Bijbelhogeschool, om zendelingen voor het buitenland klaar te maken, zo gauw dit weer mogelijk was. Toen het bleek dat de oorlog onze kust niet zou bereiken en dus Bethel en Brooklyn niet in het ongerede zouden geraken, besloot het Genootschap door te gaan met de bouw van de Hogeschool, die de Gilead Bijbel Hogeschool werd genoemd. Er zou onmiddellijk plaats zijn voor haar afgestudeerden, daar over het hele land honderden nieuwe eenheden (groepen) werden opgericht. Dus tegelijk met de opening van de Theocratische cursus voor Evangeliedienaren begon men aan het

Wachttorenen-opvoedingsprogramma. Ervaren Jehova-getuigen, alle in volledige dienst, werden opgeroepen en de eerste zesmaandelijke cursus in Gilead begon. De afgestudeerden kregen een diploma. Velen werden naar kleine steden gezonden om eenheden te vormen, anderen werden tot dienaren voor de broeders benoemd. Zij vervingen het werk van de vroegere zone-dienaars of exactors.

Het zendingswerk

Al de afgestudeerden wachtten feitelijk op de tijd dat er visa voor het buitenland te verkrijgen waren. Het Genootschap streefde er immers naar een "Nieuwe Wereld Maatschappij" te worden. Omdat de oorlog nog steeds woedde in Azië en Europa, concentreerde het Genootschap zich vooral op Zuid- en Centraal-Amerika. Daarom stond voor de eerste klasse van de Hogeschool ook Spaans op het leerplan. Nadat de eerste benoemingen in Cuba, Porto Rico en Centraal-Amerika waren geschied, ontdekten de Jehova-getuigen al gauw dat het economisch en sanitair niveau daar zodanig was, dat de Amerikanen er met het oog op hun gezondheid onder die omstandigheden niet konden gaan wonen. Het Genootschap besloot dan ook wisselijk om zendelingshuizen te kopen of te huren. In deze vreemde steden werd nu het Bethel-systeem toegepast, dat wil zeggen: het Genootschap gaf een minimale financiële steun, die aangevuld moest worden met de gelden, die de zendelingen ontvingen door de uitoefening van de Wachttorenen-religie, van het "kopen en verkopen" van Wachttorenen-boeken, brochures en tijdschriften. De zendelingen in vreemde streken gebruikten dezelfde methoden als wij in de Amerikaanse sectie van de Theocratie. Zij zorgden eerst voor het vormen van een kern, hoe klein ook. Daarna concentreerden zij het zevenstappen-programma van onderricht door hersenspoeling. Op deze wijze begon het werk zich over de wereld te verspreiden en het Genootschap ging in de richting van het doel: wereldreligie worden.

Zendingsmotieven

Bij zijn afscheid gaf Jezus deze bevelen aan Zijn kerk: "Gaat dan henen, maakt al de volken tot Mijn discipelen en doopt hen in de naam des Vaders en des Zoons en des Heiligen Geestes en leert hen onderhouden al wat Ik u bevolen heb. En zie, Ik ben met u al de dagen tot aan de voleinding der wereld". De Wachttorenen was in 1922 al begonnen met het prediken van het "Evangelie van het Koninkrijk", maar deed dit niet om alle volken tot zijn discipelen te maken, dat is: ze tot Christus te brengen, als broeders of gelijken voor de troon der genade. Neen, het deed dit om geld te verdienen om de Organisatie sterk en machtig te maken en om zijn prestige te verhogen. Met huichelachtige woorden maakten ze koophandel van mensen. Na 1931 ontwikkelden ze het plan van de ongeestelijke Jonadabs, zodat ze een grote massa bijeen konden vergaderen, "houthakkers en waterputters", slaven van de Theocratie.

Hun motief om uit te gaan in de wereld is dus niet om de mensen in de naam van Jezus Christus te dopen, maar om ze in te lijven in de Theocratie; niet om ze alles te leren, wat Jezus

Christus Zijn discipelen bevolen had te doen, maar om ze te dwingen als slaven te werken in de Wachttorendienst; om zware lasten te leggen op hen, die reeds zwaar beladen zijn en ze dus tweemaal tot staaf te maken. (Matthéüs 23 : 15) De Wachttorens-slaven worden nu over de hele wereld met tienduizenden vermeerderd en dit slavengenootschap van Jonadabs is het voorbeeld voor de Nieuwe Wereld Maatschappij, zoals die het WT-genootschap voor ogen zweeft.

Er wordt nu gebouwd aan de derde verdieping van de Wachttoren of de derde fase van het WT-genootschap. De eerste fase was onder de dictatuur van Russell van 1879-1916, met de "dodelijke wonde" tussen 1916-1919; dan het tweede WT-genootschap van 1919-1942 onder dictatuur van Rechter Rutherford, onder wiens ambtsbekleding het Genootschap "de getrouwe en beleidvolle slaaf-klasse" werd; en tenslotte het derde en tegenwoordige WT-genootschap van 1942 tot 2942, zoals ze hopen, duizend jaar lang, een Nieuwe Wereld Maatschappij, een klassen-genootschap, dictatoriaal geregeerd door een consortium van zichzelf continuerende directeuren.

In het bouwen en oprichten van dit enorm gebouw of de Theocratie van 1938 hoopt het WT-genootschap door het uitoefenen van zijn religie van "kopen en verkopen" miljoenen mensen, generatie na generatie, voor de komende duizend jaar tot zijn slaven te maken.

XX. Wie is de grote boze wolf?

Ik was verbijsterd

Het verlangen naar eerlijk spel, broederlijke liefde zelfs, liefde tot mijn vijanden in mijn hart opgewekt, als een gevolg van wat Jezus Christus mij leerde, kwam vaak in conflict met de hatelijke, wraakzuchtige en verbeterende aanvallen van de Wachttorengeschriften, die de Jehova-getuigen verkochten: aanvallen op de geestelijkheid, op de religie, op het protestantisme en het katholicisme. Juist deze aanvallen met al hun pietluttigheid en taaiheid, waarmede ze werden gevoerd (zelfs al lang vóór ze nodig waren om in onze eigen kring tot loyaliteit voor de Wachttorengeschriften op te wekken) hebben misschien veel geholpen om mij op de hoogte te brengen met wat er achter stak. 't Was niet alleen, dat de lawaaierige aanvallen van het Genootschap op de geestelijken, de religie en de meeste andere organisaties, behalve die van ons, mijn christelijk gevoel voor rechtvaardigheid kwetsten, maar zij maakten een groeiend verlangen in mij wakker om eens achter de schermen te zien wat de reden daarvoor was. Als we iets aanvallen, dat absoluut slecht en verkeerd is, zo redeneerde ik, moet het natuurlijk diametraal staan tegenover wat wij zelf doen. En toen ik achter de schermen zag, was ik zeer verbaasd over de vergelijking van wat de geestelijkheid, de religie, de protestanten en katholieken doen met wat wij zelf deden. Wel, we deden precies hetzelfde! Alleen deden wij het in vele gevallen veel effectiever en daar het voor ons iets nieuws was, met veel meer ijver.

Dat was een verwonderlijke ontdekking! Als men ons als Jehova-getuigen door de boeken van het WT-genootschap (als "Profetie", "Vijanden", "Religie", "Regering", "Rijkdom", om maar enkele van de meest schreeuwerige te noemen) wilde doen geloven dat wat de geestelijkheid, de religie, het protestantisme en katholicisme deden verkeerd was, waarom deden wij dan hetzelfde? En waarom deden we ze dan onder een dekmantel, terwijl we deze zogenaamde vijanden er over aanvielen? Zelfs als de geestelijkheid, de religie, het protestantisme en het katholicisme onze vijanden waren, zo dacht ik verder, dan behandelden wij als christenen hen niet goed. Dan deden wij zeker niet wat Paulus in Romeinen 12 : 18-20 voorschrijft: "Houdt zo mogelijk, voorzover het van u afhangt, vrede met alle mensen. Wreekt uzelf niet, geliefden, doch laat plaats voor de toorn, want er staat geschreven: aan Mij is de wraak, Ik zal vergelden, spreekt de Here. Maar indien uw vijand honger heeft, geef hem te eten; indien hij dorst heeft, geef hem te drinken, want zo zult gij vurige kolen op zijn hoofd hopen". Ik las daaruit dat Paulus ons zelfs niet in overweging gaf onze vijanden aan te vallen en te belasteren, zoals wij deden. Waarom deden wij hun, om ze de baas te worden, dus kwaad, zo vroeg ik mij af. Paulus had gezegd: "Word niet overwonnen door het kwade (zoals met ons zou geschieden door die dingen te doen als ze inderdaad slecht waren), maar overwin het kwade door het goede" (Romeinen 12 : 21). In mijn jeugd was mij geleerd dat de mens, in de grond der zaak, maar één vijand heeft. Dat is satan. Maar toen ik steeds meer begon te begrijpen van de Wachttorengeschriften, viel het mij op dat het Genootschap door zijn verschillende boeken, mij en de Jehova-getuigen een steeds langer wordende lijst van vijanden voorlegde. In 1937 werd, wat

de Organisatie over die vijanden leerde, uiteengezet en samengevat in het boek "Vijanden", uitgegeven door het WT-gehoor. Andere uitgaven, als "Religie", "Wraak" I, II en III belichten deze argumentatie nog weer van verschillende kanten. Als lid van de Organisatie knikte ik toestemmend en marcheerde in de pas mee. Maar inwendig had ik wel eens zorg en klopte mijn geweten.

Religie is het instrument van de duivel

Op de lange lijst van vijanden van het Genootschap in het boek "Vijanden" staat ook de religie. Het gehele derde hoofdstuk is gewijd aan een bespottelijk maken van de religie. Om haar voor ons besef onuitwisbaar als een vijand te tekenen, verklaart het Genootschap zonder enige aarzeling: Vergeet dit nooit en houdt dit van nu aan steeds vast: religie is altijd het voornaamste instrument van de duivel geweest, om de naam van de Almachtige God te lasteren en de mensen af te voeren van de Allerhoogste (blz. 66, par. 1). Dat is nog al een sterke bewering, nietwaar? Maar er komt nog meer. Probeer of ge dit kunt volgen: "De duivel is de grote vijand of tegenstander van God en zijn religie is daarom een vijand van de Almachtige God. De duivel is de ergste vijand van de mens en zijn religie is eveneens een dodelijke vijand voor hem. De organisatie van de duivel wordt gesymboliseerd door een onkuise en onreine vrouw, "Babylon" geheten. Daarom zijn alle religies en in het bijzonder de leidinggevende religie in de "christelijke" landen van Babylon (blz. 71, par. 1). Let hier op de typische Wachttorenbenedering van dit onderwerp door namelijk te beginnen met "huichelachtige woorden". Er wordt een onweerlegbaar historisch feit geconstateerd en de conclusie die men wil trekken staat in verband met dit feit. In dit bijzondere geval constateert men de met goddelijke zekerheid vaststaande waarheid dat satan de vijand is; ze leggen dan verband tussen hem en "Babylon" en verklaren dan alle religie als religie van de duivel door haar "Babylon" te noemen. Als ze dan een injectie met de duivel en daarna met Babylon als zijn religie gegeven hebben, gebruiken ze nog een paar teksten uit de Bijbel om aan hun conclusie een schijn van geloofwaardigheid te geven. Ze gaan dan de Schrift aanhalen (blz. 71, par. 2): "Er staat daarom in de Bijbel over Babylon geschreven, dat het de volkeren heeft doen drinken van de wijn van de hartstocht zijner hoererij" (Openbaring 14 : 8). En Openbaring 17 : 5 geeft dan, zoals ze beweren, het afdoende argument. "En op haar voorhoofd was een naam geschreven, een geheimenis: het grote Babylon, moeder van de hoeren en van de gruwelen der aarde." En zo hadden ze dan de religie en Babel identiek gemaakt. Daar volgde natuurlijk uit dat alle Bijbelse uitspraken, waar Babel veroordeeld wordt, nu ook gelden voor de religie. Het is wel wat moeilijk om de logica hiervan in te zien. Maar voor het WT-gehoor is het voldoende om de volgende dramatische samenvattende conclusie te trekken: "Dit alles bewijst duidelijk dat de religie het instrument van de duivel is en dat ze wordt gebruikt om de Almachtige God, Wiens naam Jehova is, tegen te staan, te tarten, te bespotten en te blameren." (Zie hoofdstuk VII Zondebokken voor Brooklyn.)

Tot meerdere steun aan deze conclusie wordt in deze paragraaf het zesde hoofdstuk van het boek "Profetie", uitgegeven in 1929, aangehaald, welk hoofdstuk getiteld is: "Satans organisatie", waarin wordt bewezen dat religie een deel van die organisatie is. Als we ons onderzoek van deze ontdekkende publicatie voortzetten, vinden we op blz. 118, onder het opschrift "Moordenaars", par. 1, deze opzienbarende beschuldiging: "Alle leugenaars en moordenaars zijn religie-aanhangers. Als een moordenaar op het punt staat geëxecuteerd te worden, is er de een of andere religie-dienaar, die hem wat onzinnige woorden toevoegt, die hem, naar ze menen, redden zullen, maar die niets helpen." De duivel was de uitvinder van de religie en de duivel is de vader der leugenen en een moordenaar van den beginne en voor eeuwen daarna (Johannes 8 : 44). Welke conclusies bedoelden de Jehova-getuigen uit het bovenstaande te trekken? Dat vertelt ons het slot van het hoofdstuk: "Er bestaat niet zo iets als christelijke religie", omdat alle religie komt van Gods vijand, de duivel. Christelijke religie is een verkeerde benaming, frauduleus en bedrieglijk... Religie is een grote vijand, die het mensdom altijd schade doet, onverschillig of de mens oprecht is of niet. Religie is helemaal niet op haar plaats in de kerk van God (blz. 130, par. 1). Toen dus alle religie als een vijand en als bedrog gekenmerkt werd, bleef er nog slechts één stap over, namelijk om het beoefenen van religie zwendel te noemen en degenen, die ze organiseerden, zwendelaars. Een heel hoofdstuk in het boek "Vijanden" (hoofdstuk V) is gewijd aan "Zwendelaars". Later wordt het boek "Religie", in 1940, door het WT-genootschap uitgegeven. Daarin overstroomt het Genootschap zijn aartsvijand letterlijk met scheldwoorden. "Religie is bedrog en zwendel (blz. 104); een valstrik, om te vangen (blz. 30, 31, 52, 53); de zonde, die ons lichtelijk omringt (blz. 44); eredienst aan de duivel (blz. 83). Ze stellen vast dat "duivels en boze geesten er gebruik van maken" (blz. 44, 78) en dat ze van de duivel afkomstig was (blz. 16, 104).

En nu kunt ge vragen: Hoe kan een verstandig mens zich met zulke beschuldigingen inlaten? Ik kan daarop alleen maar antwoorden, zoals ik al eerder deed, dat ik als 't ware verkeerde in een wat ik nu zie als hypnotische toestand, beneveld en verward door een onophoudelijke stroom van Wachttorens-jargon.

De Rooms-katholieken ook

De Rooms-katholieken krijgen ook enkele vernietigende beschuldigingen te horen. Het gehele hoofdstuk "Zwendelaars" in het boek, getiteld "Vijanden" van blz. 142-193 begint, na verklaard te hebben wat zwendelaars zijn, het katholieke geloof voor zwendel uit te maken. Na nog eens weer geconstateerd te hebben dat "religie", aangeduid als "De christelijke religie" zwendel is, een uitvinding van de duivel (blz. 164) beweert het. "En op zijn tijd ontwikkelde het heidense Rome zich tot wat we kennen als het pauselijke Rome, dat van toen al tot nu toe, wat men noemt, "de christelijke religie" beoefent. (blz. 148). En dan deelt de auteur klap op klap uit. Hij laat zien hoe "vrees gebruikt werd" (blz. 154) en dan "Vals vertoon" (blz. 155); hoe de hiërarchische vorm der Theocratie toegepast werd op het "volk" en hoe valse leer en inconsequentie gebruikt werden (blz. 159); welke organisatiemethoden toegepast waren om het

aantal en de welvaart te doen toenemen (blz. 171-179); hoe de ceremoniën een vormdienst deden ontstaan (blz. 181-185); hoe men beelden begon te gebruiken als een middel tot georganiseerde eredienst (blz. 186 - 191) hoe ze "huizen" hebben over de gehele wereld, waarin bedrog wordt beoefend (blz. 192, 2). Toen ik deze verhandeling dadelijk bij de eerste verschijning las, stond ik verbluft, daar mij bij vergelijking bleek hoe het tweede WT-geenootschap van 1919-1942 opgebouwd was door middel van dezelfde praktijken, waarvoor het de katholieke kerk veroordeelde als zwendelaars. En als u zich herinnert wat u in de voorgaande hoofdstukken gelezen hebt, weet ik zeker dat u eveneens door deze overeenkomst zult getroffen worden. Het lijkt er veel op dat ze deze lijst van beschuldigingen van de Rooms katholieken tot voorbeeld genomen hebben. Laat ons enkele van deze parallellen nader bekijken.

De Jehova-getuigen hebben onder leiding van het WT-geenootschap voortdurend gebruik gemaakt van de vrees voor het eind der wereld en voor Armageddon. Ze heeft gediend als knuppel, om de Jehova-getuigen al deze jaren in toom te houden en het heeft heel wat mensen uit angst in hun Theocratie doen vluchten. U zult zich herinneren hoe ze "vals vertoon" gebruikten in de vroegere jaren, toen zij, om een nieuwe kijk te geven op de leer, beweerden dat 1925 een eind zou maken aan het werk en aan de wereld; hoe ze de Bijbel misbruikten, om hun aanspraak op het zijn van Gods Organisatie kracht te geven; en hoe ze hun tol als "getrouwe en beleidvolle staaf" creëerden door van precies dezelfde hiërarchische vorm gebruik te maken als die ze veroordeelden in de roomsen. Voorts zult u zich herinneren hoe ze juist het principe van organisatie, dat het christendom wordt verweten, gingen toepassen om groter in aantal en rijker te worden, waar het, volgens hun beschuldiging, de katholieke kerk allereerst om te doen was. U zult zich herinneren hoe ze de campagne voor het "verkondigen van de Koning en het Koninkrijk" in 1922 inzetten, om boeken te verkopen en geld te verzamelen en tegelijkertijd beschuldigden ze de katholieken dat deze de leer van het vagevuur gebruikten om geld te verdienen voor hun organisatie. In plaats van de vormelijke eredienst der katholieken met hun beelden hebben zij een eredienst ontworpen van "kopen en verkopen" (Openbaring 13 : 10) met tabellen, quota's en andere zakenrompslomp. We hebben ook gezien dat toen eenmaal hun religie van "kopen en verkopen" wettelijk erkend was door de Verenigde Staten, het Hooggerechtshof en de landelijke rechtbanken, zij ook "huizen" begonnen te bouwen (Koninkrijkszalen) over de hele wereld om hun religie van "kopen en verkopen" uit te oefenen. Weer precies hetzelfde als waarvan ze de Rooms-katholieke kerk beschuldigden (zie het hoofdstuk over "Zwendel" in "Vijanden"). Is het niet treffend hoe nauwkeurig ze de praktijken volgen, die ze in anderen veroordelen? Naar hun eigen oordeel zullen zij geoordeeld worden! U kunt u wel voorstellen dat bij het lezen van deze beschuldigingen tegen religie, protestantisme en catholicisme, bij mij innerlijk de kwellende vraag oprees: Wie is nu de zwendelaar?

Het protestantisme is "de nakomeling van de grote hoer"

Er kon nog veel meer worden aangehaald uit de Wachttorenen-boeken over religie en katholicisme, maar deze enkele aanhalingen geven u er wel enig idee van. Maar er is nog iets anders en wel de aanval van de Wachttorenen op het protestantisme. Dit deed mij zelfs nog onaangenamer aan dan de aanval op religie en katholicisme, omdat het protestantisme mij nader staat. Van de 16de eeuw af, zoals de familieregisters in Sigmaringen en Himmelsbach in Zuid-Duitsland doen zien, was mijn familie protestant en er sneuvelden er zelfs een aantal van in de dertigjarige oorlog. Mijn moeders familie stamt van de Hugenoten af. Het protestantisme zit me dus in het bloed. Reeds in 1926 noemde het WT-genootschap in het boek "Deliverance" (Bevrijding) het protestantisme "de nakomeling van de grote hoer" (blz. 170) en als "beetgenomen door de duivel" (blz. 221, 222). In het boek "Religion" spreekt het van het protestantisme als "duivelse wijsheid navolgende" (blz. 82). In "Enemies" (Vijanden) wordt over het protestantisme gesproken als dood zijnde (blz. 212) en beweerd: het protestantisme speelt de hiërarchie in de kaart (blz. 225). In "Riches" (Rijkdom), uitgegeven in 1936, staat, dat "het protestantisme nu een deel is van de grote "hoer" (blz. 285). In Vindication (Verdediging) deel III van 1932 wordt brutaalweg verzekerd dat "het protestantisme nog corrupter was dan het katholicisme (blz. 309). Daarom beweren ze dat "het protestantisme meer te laken is dan het katholicisme" (blz. 203, 305, 306).

Als u misschien zou menen dat deze korte aanhalingen en uittreksels u onmogelijk een goede voorstelling kunnen geven van de kost die het WT-genootschap aan de Jehova-getuigen voorzet, zal ik u nog heel wat anders laten zien uit het boek "Riches" (Rijkdom) van 1936. Uit een hoofdstuk "Philistines" (Filistijnen) blz. 223-292, waarin de katholieken vergeleken worden met de Filistijnen, zal ik één paragraaf aanhalen (blz. 285): "De Bijbel schijnt volledig de conclusie te steunen, dat de vernietiging van de religie-aanhangers die onder de leiding van de Rooms-katholieke hiërarchie staan, het eerste stuk of het begin zal zijn van Armageddon. De duivelreligie, foutief aangeduid als christendom, trad eerst op met de naam van de kerk van Rome, waaruit de Rooms-katholieke hiërarchie ontstond. De organisatie wordt profetisch in de Bijbel vermeld onder minder mooie betiteling van "de oude hoer". Er was een tijd dat er in de wereld een organisatie bestond, bekend als het protestantisme, die zich verzette tegen de katholieke organisatie, maar tegen de tijd van de Wereldoorlog hield de (zogenaamde) protestantse organisatie op te bestaan en ging met pak en zak over naar de Hiërarchie en nu vormt dat hele zaakje samen "de grote hoer". Deze troep bandieten en vijanden van God richtten de Volkenbond op, om het Koninkrijk Gods te vervangen. Ze deden alles om het volk van Jehova en zijn Koning afkerig te maken. Ze beweren dat ze God willen dienen, maar inderdaad dienen en vertegenwoordigen ze de duivel, en deze hete bende vormt een integrerend deel van de heerschappij van het beest over de aarde. "En de tien horens, die gij zaagt, en het beest, dezen zullen de hoer haten en zij zullen haar berooid maken en naakt, haar vlees eten en haar met vuur verbranden. Want God heeft in hun hart gegeven, zijn zin te volbrengen en dit eensgezind te doen" (Openbaring 17 : 16, 17). Zie "Light" (Licht) Boek II,

blz. 80-114. Dit is precies in overeenstemming met Jesaja's profetie, dat Jehova's hagelstorm de schuilplaats der leugen zal wegvagen en voor heel het mensdom de dubbelhartigheid van "de grote hoer" zal tentoonstellen en haar vernietiging zal voorafgaan aan de vernietiging van "het beest" en de valse profeet (Openbaring 19 : 19-21). De boze, moderne Filistijnen zullen verstrikt worden in het werk hunner handen (Psalm 9 : 15, 16). Zie ook: Preservation (Bewaring) blz. 139-143."

U zult het met mij eens zijn dat ik er alle reden voor had het WT-genootschap aan de kaak te stellen. U hebt gelezen, hoe ze mij hebben getreiterd en geplaagd in mijn 30-jarige slavernij. Het WT-genootschap is nu voor mij de gevangenis, waaruit ik gevluht ben. Toch zou ik nooit zo over hen en hun praktijken hebben kunnen schrijven. Vooral niet uit vrees, mijn Hemelse Vader mishaaagd te hebben, door over anderen te oordelen. En Ik heb zeker geen begeerte mij te wreken. Maar ik heb deze geschiedenis van mijn slavernij geschreven met de bede, dat God de ogen van mijn voormalige broeders mag openen en dat Hij dit verhaal mag gebruiken, om anderen te waarschuwen voor het drijfzand van de Wachtstoren. Ik kon wel veel meer bladzijden en paragrafen aanhalen uit de vele geschriften van het WT-genootschap, maar dat zou slechts een herhaling zijn van het soort en kaliber der uitspraken van de "Getrouwe en beleidvolle slaaf-klasse".

De geestelijken zijn "kinderen des duivels"

De Jehova-getuigen zijn berucht door hun aanvallen op de geestelijkheid. Waarom worden de geestelijken zo gehaat door Rechter Rutherford en het WT-genootschap? Uit voorgaande hoofdstukken zult u zich nog herinneren dat de regering der Verenigde Staten het WT-genootschap tijdens de oorlogsjaren 1914-1918 verbood, het ontbond en Rechter Rutherford en anderen gevangen nam. Nadat hij uit Atlanta bevrijd was, begon de Rechter zijn hevige strijd tegen het "georganiseerd christendom" en de geestelijkheid, en als reden voor die haat gebruikte hij het feit van zijn arrestatie. In plaats van het christelijk beginsel toe te passen, anderen, die hem slecht behandelen - indien dit tenminste zo was - door liefde te winnen, begon hij ze zonder erbarmen aan te vallen. Waarom ben ik er zo zeker van dat deze haat voortkwam uit de wrok van de Rechter en het Genootschap over het stopzetten van hun werk.

In het boek "Religion" van 1940 lezen we op blz. 225 par. 2: "In 1918 waren de religie-aanhangers en vooral de hoge geestelijken erg in hun schik, omdat Jehova's volk belemmerd werd in zijn vrijheid en in zijn dienst en daarom zegt Jehova hiervan: "En ik ben zeer toornig over de heidenen (de religie-aanhangers, die beweren dat zij God dienen, maar het niet doen) die gerust zijn; want ik was maar een weinig vertoornd (op mijn geheiligd volk in 1917 en 1918) en zij (de religie-aanhangers) hielpen mee aan het kwaad (over mijn getrouwe knechten)" (Zacharia 1 : 5). Dat deden de religie-aanhangers door schande te brengen over Gods geheiligd volk, met het beweren dat zij vijanden van God zijn door hun valse namen te geven en hen schandelijk te behandelen.

Zacharia zou zeer verbaasd zijn geweest over deze tussen haakjes geplaatste interrupties. En ik weet zeker dat God niet geëerd wordt door dit misbruiken van Zijn Woord. De gepubliceerde ideeën van het WT-genootschap werden hier ingelast om de kritieke periode van het verdwijnen van het WT-genootschap in 1918 en 1919 te laten zien als een straf die de Bijbelonderzoekers werd opgelegd voor tekortkomingen van hun kant. Dat wil zeggen dat de blaam voor deze straf op de Bijbelonderzoekers gelegd werd vanwege hun fout dat ze zich niet nederig bij Rechter Rutherford's aanvaarding van het presidium van het Genootschap en de vorming van een nieuw WT-genootschap, onder zijn leiding, wilden neerleggen. Maar deze fout van de kant der Bijbelonderzoekers was minder laakbaar en daar zinspeelt bovengenoemde aanhaling op, omdat aangenomen wordt dat ze tenslotte wat eerder of wat later zouden hebben toegegeven en het nieuwe leiderschap van dat nieuwe WT-genootschap zouden hebben aanvaard.

Om de onjuistheid van deze bewering wat te verdoezelen (want het bleek later, dat 75 procent van alle Bijbelonderzoekers tussen 1919 en 1931 gezuiverd moesten worden, omdat ze in gebreke bleven de Wachttorens-leiding te erkennen) moest er een zondebok gevonden worden. En welke groep was daarvoor beter geschikt dan de geestelijkheid? Zoals de aanhaling uit "Religion" laat zien, deed men dit door het misbruiken van Zacharia's profetie: "ze hielpen mee aan het kwaad". Op deze vergezochte manier werd het denken der Jehova-getuigen zo geleid dat ze de geestelijkheid gingen haten en werd er tegelijk een dicht rookgordijn gelegd over de op ruime schaal toegepaste zuivering der Bijbelonderzoekers in de jaren 1918-1931. Deze afleiding bezorgende aanval op de geestelijkheid werd voortgezet in elk boek dat uitgegeven werd na "Deliverance" (Bevrijding). Juist in dit boek wordt de geestelijkheid gekenmerkt als "bondgenoten van de duivel" (blz. 264). Zonder enige aarzeling worden ze allen beschuldigd "gezanten van de satan" te zijn (blz. 35) en gezegd dat ze de oorlog leren en verdedigen" (blz. 299). In het boek "Government" (Regering) van 1923 worden de volgende beschuldigingen tot de geestelijkheid gericht: "Ze helpen de profiteurs" (blz. 16), ze bespotten de echte christenen" (blz. 269), "ze doen zich kennen als kinderen van de duivel" (blz. 108, 101).

Ik zal u niet verder vermoeien met nog meer van deze scheldwoorden, insinuaties en beschuldigingen, maar een paar moet u er toch nog horen uit "Prophecy" (Profetie) van 1929. De geestelijkheid wordt aangeklaagd als "schuldig aan bloed" (blz. 282-284, 285, 293). Zij "maken God tot een leugenaar" (blz. 23); zijn "de spreekbuizen van satan" (blz. 285-306) en "dieven tegenover God" (blz. 239-241). Nog veel meer zou te noemen zijn, maar laat dit voldoende zijn ter illustratie van de steeds doorgaande, onbeheerste aanvallen tegen de geestelijkheid.

Welke Geest is te verkiezen?

Als ik nog eens weer enkele van die Wachttorenen-boeken inzie, sta ik verbaasd en onthutst over de vloed van scheldwoorden van allerlei soort, die de geestelijkheid als groep te horen krijgt, en in tegenstelling daarmee over het uitblijven van vergeldingsmaatregelen van de zijde der geestelijkheid, ofschoon daarvoor heel vaak goede reden was. En al vroeg, in 1935, kwam er in mijn hart een vaag vermoeden op dat het WT-genootschap en zijn "Getrouwe en beleidvolle slaaf-klasse" met al hun luidruchtige verklaringen en verzekeringen dat ze de geestelijken als leiders van het christendom hadden vervangen, heel wat minder christelijk in woord en gedrag waren dan de geestelijken die zij aanklaagden. De geestelijkheid, die de Wachttorenen-beschuldigingen verkoos te negeren en zich er van weerhield om op dezelfde manier terug te slaan "keerde hen op echt christelijke manier de andere wang toe" en liet deze zaak aan God over. Daar door meer soort gelijke dingen dit mij, tijdens mijn dienstjaren als Theocratisch exactor (heerser) steeds duidelijker bleek, werd ik al minder zeker van de waarheid der bewering van de Wachttorenen, dat hun "alle goede gaven gegeven waren".

Ik weet dat vele van mijn vroegere broeders, als ze de aanvallen tegen de geestelijken die ik citeerde uit de Wachttorenen-boeken lezen en als ze zien dat er geen vergeldingsmaatregelen genomen worden, er verbaasd over zullen zijn wat een nieuwe kijk op die dingen bij hen kan bewerken. Zo'n onbevooroordeelde kijk op de hele situatie zal de Jehova-getuigen heel gauw verlossen van de massa-hypnose van de Wachttorenen en zal tot herwaardering der dingen leiden. Zij zullen inzien dat de hevige taal en de beschuldigingen op de gebruikelijke manier van de Wachttorenen-organisatie, waaraan zij gewend geraakt waren, ten doel hadden hun geest met hypnotische kracht op haat te richten in plaats van op liefde. Haat leidt natuurlijk tot verdeeldheid; en als aan die neiging tot verdeeldheid dan toegegeven wordt in de wereld van het Theocratisch denken en doen, maakt het de Jehova-getuigen alleen maar geschikt tot propagandisten van Wachttorenen-boeken en zijn zij onbekwaam om vruchten des geestes voort te brengen. Liefde, de taal van God en van Jezus Christus, van de apostelen en van het christendom kan zich niet uiten in een steriele atmosfeer van boeken verkopen, tijdberekenen en quota's nakomen. Liefde werkt door het hart en de geest van de persoonlijkheid.

Haman komt te hulp

Toen in 1932 het werk in New Jersey (waarover ik al eerder schreef) in ernst begon, leek het er op dat de radioboycot onvermijdelijk zou zijn. Tezelfdertijd scheen de verkoop van boeken steeds moeilijker te worden en het werk van de Wachttorenen ondervond tegenstand. Dit alles was in feite een gevolg van de agressiviteit van het door de Wachttorenen gevoerde "prediken" door "t verkopen" van boeken met heel wat venijnige aanvallen op alle delen van de volkeren der wereld. Toen kwam het boek "Preservation" (Behoud) uit in 1932, waarin brutaalweg de geestelijkheid beschuldigd werd van allerlei moeilijkheden, die de Wachttorenen zelf verwekt

had. Om een begrip te krijgen hoe de Wachttorens zijn precare positie in 1932-1938 rechtvaardigde, zal ik hier blz. 66 en 67 citeren:

"Deze sektarische, religieuze leiders zijn lid geworden van de radiocontrolecommissies om te zorgen dat de mensen de waarheid niet horen; en terwijl hun omroeper zegt dat door zijn werk de mensen een onbevooroordeelde religieuze boodschap krijgen, die geen geloof voortrekt, doet hij ook al wat van God niet wordt uitgezonden. Terzelfdertijd worden aan de geestelijkheid, door wier bril andere delen van de regering zien, bevoorrechte posities gegeven bij voornamelijk regeringspersonen, ambtenaren en bij de chefs van de belangrijkste regeringsinstellingen. Door de voornamelijk plaats, die de geestelijkheid kreeg, maakten haar pocherige, egoïstische woorden en daden nog zoveel te meer indruk. Daarentegen, worden de ware, getrouwe volgelingen van Christus Jezus aan de kant gezet en de Haman- of geestelijkheids-klasse ziet met verachting op hen neer. De geestelijkheid naar het voorbeeld van Haman wordt groter invloed gegeven bij de wetgevende en de wet handhavende regeringsinstanties en ze bekleden posities waar ze het werk van Gods volk schaden kunnen en het inderdaad ook doen. De geestelijkheid is druk bezig te trachten de boodschap der waarheid van het volk te weren. Ze bieden zelfs grote sommen gelds aan voor zendtijd, als de omroepen maar de Bijbelse boodschap uit de ether houden en ze verhinderen de ware christenen de waarheid uit te zenden. Deze zelfde Haman-klasse gaat hardnekkig door met leden van de Overblijfsel-klasse te laten arresteren en in de gevangenis te werpen, omdat ze het evangelie prediken. Dit doen ze, door gebruik te maken van valse en bedrieglijke beweringen, dat Jehova-getuigen venten zonder vergunning en dat ze de "heilige sabbat" schenden, door op zondag bij de huizen langs te gaan en aan de mensen boeken laten zien. Sommigen van Gods volk hebben er zich over verwonderd, waarom Jehova toelaat dat deze geestelijkheid doorgaat met haar schandelijk en schijnheilig werk van dat vervolgen van de nederige volgelingen van Christus. De reden is, dat God het werk van de Haman-groep, dat in de tegenwoordige tijd geschiedt, niet weerhoudt. Haman werd bevorderd en volgde toen zijn eigen zelfzuchtige weg, net als de geestelijkheid nu doet. Net als Haman de gelegenheid kreeg, zijn ware, hem aanklevende boosheid te tonen, zo moet ook de klasse, die hij voorafschaduwde, de gelegenheid hebben, om haar inwendige boosheid en huichelarij te tonen en dat zal ze doen ook."

Wat langzamerhand steeds groter wordende moeilijkheden veroorzaakte, was ongetwijfeld de reclamecampagne van 1922. Een duidelijke, rustige en objectieve analyse van de verspreide boeken, doorspekt met aanvallen op alle mogelijke geloofsopvattingen, die de mensen er overal op nahouden zou onmiddellijk de ware schuldige, "de schurk van het spel" aangewezen hebben. Maar om te voorkomen dat de Jehova-getuigen de ware schuldigen zouden ontdekken, gebruikte de Wachttorens de geestelijkheid als zondebok. Als de geestelijkheid werkelijk zo boos en zo machtig geweest was als het WT-genootschap in zijn boeken beweert, dan zou men door even na te denken, er zich toch over moeten verbazen, waarom zij dan het WT-genootschap niet wegbande. Zij had er meer dan genoeg reden voor. Maar door boeken als "Preservation" (Behoud), waarin het zijn aanval op de geestelijkheid richtte, voorkwam het

Genootschap dat, door de Jehova-getuigen die in gevangenissen wegwijnden, boeten betaalden, nagelopen werden en geboycot, de beschuldigende vinger op henzelf gericht werd.

Ik hoop dat veel van mijn broeders hierover eens zullen nadenken. "Vreest God, eert de Koning". De ware religie heeft steeds grote eerbied gehad voor wet en orde. Trouw aan God en eigen natie zijn een essentieel geestelijk bestanddeel van het christendom. Natuurlijk komt trouw aan God in de eerste plaats; maar bedenk wel dat Jezus weende over Jeruzalem en haar lot. Hij veroordeelde haar niet in bittere wraakzucht en met kennelijk genoeg tot Armageddon. Paulus zeide: "Ieder mens moet zich onderwerpen aan de hoge overheden, die boven hem staan. Want er is geen overheid dan door God en die er zijn, zijn door God gesteld" (Romeinen 13 : 1). Petrus vermaande ons: "Vreest God, eert de Koning" (1 Petrus 2 : 17). Daarom is het veroordelen van alle overheden als duivels werk, zoals de Jehova-getuigen doen, een rechtstreekse loochening van de praktijk van het christendom. In hun negatieve houding ten opzichte van de regering hebben de Jehova-getuigen al heel veel prachtige gelegenheden gemist om God te eren. Daar ik niet gaarne iemand wil blameren, onthoud ik mij er van te citeren uit Wachttorens-boeken, die zo'n negatieve houding tot gevolg hadden. Maar die er de moeite voor over heeft ze na te slaan, zal ze wel kunnen vinden.

Niet meer verbijsterd

Nog een hele reeks citaten zou ik kunnen geven uit de Wachttorens-boeken, waardoor Organisatorisch denken ontstond en die het cachet gaven aan het prediken der Jehova-getuigen en hun gedrag regelden. Wie waren hiervoor nu verantwoordelijk, het WT-genootschap of de geestelijkheid? Deze boeken, brochures en tijdschriften waren toch maar "de gezonde kost", waarmee de Jehova-getuigen gevoed werden. Toen ik door nadenken en met een nieuwe kijk op alle Wachttorens-boeken, begon in te zien hoe de Wachttorens-religie werkte, was het alsof de schellen me van de ogen vielen. Ik begon de gruwelijke slavernij te zien, waarin ik vervallen was. Maar die te zien en er van bevrijd te worden zijn twee verschillende dingen. In het volgend hoofdstuk zal ik vertellen wat er voor nodig was om werkelijk vrij te worden.

XXI. Ik kom uit het doolhof van de Wachttorens-slavernij

Het gebed om bevrijding

Het feit dat ik uit de verachtelijke Wachttorens-slavernij weer in de vrijheid kwam en er nu van kan vertellen, is een wonder. Het is ongetwijfeld een blijk van Gods genade en een bewijs dat bij Hem niets onmogelijk is. Het zegt aan de duizenden, die nu nog in de greep van het WT-geenootschap zitten, dat zij er ook uit kunnen komen. En het wijst hun zelfs de weg.

Ik wist al lang dat de Here van mij verwachtte dat ik mij aan Hem zou overgeven in plaats van slaaf te zijn van een menselijke organisatie. Maar ik ben een zwak mens en het Geenootschap wist dit maar al te goed. Het kende mij door en door. Het wist al mijn zwakheden en al mijn vreesachtigheid. Het had een rapport over alle fouten die ik gemaakt had. Ze wisten hoe ze mij bang moesten maken en hoe ze konden speculeren op een ziekelijke vrees (fobie), die ze zelf in mij aangekweekt hadden gedurende de lange tijd van mijn vorming, toen ze mij geheel in hun macht hadden. En ze wisten dat ik het wist.

Dat ik de moed heb, dit boekje te schrijven en uit te geven, terwijl ik heel goed weet wat dit betekent voor mijn toekomstige veiligheid en voor mijn bestaansmogelijkheid, voor mijn bezittingen en mijn leven, is alleen een gevolg hiervan dat ik een gelofte heb afgelegd dit te doen en dat God mij de kracht er voor geeft.

Eens op een nacht, toen ik lichamelijk en geestelijk diep terneergeslagen was, bad ik de hele nacht tot God, om mij uit mijn ellendige toestand te verlossen. Ik legde toen de gelofte af dat als Hij mij bevrijdde, ik zou doen wat ik als Zijn wil zag: het openlijk aan de kaak stellen van de slavernij, die mijn lot was geweest. Ik kan getuigen dat ik van die nacht af bevrijd was van de plaag, die mij zovele jaren in haar macht had. Om deze gelofte gestand te doen, schrijf ik dus dit boek, in het vaste vertrouwen dat God, Die altijd getrouw is, mij zal beschermen.

Ik zoek bijverdienste

Toen in december 1941 mijn werk als zone-dienaar afgelopen was en ik met het Pionierswerk te Campbell begon, moest ik zorgen mijn inkomen, dat ik verdiende met het verkopen van Wachttorens-boeken, wat te vergroten. Als zone-dienaar had ik namelijk alleen gratis kleding, voeding en huisvesting. Daar ik heel wat kennis had van bijbelse en andere boeken, besloot ik een boekhandel te beginnen en wel voor eigen rekening. Dat deed ik liever dan alleen maar Wachttorens-uitgaven te verkopen. Ik richtte daarom de firma W.J. Schnell en Co. op. Omdat ik door ervaring al wist van de enorme onkunde bij de Jehova-getuigen, wilde ik voor boeken zorgen die hun blik wat konden verruimen. Op deze manier zou ik een eervolle kostwinning hebben en tegelijk hun een dienst bewijzen, die zij zeer nodig hadden. Door mijn verdiensten met de Jehova-getuigen te delen hielp ik hen aan verschillende bijbelvertalingen en wel veel

goedkoper dan overal anders mogelijk zou zijn. Nu had het Genootschap veel van die vertalingen en boeken ook op zijn prijslijst staan, maar natuurlijk tegen de volle prijs en zo hoog als mogelijk was. Ik kon deze handel vanaf mijn eigen adres per schriftelijke bestelling voeren; van 1941 tot 1943 zette ik niet veel om. Ik kreeg toen van het Bureau van Dienst van het Genootschap een brief met het bevel met de verkoop van die boeken op te houden, omdat ze wel eens in conflict kon komen met de Theocratische kennis. Men bedoelde natuurlijk, en had dit eigenlijk ook moeten zeggen, dat men zelf alle voordelen van die handel wilde hebben en volledige controle houden over de boeken die de Jehova-getuigen kochten en lazen. Het spreekt vanzelf dat ik me niet stoorde aan het bevel met mijn privé boekverkoop op te houden. U kunt begrijpen dat ik op die manier bij mijn superieuren niet in achtning steeg. Maar toen ik hen er op wees dat ik deze handel dreef om meer te verdienen en zo mijn Pionierskosten te bestrijden antwoordde men niet.

Het leven kan ellendig zijn

In die jaren had ik het inderdaad niet gemakkelijk in Youngstown. Al mijn gangen werden nagegaan. Er kwamen mensen bij mij op kantoor, naar het scheen om boeken te kopen, maar ze kochten nooit iets. Ik begreep heel goed dat zij alleen kwamen om mij te bespieden. Het was geen mooie tijd. Met de boosaardige opzet om mijn zaak te ruïneren gingen ze naast allerlei geklets en verdachtmakingen ook nog het gerucht rondstrooien dat ik van mijn Wachttorens connectie gebruik maakte om mij te verrijken. Te Campbell liep alles dood. Ik kon daar maar nauwelijks een Groep op gang houden. Zo zoude het nog wat door tot 1949, toen ik er genoeg van kreeg, genoeg van die voortdurende spionage en uitgeput door die onophoudelijke tegenstand en kwade wil. Daarom gaf ik de speciale Pioniersdienst, waarvoor ik benoemd was, er aan. Dit betekende dat ik moest worden overgeplaatst of dat ik zou blijven, maar om dan het werk te doen van een gewone Pionier. Welk een ironie: eerst wilde ik weg en wilden ze mij niet laten gaan en nu zouden ze mij graag zien vertrekken, maar wilde ik niet. De reden van hun verandering van opinie was zonder twijfel dat ik er in geslaagd was mijn onafhankelijkheid terug te krijgen. En dat was ook de reden, waarom ik mijn plannen gewijzigd had.

In 1946 kwam ik op het idee een blaadje met interessant nieuws uit te geven onder de naam "Boekennieuws". Het besprak kritisch verschillende bijbelvertalingen en allerlei boeken. Dit "Boekennieuws" verscheen zo nu en dan eens in verschillende kleur. Het blaadje ging er wel in en de abonnementen liepen hard op tot zo ongeveer 3000, bijna alle van Jehova-getuigen. Ik begon ook met twee boeken per jaar op zicht te zenden aan elke geregelde abonnee van "Boekennieuws" en zo ging mijn zaak boven verwachting mooi vooruit. Intussen was 1949 ten einde gelopen en de Campbell Groep hield op te bestaan. Ik bleef werken als Pionier. Tegen die tijd begon ik te ontwaken uit de Wachttorens-hypnose. Ik had heel wat gelezen vanaf 1941. Vooral had ik de bijbel gelezen, en dan de bijbel zelf, zonder de Wachttorens-verklaringen. Door Gods genade begon de Geest krachtig in mijn ziel te werken. Mijn geestelijke kracht kwam terug en ik begon, openhartiger over de waarheid te spreken, maar een andere waarheid dan die

in het Wachttorenlblad werd uiteengezet. Toch kwam ik nog niet in oppositie tegen de Wachttorenl. Die verandering bij mij was echter wel te merken in mijn "Boekennieuws".

In 1951 kwamen de reacties. Op 10 februari 1951 ontving ik een schrijven van het Genootschap met de mededeling dat ik van de Pionierslijst was afgevoerd, omdat ik mijn verplichte tijd niet langer nakwam, "Boekennieuws" uitgaf en boeken op zicht zond naar Jehova-getuigen. Het Genootschap dacht zeker dat zij daartoe alleen het recht had en dat zij alleen maar onderricht mocht geven. Het oordeelde dat het "kopen en verkopen" van Wachttorenl-boeken en het rapporteren over de tijd en het inzenden van de bijdragen een godsdienstig werk was en dat ik als Jehova-getuige geen recht had dit ook te doen met boeken buiten de Wachttorenl-uitgaven, en dan voor eigen rekening. Daarom werd ik ontslagen als Pionier. Ik mocht terug komen, als ik met de verkoop ophield en het weer deed op hun manier. Ik was misschien wel de eerste, die als lid van de Organisatie inbreuk ging maken op dit werk van de Wachttorenl. Zij die het van buitenaf waagden, werden zonder uitzondering aangevallen en verslagen. Eén-en-twintig veel bewogen jaren, waarop ik zo trots was geweest, was ik in volledige dienst. Al die tijd had ik getrouw de rapporten ingeleverd en heel wat van mijn eigen tijd besteed voor het Genootschap. Elke wens van het Genootschap was ik in die jaren nagekomen. Ik vocht er voor met gevaar van eigen veiligheid en leven. Volgens mijn superieuren zou al dit werk voor mij het bewijs zijn dat ik gered was en niet kon ondergaan in Armageddon. En nu was dit alles in één nacht weggevaagd. Niets wat me ooit overkomen was, trof mij zo diep en maakte mij tevens zo duidelijk, in welke ellendige toestand ik was. Ik voelde mij als iemand die in een dorre wildernis achtergelaten was. Ik kwam tot de overtuiging dat ik al deze jaren op zand had gebouwd. En nu waren de stormen losgebroken en het gebouw van mijn geloof was ineengestort.

Daar stond ik. Totaal wezenloos. Met een geestelijk leeg hart. Er was niets meer, dat ik kon aanbidden of dienen. Vroeger had ik als christen op een vaste rots gebouwd, op Christus Jezus. Maar... dat was lang geleden. Zou ik ooit die gelukkige tijd weer kunnen beleven?

Met de klandizie van mijn boekhandel liep het natuurlijk ook verkeerd. Ik ondervond dat men mij eigenlijk helemaal ging boycotten, daar al mijn Jehova-getuigen klanten mij verlieten. Ik kwam diep in de schuld, omdat ik grote bestellingen had gedaan voor mijn steeds groeiende zaak. Als ik alleen schuld had gehad bij de Jehova-getuigen, hadden ze mij failliet laten verklaren; zij zouden in geen geval medelijden met mij getoond hebben. Maar gelukkig begrepen de zakenmensen uit de boekhandel waar het om ging toen ik het hen uitlegde. Zij hadden medelijden met mij en gaven mij tijd om alles in orde te maken. Door Gods gunst heb ik het grootste deel van mijn schuld betaald. Ik verzeker u dat het betalen van de rest mij door de Jehova-getuigen zo moeilijk mogelijk gemaakt is. Ik was toen zo zwak en zo in de war, dat ik zelfs zo ver ging om toe te geven aan de eis op te houden met de uitgave van "Boekennieuws". Ook was ik zo dwaas om te denken dat ik op deze manier gedeeltelijk een eind aan de boycot kon maken, maar ik vergiste mij lelijk. Mijn telefoon rinkelde een keer of

zes per dag en als ik wilde antwoorden, bleef het aan de andere kant doodstil. Ik ontving veel anonieme brieven, waarin bedreigd werd met allerlei dingen die mij zouden overkomen als ik zo doorging. Ik kreeg spionnen bij mij onder het mom van broeders. Er volgden dreigementen, en wat erger was, men ging mijn goede naam belasteren en bekladden, om mijn krediet te benadelen. Mijn denken was verward, mijn geest beneveld. Ook lichamenlijk ging het slecht. Ik kreeg een hartaanval.

Volledige overgave

Langzamerhand kreeg ik mijn geestelijk evenwicht terug door het lezen van Gods Woord zonder Wachttorenbijbels. Naarmate ik meer van Gods bedoelingen in Jezus Christus leerde, werd het mij duidelijker dat ik mijn hart eens moest luchten en de mensen waarschuwen voor dit gruwelijk monster, dat in de laatste zeventig jaren was opgekomen om het christendom met vernietiging te bedreigen! Ik gevoelde de geheime drang van de Heilige Geest, die mij aandreef. Denk nu echter niet dat de slag gewonnen was. Ik was helaas een lafaard. Ik had al eens ondervonden wat deze voormalige broeders mij konden aandoen. En daar ik zelf dit ook anderen had aangedaan, kon ik altijd aanvoelen wat ze van plan waren en met mij zouden doen. En het schijnt ook dat als men graag anderen kwelt en martelt, zoals ik dertig jaar lang gedaan had, men dan zelf ook des te dieper de kwellingen en martelingen, door anderen aangedaan, voelt. Ik zou dat door ondervinding leren en voelde het als het branden van het helse vuur.

In een zeker stadium bezweek ik en trachtte de aanhoudende drang van de Heilige Geest te weerstaan door het drinken van sterke drank, waardoor natuurlijk mijn toestand tenslotte nog veel ellendiger werd. Dit kwaad werd door mijn vijanden in de hand gewerkt doordat zij er voor zorgden dat er voorraad voor mij beschikbaar was, om zo hun doel: mij ten ondergang te brengen, te bereiken. Ik werd door angst bezeten. De mensen, door het Genootschap aangesteld om mij te bespieden, begrepen wat er gaande was. En zij wekten maar steeds nieuwe vrees en angst in mij op en strooiden steeds meer laster rond. Zij vonden er een vruchtbare bodem voor. Want ik had al die jaren gefaald om voor mezelf een oprecht christen te zijn en geleefd naar een dubbele moraal. Daarom was mijn oordeelskracht verzwakt en had ik herhaaldelijk verkeerde beslissingen genomen en heel veel fouten gemaakt. Omdat ik heel mijn leven in mijn onderhoud had voorzien door "t kopen en verkopen" voor het WT-genootschap en altijd hun verdorven ideeën over geld ingezogen had, was ik een slecht financier, waardoor de moeilijkheden nog groter werden. Mijn geweten plaagde mij dat ik mijn schulden niet op tijd kon betalen; dat wisten deze mensen en daar werkten zij op. Op een geraffineerde en boosaardige manier maakten ze mij duidelijk hoe ze mij in het verderf konden storten. U kunt zich niet voorstellen hoe ellendig dat iemand kan maken. Ik was al gauw een dronkaard, lichamenlijk en geestelijk ziek, vervuld met vrees en angst en geraakte daardoor in een toestand van overspanning, die mij rechtstreeks naar de dood scheen te voeren.

En toen kwam er een nacht dat ik het niet meer kon uithouden. Ik was alleen thuis; mijn vrouw was op bezoek bij haar ouders. Ik zonk op mijn knieën en gaf mij onvoorwaardelijk over aan God. Die ganse nacht stortte ik mijn hart uit en beleed al het verkeerde, dat ik als Wachttorens slaaf had verricht. En als ik nu overlees al wat ik in dit verhaal over mijn slavernij verteld heb, kom ik tot de verwonderlijke ontdekking dat ik dit precies zo in die nacht aan God gezegd heb. Dit verhaal is niets anders dan het navertellen van die belijdenis.

Ik stortte al mijn zonden en ongerechtigheden voor God uit, maar ik dankte Hem ook dat Hij mij, niettegenstaande dit alles, niet verlaten had. Ik dankte Hem voor Zijn bewaring en voor al de wonderschone dingen die Hij voor mij gedaan had, terwijl ik bezig was al dat kwaad te doen. En ten slotte beloofde ik vroeg in de morgen de Here met een gelofte, dat ik hierover zou gaan schrijven en al deze dingen openbaar zou maken als Hij mij verlossen wilde van mijn drankzonde en van mijn vrees voor de Jehova-getuigen en voor de gruwelijke dingen, waarmee ze mij bedreigden.

Ik had wanhopig gepoogd mij zelf te bevrijden van al die dingen waarvan ik als christen wist, dat ze absoluut verkeerd waren. Het was me niet gelukt. Telkens weer, als een golf van angst op me af kwam, zocht ik mijn toevlucht bij de drank. Eén toespeling of dreiging van de Jehova-getuigen en weg was ik weer. God alleen kon mij bevrijden.

Algehele bevrijding

Toen het begon te lichten in het oosten, rees ik op van mijn knieën. God had mijn gebeden verhoord. Door Zijn genade stond ik op als een vrij mens. Ik was rustig, verzekerd, had volle vrede en wist dat ik nooit weer bang zou zijn voor het WT-genootschap of voor de Jehova-getuigen en voor wat ze mij zouden kunnen aandoen. En ik was bevrijd van de vreselijke drankzonde. God had mij vergeven en voor het eerst in dertig jaren voelde ik werkelijk een vrede, die alle verstand te boven gaat.

Dit alles gebeurde in april 1952 en nu ik met dit boek klaar ben, is het april 1956. Het wonderlijke is dat ik in deze vier jaar geen enkele keer verlangd heb naar sterke drank. Die begeerte verdween, met al mijn angsten, op die april morgen in 1952. Dat is alleen Gods werk als antwoord op mijn gebed. Het is wonderbaarlijk!

Verlost van mijn twee beproevingen: de vrees voor het Wachttorens-monster en de drankzucht, begon ik mijn "wandel naar de Geest". Ik begon mijn taak vroeg in 1952 en heb sindsdien hard en nauwgezet gewerkt. Niets mocht mij van mijn doel afhouden. De spionnen meenden dat ze mij, evenals vroeger, weer bang zouden kunnen maken. Zij wisten niets af van wat er tussen de Here en mij was geschied en ze wisten ook niets af van mijn gelofte. Op een zondagavond in 1953 liep ik onopvallend uit de Koninkrijkszaal, om er nooit weer terug te komen. Eerst kreeg ik bezoek van de Jehova-getuigen, ontving ze vriendelijk en maakte geen enkele minachtende

opmerking, omdat ik dat als mijn christenplicht beschouwde. Maar van mijn zaken waarvoor zij juist kwamen, vertelde ik hun niets. Daarom staakten zij spoedig hun bezoeken. Ik had altijd graag de vergaderingen bezocht en miste er nooit een. Maar toen de Here mij verlostte van de hypnotische kracht van de Wachttorenen-religie, bevrijdde Hij mij ook van elke lust om naar de Koninkrijkszaal te gaan. Hij maakte mij vrij van elk verlangen naar de bedwelmende Wachttorenen-wijn en tevens van mijn sterke vleselijke begeerte naar drank. Het was wel opvallend dat dit tegelijk gebeurde.

Augustus 1954, juist dertig jaar nadat ik verstrikt was geworden in het Wachttorenen-net, kondigde ik voor 't eerst aan dat ik van plan was "Christian Individuality Fellowship Series" uit te geven, om de Wachttorenen-organisatie te ontmaskeren. Ik kreeg vele dreigbrieven en vijandige kritiek, maar ik was er totaal onverschillig voor. Ik was bevrijd uit het doolhof van de Wachttorenen-slavernij en ingegaan in de "heerlijke vrijheid der kinderen Gods" (Romeinen 8 : 21). Voor het eerst voedde ik mij alleen met de waarheid van Gods Woord en de waarheid had mij vrijgemaakt (Johannes 8 : 32).

Aan mijn voormalige broeders

Laat ik nu het woord richten tot u met wie ik vroeger verbonden was. Ik weet dat er duizenden onder u zijn die smachten naar vrijheid, net als ik indertijd. Mijn hart gaat naar u uit. Hoe kunt u vrij worden? In de allereerste plaats wil ik u aanraden, uw hart op de Here te zetten en Hem weer de plaats te laten innemen van het WT-genootschap. Zet u er toe Gods Woord te lezen en schakel alle boeken, brochures en tijdschriften van de Wachttorenen uit. Laat ze, terwille van de verzoeking die er in ligt, niet toe in uw huis. Ze zijn als bedwelmende wijn van het Wachttorenen-Babylon. Het zou voor u wel eens even fataal kunnen zijn als een fles drank voor een dronkaard. Daar ge als Jehova-getuige verslaafd zijt aan dit bedwelmende Wachttorenen-brouwsel, kunt ge als ge vrij wilt worden u niet permitteren ook maar een klein teugje dicht bij u te hebben. Houdt op met het gedraaf om boeken van het Genootschap te verkopen en er geld voor te verzamelen. Want in werkelijkheid ontnemt ge deze tijd aan uw eigen leven en dan geeft ge hun elke dag op rapport-strookjes verslag hoeveel tijd ge van u zelf gestolen hebt en van God. Doe in plaats daarvan goed waar er maar gelegenheid voor is. Gebruik meer tijd voor het gebed tot God. Zoek vriendschap met hen die de Here Jezus Christus liefhebben, wanneer en waar ge maar kunt. Maar kom niet dicht bij de vergaderplaats van het gemengde volk, de Koninkrijkszaal. Daar kunt ge geen vriendschap sluiten; daar zult ge verleid worden tot de praktijk van de Wachttorenen-religie van "kopen en verkopen". Denkt niet Theocratisch. Laat niet toe dat ge doortrokken wordt van de Organisatie-mentaliteit.

Als ge deze voorschriften opvolgt, zult ge geleidelijk groeien en tot rijpheid komen. En dan, beste vrienden, zult ge in de Geest wandelen naar het doel dat u door Jezus Christus gesteld is, in plaats van als een dwaas op de zelfbedachte brede weg te gaan van de Wachttorenen, niet wetende waar ge terecht komt. Wat zal dat een opluchting zijn! Ge zult niet langer gedwongen

worden, van uw werk een "show" te maken en daarvan verslag te geven aan de eenheidsdienaar, aan de dienaar van de broeders, aan de "Getrouwe en beleidvolle slaaf-klasse" in Brooklyn, om dan door hen bekritiseerd te worden.

Maar als des Heren dienstknecht in zijn directe dienst zult ge Hem geheel toegewijd zijn. Ge zult wandelen in nieuwigheid des levens en als christen zal het u vooral te doen zijn om zuiverheid van gedachten, woorden en werken. Ge zult u niet langer willen opofferen aan de Wachtoren-Moloch, maar ge zult, als Paulus in Romeinen 12 zegt: "Uwe lichamen stellen tot een levend, heilig en Gode welgevallig offer". En wees er van verzekerd dat de Here weet, wat ge doet en wat ge niet doet. Ge hoeft niet dagelijks rapport-strookjes, gedrukt door het WT-genootschap, in te vullen om de Here te vertellen wat ge doet. Ge zult de geest van Christus beoefenen in plaats van de Theocratische gezindheid van de Wachtoren-religie van "kopen en verkopen".

Het christen zijn zal in uw hart en leven een macht ten goede worden en zult vrij zijn, aan niemand iets schuldig dan Hem lief te hebben. Ge zijt Hem geen afrekening verschuldigd, geen tijdrapport, geen quota-voorziening. "Alle dingen werken mede ten goede voor hen, die de Here vrezen."

Wat zal het voor u een gelukkige dag zijn, als de Wachtoren-ketens van u af vallen en ge weer plaats neemt in de gelederen der vrije mannen!

XXII. Een waarschuwing

Christen mannen en vrouwen!

Ge zijt gewoon God te dienen "naar de inspraak van uw geweten", juist als het jonge Israël ook deed, toen het 't land Palestina veroverde. Israël volhardde hierin niet, omdat het in de dagen van Samuël een koning en een monarchie begeerde, zoals de andere omwonende volken ook hadden. De Israëlieten waren (Samuël had van te voren al gewaarschuwd) na verloop van drie korte generaties van Saul tot Salomo, slaven van de koning geworden en bij de dood van Salomo was het koningschap bij Israël zo gehaat, dat de tien noordelijke stammen tot oproer kwamen.

Nu is er bij ons, christen mannen en vrouwen, tijdens de laatste drie generaties een andere Theocratie of totalitaire vorm van eredienst opgebouwd, naar het voorbeeld van de historische feiten der eerste drie joodse koningen. Dit monster heeft zich niet alleen op ons land geworpen, maar bedreigt met zijn graaiende vangarmen alle landen der aarde. Het wil overal zijn religie van "kopen en verkopen" invoeren. Het heeft alle persoonlijk geloof in Jezus Christus bij al zijn slaven door hersenspoeling doen verdwijnen.

Wat het Wachttorengenootschap van plan is, is prachtig voor ons beschreven in Daniël 2 : 31-35. De "Getrouwe en beleidvolle staaf-klasse", bekend als het WT-genootschap, schijnt dat gouden hoofd te zijn, dat alle goddelijke zaken in zijn handen houdt. Volgens zijn bewering, heeft het, met uitsluiting van alle anderen, toegang tot de tempel des Heren om "nieuw licht" en nieuwe waarheden te ontvangen. Het zou het alleenrecht hebben, de Schriften en de oude profeten uit te leggen. Het heeft zichzelf als het Geestelijk Israël al de beloften toegeëigend, door God aan het volk Israël geschonken. Het beweert dat de Here aan het Wachttorengenootschap alleen, als de "Getrouwe en Beleidvolle Slaaf" over de huishouding van het geloof "alle goede dingen" geschonken heeft. Het maakt dus niet alleen aanspraak op de functie van de Heilige Geest, maar het zal zelfs onze Heer Jezus Christus aan de kant zetten.

Toen God zich in Zijn naam Jaweh aan de mens openbaarde, liet Hij om zo te zeggen Zijn naamkaartje achter. Hij gaf ons de naam die Hem beschrijft, de naam waarmee Hij bekend wenst te worden. God maakte dat er profetieën geschreven werden over Zijn voornemens, in verband met de betekenis van die naam. Op de bestemde tijd zorgde God er voor dat zijn plannen werden uitgevoerd. Hij zond Zijn eniggeboren Zoon, die God als de Vader openbaarde en die door Zijn bloedstorting ons tot kinderen Gods maakte. Het Wachttorengenootschap heeft voor zijn volgelingen dat kindschap teniet gedaan door het vormen van een talrijke slaven klasse, die ze Jonadabs noemen. Van deze zeggen ze, dat ze niet wedergeboren kunnen worden tot het Zoonschap Gods, omdat ze te laat zijn. Ze beweren dat er geen gelegenheid meer bestaat voor de hogere roeping. Daarom zoeken ze nu proselieten, zo veel als ze maar kunnen,

om ze tot houthakkers en waterputters voor hun Organisatie te maken of tot het slavenvolk zonder Geest voor de Nieuwe Wereld Maatschappij.

Reeds in de tweede periode van het geweldig bouwwerk van dit Theocratisch beeld werden bij de Jehovah's Getuigen alle sporen van het persoonlijk geloof weggevaagd uit het bewustzijn van het gewone volk. In plaats van tot christenen werden ze tot propagandisten getransformeerd. En in plaats van vrije genade voor degenen die geloven in het bloed van Jezus Christus, komt een zekere werkmethode, die de verlossing in Christus vervangt. Dit werken bestond dan uit de dingen die we al zo vaak noemden: het berekenen van tijd, het rapport over al de voor de organisatie gebruikte tijd voor het verkopen van boeken om geld te krijgen tot steun voor de Organisatie en het gebruik van de zeven stappen. Dit alles is tot mechanisch routinewerk geworden en is in de plaats gekomen van het wandelen in de Geest in nieuwigheid des levens, waartoe Jezus zijn discipelen voorbereidde.

In plaats van te wandelen in de Geest en God te dienen in geest en waarheid, wandelen de Wachttorens-slaven nu in het vlees en niet naar de bevelen die Christus ons naliet en bevrucht door de Geest. Zij onderzoeken niet het Woord der waarheid, dat alleen wederbarende kracht geeft, zoals beloofd is in Jakobus 1 : 18, maar ze gebruiken alleen de Wachttorens-geschriften, die slechts heel weinig uit de bijbel geven en dan nog verkeerd toegepast. In hun behandeling van de "buitenstaanders", zoals zij ze noemen, zijn ze proselietenmakers. Ze gebruiken een vaste methode om christenen te vangen, vast te houden en te veranderen in propagandisten, die dan op een nieuwe manier hun godsdienst van "kopen en verkopen" beoefenen. Ze hebben een Organisatie opgebouwd, die duizend jaar zal duren en die, naar ze hopen, een Nieuwe Wereld Maatschappij zal worden. Hun werkterrein is nu de hele wereld. Hun systeem van proselietenmakerij is:

1. De propagandisten gebruiken hun tijd voor de Wachttorens voor 't verkopen van boeken.
2. Ze brengen een nabezoek aan alle kopers.
3. Ze arrangeren een boekstudie thuis.
4. Ze brengen hun slachtoffers in een kwartier-onderzoek-kring, waar ze een hersenspoeling ondergaan door het onderricht dat ze daar krijgen.
5. Ze brengen ze des zondags naar de Wachttorens-kring, om ze te leren gevoed te worden met het geschikte "voedsel", dat de Wachttorens verschaft, d.w.z. de Organisatiekost in plaats van de bijbel.
6. Ze verleiden ze om propagandist te worden en de dienstvergaderingen bij te wonen.
7. Ze brengen deze procedure tot een climax door de slachtoffers te overreden, dat ze zich laten dopen en ingeleid worden in de Theocratie.

Zij, die deze lange weg afgelopen hebben, zijn inderdaad zichzelf afgestorven, maar hun eigen persoonlijke hoop in Christus Jezus en de verlossing, die Hij bewerkt heeft, is ook verdwenen. Ze zijn nu propagandisten geworden, zonder naam, persoonlijkheid of plaats. Ze zijn slechts

een nummer in een groep. Op deze manier wordt een persoonlijkheid een slaaf of een Jonadab en ziet af van iedere aanspraak op het christen-zijn.

Gij, christenvrouwen en -mannen, die God dient naar de inspraak van uw geweten, kunt niet beseffen tot welke diepten van slavernij de afgezanten van de Theocratie, die aan uw deuren kloppen, zijn gezonken. Daar ze beroofd zijn van alle individualiteit en geestesleiding, weten zij zelfs niet wat er van hen terecht komt of waar ze heengaan. Ze zijn als Zombies, half dood en half levend. Ze lopen mechanisch hun rayon af en automatisch zeggen ze maar telkens weer hun Wachttorens-lesje op: "Ik kom voor de Wachttorens. Ik kom de boodschap van het Koninkrijk prediken. Ik wil u een boek laten zien. U kunt het krijgen voor een gift van vijftig cent, om onze drukkosten te vergoeden." Toch zijn ze met al hun robotmanieren gevaarlijk. Als ge een boek koopt en hun vijftig cent geeft, begint hun mechanische geest, als een automaat bij een inworp te werken. Hun ogen lichten hoopvol op in de verwachting van een toekomstig slachtoffer. Ze zien een reeks van reacties. Ge zijt toegankelijk voor een tweede bezoek. Ze zien uw huis open voor boekonderzoek en u en uw gezin gereed voor een totalitaire kijk op de dingen.

Ge zoudt misschien een boek kopen alleen maar om iets, wat christelijk werk schijnt, te steunen. Vergis u niet! Zo bekijken de Jehova-getuigen het niet. In hun eigengerechtigheid voelen ze het als het nemen van buit van u, onbesneden Egyptenaren. Als ge een boek koopt van een Jehova-getuige, wordt ge, tenzij het anders uitvalt, door hen beschouwd als een "persoon van goeden wille". En nu begint automatisch hun systeem op u in te werken en dat houdt niet op (tenzij ge zeer beslist de relatie afbreekt) tot ge ingelijfd zijt als een Jonadab en daarna propagandist wordt en hetzelfde geloof van "kopen en verkopen" beoefent, waarvan ze zelf het slachtoffer werden.

En dan wordt ge eerst een Jonadab van de laagste klasse in de Theocratie. Ge zijt nu een deel van de voeten van het beest, half levend en half dood. Ge zult alleen maar denken wat het Wachttorengenootschap wil dat ge denkt en draagt zo "het teken van het beest" op uw voorhoofd. En ge zult uur aan uur van uw eigen tijd gebruiken om te werken voor het WT-genootschap. Ge zult de tijd die ge besteed hebt rapporteren en het soort van werk met het behaalde resultaat eveneens op een dagelijks rapport-strookje en zo zult ge ook "het teken van het beest" op uw rechterhand dragen. En dan zijt ge ingelijfd als slaaf!

De mensen hebben stokken en stenen vereerd, afgoden en vuur, de elementen; ze hebben hun goden gediend door ritueel, door eten en drinken; maar het was het WT-genootschap dat een nieuw type van eredienst bedacht, een eredienst van "kopen en verkopen", waarvan Openbaring 13 : 10-18 spreekt. En deze eredienst is Theocratisch en wordt alleen uitgeoefend door de Jehova-getuigen. Het is een afgodendienst van de slechtste soort. Het leidt rechtstreeks naar de afgrond.

Het is gemakkelijk verleid te worden de weg van deze eredienst te gaan en dan geestelijk onder te gaan. Ge hebt alleen maar een boek te kopen; slechts de deur te openen voor het volgende nabezoek; aan een Jehova-getuige toe te staan te beginnen met één boekonderzoek, hen uw bijbelonderzoek te laten vervangen door die van hun eigen boeken, hun Wachttorens-tijdschrift en ge zijt verloren. En in het winnen van een gehele Theocratische nieuwe wereld hebt ge uw eigen persoonlijkheid verloren. En als ge die kwijt zijt, wat helpt dan uw winst?

Het is dan uw lot om altijd maar weer verblind en werktuigelijk nu eens vooruit en dan weer achteruit te trekken. Is het dat waard? Weest dus wijs.

De zwakke plek van de Theocratie is de samenstelling van haar voeten. Ze is een ongelukkig mengsel van ijzer en leem. Als de voeten van de Theocratie, de propagandisten, die van huis tot huis gaan, aan uw deur komen, werp er dan de vaste waarheden van de bijbel op. Ze zullen versplinteren. Als ge dat niet kunt doen, zorg dan ze kwijt te raken door te weigeren het eerste boek van hen te kopen. Denkt er aan: als ge geen boek koopt, volgt ook de lange rij van de reeds genoemde kettingreacties niet. Maar als ge dit pad begint te lopen, hoe onschuldig dat ook lijkt, zoudt ge wel eens kunnen eindigen in slavernij.

Laat mijn leven van slavernij u tot waarschuwing zijn!

Ik had dertig jaar nodig om vrij te komen.